

ஸ்ரீரஸ்து

ஆழ்வாரைப் பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

காலாயிர தீவ்யப்பிரபந்தங்களுக்குப்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை

முதலான பூருவாசாரியர்கள் அருளிச்செய்த வியாக்கியானங்கள் லிருந்து தொகுக்கப்பட்ட

ஐதிஹ்யங்களும் நிர்வாஹங்களுமடங்கிய மஹாநிதியான

ஐதிஹ்ய நிர்வாஹ ரத்நமாலா.

ஆசிரியர் :

ஸ்ரீகாஞ்சீ. பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்.

[ஸ்ரீராமாநுஜ பத்ரிகையின் வெளிப்பாடு.]

காஞ்சீபுரம் ஸ்ரீவேங்கடேசுவர அச்சகத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

கடைக்குமிடம்.

கரத்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்.

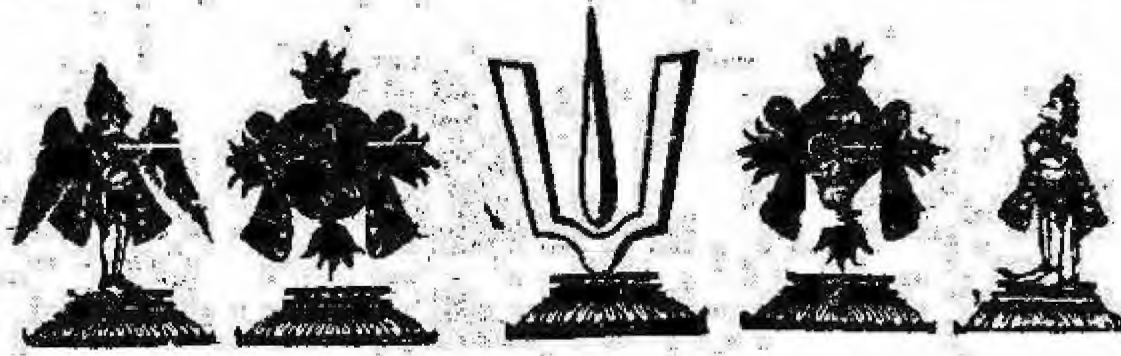
P. B. ANNANGARACHARYA

Editor Granthamala, KANCHEEPURAM.

இதன் விலை 1 8 0

1953

ஸ்ரீ:
ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் ஜ்யார் திருவாழகனே சுரணம்.

ஐதிஹ்ய நிர்வாஹ ரத்னமாலை

~ நான்காவதாயிரம் ~

திருவாய்மொழி-பகவத்விஷயம்-சுரு.

(மஹாப்ரவேசம்—முதல் ச்ரீய:பதியில்.)

1. “ஒரு குருவி பிணைத்தபிணை ஒருவராலவிழ்க்கப்போகிறதிக்கை; என்வாகத்தி கர
மாதுகுணமாகப் பிணைத்த பிணையை அவனையே கால்கட்டி அளித்துக்கொள்வதுபித்தகோ
காண்” என்று பிள்ளை திருநறையூரையார் வார்த்தை.

2. “இவர்க்கு ப்ரியாப்ரியங்கள் ஒருகாலும் முடியாதே பர்யாயெண உண்டாயிருக்
கையாலே இவர்க்கு சிந்தயந்திப்படி சித்யமாய்ச் செல்லுகையாலே இவரை தீர்க்குகிந்தயந்தி
என்றாயிற்று நம் முதலிகளருளிச் செய்வது.

3. “.....ஸகலவேத தாத்பர்யம் இவ்வர்த்தபஞ்சகமென் னாமிடத்தைப் பெர்
வக்கிப்புரத்துநர்பி திருவாய்மொழிக்கு வாக்யார்த்தமாக அருளிச் செய்தார்.”

முதற்பத்து முதல் திருவாய்மொழி—பா—1. உயர்வற.

1. (அஹம்ஸ்யாவரோ ப்ராதா குணேர் தாஸ்யமுபாகத:) என்னுமாய்மொழி. திரு
வடி இனையபெருமானை “நீரிவர்க்கென்னுவிர்”! என்ன “பெருமானு மொருபடி நினைத்
திருப்பர், நானுமொருபடி நினைத்திருப்பே னென்றார்; அவர் “நினைத்திருக்கும்படியென்,
நீர் நினைத்திருக்கும்படி யென்?” என்ன; “அவர் நம் பின்பிறக்கலெனின் திருப்பர்,
நான் அவர் குணங்களுக்குத் தோற்று அடியேனாயிருப்பன்” என்றாரிடு.

2. (உண்டயவன்) குணங்கள்தன்னை அஸ்தியென்று கிடுகின்றனற்க்கே இவர
றையிட்டு கிருதிக்கலெண்டுப்படியா யிருக்கும். அதாவது ஆசத்தகயன்றிக்கே ஸ்வ
ருபாநுபந்தியாயிருக்குமென்றபடி. ஆழ்வான் பிள்ளைப்பிள்ளையப் பார்த்த “நீர்க்குண
மென்பார் மிடற்றைப் பிடித்தாப்போலே ஆழ்வார் ‘நலமுடையவன்’ என்றபடி. கண்
டாயே” என்று பணித்தான்.“ஸ்வாபாவிகாநவதிகாநிசயானந்தமேய கஸ்யாந
குணகண்” என்று இதுக்கு ஆளவந்தாரருளிச்செய்யுட் சந்தை.

3. (மயர்வற இத்யாதி) ஜ்ஞாநாநுதயம், அந்யதாஜ்ஞாநம், கிபரீதஜ்ஞாநம்,
என்கிறவிவை வாஸனையோடே போம்படியாக. “ஜ்ஞாநாநுதயமாவது, தேஹாத்மா
மானம், அந்யதாஜ்ஞாநமாவது, தேவதாந்தா சேஷமென்றிருக்க. கிபரீதஜ்ஞாநமாவது
ஸ்வதந்த்ரமாகவும் ஸ்வபோக்யமாகவும் நினைத்திருக்கிற கேவலனுடய ஜ்ஞானம், என்று
நம் பிள்ளையருளிச்செய்வார்.

4. (மதிநலம்) “ஜ்ஞானபத்திகளின்மையும்தந்தான்” என்று நிர்வஹிப்பாரு முண்டு; அன்றிக்கே “நலமானமதியைத் தந்தான் என்றாய் முனைக்கும்போதே வயிரம் பற்றி முனைக்கும் பதார்த்தம் போலே பக்திபாபந்நஜ்ஞானத்தைத் தந்தானென்கிரார்” என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. கர்ப்ஜ்ஞானாநுக்ருஹீதையான பக்தி ஸ்தானத்திலே பகவத்ப்ராஸாதமாய் அனந்தரம் கைங்கரியத்துக்குப் பூர்வ க்ஷணவர்த்தியான பக்தியா யிற்றிவாது. “ஆழ்வார் ப்ரபன்னரோ? பக்திநிஷ்டரோ? என்று எம்பாஸைச் சிலர் கேட்க, “ஆழ்வார் ப்ரபன்னர், பக்தி இவர்க்கு தேஹயாத்ராசேஷம்” என்றருளிச் செய்தார்; என்போல வென்னில்; நாமுமெல்லாம் ப்ரபன்னராயிருக்கச்செய்தே ஆண்டாறுமாஸத்துக்கு ஜீவனம் தேடுகிருப்போலே; *உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்த் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாங் கண்ணனிநே இவருக்கு.

5. (துயரறு) “துயரறுக்கும்” என்று முன்புள்ள முதலிகள் அருளிச்செய்யும்படி; ஸமஸ்ததுக்காபநோதந ஸ்வபாலமான திருவடிகள்-ஸகவாத்மாக்களுடையவும் துக்கத்தைப் போக்குகையே ஸ்வபாலமான திருவடிகள். “துயரறும்சுடரடி” என்று எம்பெருமானாரரு ளிச்செய்யும்படி. “வ்யஸநேஷு மணுஷ்யானாம் ப்ருஸம் பலதி து:க்கித:” என்றால் துக்க சிவ்ருத்தியு மவனதாயிருக்குமிநே. இவர் துயரறத் தான் துயர் தீர்த்தானாயிருக்கை. இத் தால் இவர் மயர்வற அவன் துயரற்றபடி.

(1-1-2 மனனகம்.)

6. (எதிர்க்கிழகழிவினாவினாவின) “இரன வெம்பில்லையாகில் ஒருவகையாலே தான் ஒப்புண்டோவென்னில், அதுவுமில்லை என்கிறது” என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு; அங்ங னன்றிக்கே, பட்டர் “ஸாதர்மிய த்ருஷ்டாந்த மில்லையென்றது முன்பு, வைதர்மிய த்ருஷ்டாந்த மில்லை என்கிற திங்கு” என்று.

(1-1-6 நின்றனர்.)

7. ப்ரவ்ருத்தி அவனதீனையாகிறதுவேணுமாகில், சிவ்ருத்திக்கவன் வேணுமோ? என்றெம்பாஸைக் கேட்க; “ஸ்வர்க்கத்தில் நின்றும் விழுந்த சரிசங்குனை சக்திமான் நிற்கச்சொல்ல நிற்கவேண்டிற்றுக் கண்டாயே, அப்படியே சிவ்ருத்திக்குாவன் வேணுங் காண்” என்றருளிச்செய்தார்.

(1-2 வீடுமன்முற்றவும். ப்ரவேசம்.)

8. இத்திருவாய்மொழிதன்னை, ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தாரசுத் திருமாலையான் டான் ப்ரபத்திவிஷயமாக்கி நிர்வஹித்துக்கொண்டுபோந்து, எம்பெருமானாரா பப்படியே அருளிச்செய்து கொண்டுபோந்து, பாஷ்யந்தலைக்கட்டினபின்பு பக்தி விஷயமாக வருளிச் செய்து கொண்டு போருவர், பின்பு எம்பாருமப்படியே ய்ருளிச்செய்தார்.

9. “ஒருவனுக்கு வைஷ்ணவத்வமுண்டு, இல்லை என்னுமிடம் தனக்கே தெரி யுங்காண்” என்று ஜீயர் பலகாலு மருளிச்செய்வார்; பிறா அனர்த்தங்கண்டால் ஐயோ! என்றிருந்தானாகில் “நமக்கு பகவத் ஸப்பந்தமுண்டு” என்றிருக்கவடுக்கும்; இத்த னையும் பட்டிடுவானுக்கென்றிருந்தானாகில், “நமக்கு, பகவத் ஸப்பந்த மில்லை என்றிருக்க வடுக்கும்” என்று

(1-2-7 அடங்கேழில்.)

10. ஒரு வ்யாபாரி, ஸ்தரீ கர்ப்பினியான ஸமயத்திலே அர்த்தார்ஜனம் பண்ண வேணுமென்று போவது; அவளும் பிள்ளைபெற்று, அவளும் பக்வனாய் தனக்கும் தமய்ய

ஐருடைய வ்யாபாரமே யாத்நையாய், அவனும்தோய் இருவரும் சாக்கு பிடித்தக் கொண்டு வந்து ஒரு பந்தலிலே தங்குவது; அது இருவருக்குமிடம் போராமையாலே அம்புறுத்தெய்தவேண்டும்படி விவாதம் ப்ரஸ்துதமான ஸமயத்திலே, இருவரையு மறிவா னொருவன் வந்து “ இவனுன் பிதர், நீயவன் புதான் ” என்றறிவித்தால், கீழிழந்த நாளைக்கு சோகித்து, இருவர் சாக்கு மொன்றாய், அவன் ரக்ஷகராய் இவன் ரக்ஷ்யமாய் அன்வயித்த விடுமிறே.

11. ஒரு ராஜபுதான் ஒரு உத்யானத்தைக்கண்டு புகவஞ்சினால் “ உன்தமப்பனது காண் ” என்னவே சினைத்தபடி புக்குப் பரிமாறலாமிறே.

(1-2-9 ஒடுக்கவவன்கண்.)

12. வாயனத்தினன்று குன்றத்துச் சீயர், எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்திலே புக அவருடைய சிறுபெயரைச் சொல்லி “ சிங்கப்பிரான் ! இன்று அயனக்கிடாய் ” என்ன, திருவுள்ளத்தி லோடுகிற தின்னதென் றறியாமையாலே அவர் பேசாதிருக்க “ இத்தேஹ ஸபனத்திலே ப்ராப்தி கண்ணழிவற்ற பின்ப நடுவு விரோதியாய்ச் செல்லுகிற வாலிலே லாண்டு கழியப்பெற்றவிது உனக்கொன்றாயிருந்ததில்லையோ ! என்றருளிச் செய்தார்.

13. எம்பார் ஐருருளிலே “ பின்னு மாக்கை விடும்தொழு தெண்ணே ” என்று இக்களே காணமானது கழிந்தபோதே கார்யமும் தன்னடையே கழிந்ததேயன்றோ ! ப்ராப்தியு மினிக் கைபுகுந்ததேயன்றோ ! இனி சிந்தா விஷயமுண்டோ ? ” என்றருளிச் செய்தார்.

(1-2-10 எண்பெருக்கல்லத்து.)

14. இப்பாட்டாலே திருமந்திரத்தை னார்த்தமாக வருளிச் செய்கிறார். ஆழ் வானிப்பாட்டளவுந்வரப் பணித்து இப்பாட்டளவிலே, வந்தவாறே “ இத்தை உந்தம்மா சார்பர்கள் பக்களிலே கேட்டுக்கொள்ளுக்கோள் ” என்ன, பட்டரும், சீர்ப்பப்பிள்ளையு மெழுந்திருந்த போகப் பக்கவாறே அவர்களை அழைத்து “ இன்னபா தின்னாரிருப்பார், இன்னார் போவார் என்று தெரியாது; இருந்து கெளுக்கோள் ” என்று திருமந்திரத்தை அபசேசித்து, இப்பாட்டை திர்வஹித்து “ இப்பாட்டை இதுக்கர்த்தமாக நினைத்திருவ் பிள்ளை ” என்று பணித்தான்.

(1-3 பத்துடை யடியவர் பாலேசம்.)

15. “ ஸர்வேச்வரவசியனென்றால் ஸம்ஸாரத்தில் ஆள்பற்றுகதென்று அவனை விமைய உபபாதித்துக்கொண்டு போந்தோம், அத்தானே அவர்களுக்கு “ இத்தனை யெளியனே ” என்று விடுகைக் குடலாயிற்று; “ அவ்வெளிமைகானே ஆதரிக்கைக்கு உடலாயிற்றது உமக்கொருவருக்குமேயிறே ” என்று எம்பாறைப்பார்த்து உடையவர் அரு ளிச்செய்தருள்ளாய்.

(1-3-1 பத்துடையடியவர்.)

16. (மத்துறு கடைவெண்ணெய்) “ கடையா நிற்கச்செய்தே பசியா யிருக்கு மவர்கள் சோறுசனையப்பற்றும்ல் வெந்தது கொத்தையாக வாய்விடுமாப்போலே, கடையப் பற்றும்ல் நடுவே யள்ளி அமுதசெய்யும்படியைச் சொல்லுகிறது ” என்று பிள்ளான் பணிக்ரம்படி.

(1-3-2. எளிவரும்.)

17. (நிலைவாம்பில) “இன்னவவதாரம் இன்ன சேஷ்டிதமென்றற்கை.” என்று பூர்வாசார்யர்கள் நிர்வாஹம். பட்டர் இவ்விரண்டையும் நிலையில்லாமையிலே கொண்டு, “இனிவாம்பில்லாமையாவது-அவதரித்தெளியனாய்நின்றநிலைதன்னிலே பாத்வந்தோற்ற நிற்கிலும் நிற்கும்” என்று.

(1-3-8 நாளுநின்றமே.)

18. (நம் திருவுடை யடிகள் தம்) “ஸர்வேச்வரனை யாச்ரயித்தானாகில் அவன் பலபாதனாகிரான், பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகப் பற்றவேண்டுகிறதென்” என்று நஞ்சியர் பட்டரைக் கேட்க; “நாளுநம் திருவுடையடிகள் தம் நலங்கழல் வணங்கி” என்று, அவன் முன்னாக ஆச்ரயிக்கவேணு மென்னுநின்றது கண்டோ” என்றருளிச்செய்து “அவனை யாச்ரயிக்குமிடத்திற் இவன் குற்றம் பாராதே தன்னிழலிலே இவனை வைத்து அவன் பக்கல் முகம் பெற்றவாறே குற்றத்தைப் பொறுப்பிக்கு மவன் முன்னாகப் பற்றவேணும்.”

(1-3-10 துயக்கறு.)

19. (பெருநிலமித்யாதி) “மனோவாக்காயங்களாலே அனுபவிக்கப் பெற்றேனென்கிரார்” என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி. “இவற்றாலே அனுபவிக்கப் பாரிக்கிரார்” என்று ஜீயாருளிச்செய்யும்படி.

(1-4 அஞ்சிறைய ப்ரவேசம்.)

20. முற்காலத்திலே அல்பம் விவக்ஷிதனா யிருப்பா நெருவன் “விதராகா யிருப்பார் பரிக்ரஹித்துப் போருகிறதொன்னாயிருந்தது, தத்வபாமாக வடுக்கும்” என்று இத்திருவாய்மொழியளவுப் வா அநிகரித்து, இத்திருவாய் மொழியளவிலே வந்தவாறே “இது காமுகவாக்யமாயிருந்ததி!” என்று கைகிட்டுப் போனான்; “நிதித்யாலிதவ்ய:” என்று விதிக்கிற பகவத்காமமென்றற்கீதிலன் பாக்யஹாலியாலே.”

(1-4-2 என்செய்யதாமரைக்கண்.)

21. திருக்கோட்டியூரிலே தெற்காழ்வான் கோளர்யாழ்வானுக்கு தீர்த்தத் துறையிலே சொன்னவார்த்தை- “ஒரு முழுக்காலும் இரண்டு முழுக்காலும் போகாது காண் - தெற்காழ்வார் கையிற் றிருவாழியாலே வினையை யறுத்துக்கொண்டு போகிலத் தனையொழிய, ஒன்றிரண்டு முழுக்கால் போகாதுகாண் நான் பண்ணின பாபம்.”

22. (இனம்) என்றவித்தை இன்னம் என்றாக்கி-“எங்களபிமதம் பெருகக்கென்கள் பக்கலொரு நன்மையில்லாத பின்பும் தாழ்க்குமித்தனையோ! என்கிரான்” என்று பிள்ளை திருநறையூரையர் பணிக்கும்படி.

(1-4-3 விதியினால் பேடைமணக்கும்.)

23. (கள்வர்க்கு) “வஞ்சகர்க்கு” என்று திருமாலையாண்டான் நிர்வஹிக்கும்படி. எம்பெருமானார், “ஒன்றைநினைத் தொன்றைச் செய்தவற்கு” என்றருளிச் செய்வார்.

(1-4-4-என்னீர்மை கண்டிரங்கி.)

24. பட்டரை யொருதமிழன் “கேட்டிரங்கி யென்னுதே கண்டிரங்கி என்னப் பெறுமோ” என்ன; “அனைத்தகை நெகிழ்த்தவளவிலே வெறுத்தபடி கண்டால் பிரியத் தகாதென்றிருக்கவேண்டாவோ; “இப்படி கூடுமோ” என்னில் “புன்னியித்யாதி, *காதலர் தொடுவழியித்யாதி, உடைக்கித்தமிழ் போகாதோ” என்றார்.

(1-4-5-நல்கித்தான்.)

25. (அருளாயே) திரயக்கை "அருளாய்" என்கிறதேதென்ன "நம்பியேறு திருவுடையான் தாஸர் திருநாட்டுக்கு நடந்தார்" என்று பட்டருக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, கணுக்கென் றெழுந்திருந்து "அவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடன் பரிமாறும்படிக்கு, திரு நாட்டுக் கெழுந்தருளினாரென்ன வேணுங்காண்" என்றருளிச்செய்தார்.

(1-4-7 என்பிழைகோப்பதுபோல.)

26. (அருளாததிருமாலார்க்கு) "ந கச்சிந்நாபராத்யதி யென்பாரும் அருகேயிருக்க எங்கள் குற்றம்பார்த்து அவள் பக்கல் முகம்பெற விருக்கிறோ!" என்று நஞ்ஜீய ருளிச் செய்யும்படி. கானிப்படி நோவுபட வேண்டுகிறது-அவனுக்கவள் முகங்கொடுத்து அங்கே துவக்குகையிறே யென்று இன்னதாகிறாள்" என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி.

27. (திருவடியின்தகவினுக்கு என்பிழைத்தாள்) தேவரீர் க்ருபைக்குத் தண்ணீர்த் தரும்பாக ஏதேனும் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகள் பண்ணிற்றுண்டோ" என்று நம்பிள்ளை யருளிச்செய்யும்படி.

(1-4-8-நீயலையே சிறு பூவாய்.)

28. (வாயலகிலின்னடிசில்வைப்பாரை நாடாய்) பெரிய திருநாலை நம்பி தம்முடைய அந்திமதசையிலே தமக்கொரு வெண்ணெய்க்காடும் பிள்ளையாயிற்று திருவாராதனம், அவர் திருமுன்பில் திருத்திசையை வாங்கச்சொல்லி "சாயலொடு மணிம மை தளர்த்தேன் கானினி யுனது வாயலகி லின்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே" என்றாராம்.

(1-4-9 நாடாதமலர்நாடி.)

29. (நாடாதமலர்நாடி) "ஆதம்புஷ்பத்தைச் சொல்லுகிறது" என்பாருமுண்டு. அங்ஙனன்றிக்கே, ஜீயர் "எண்டிசையுமுள்ளபூக்கொண்டு" என்கிறபடியே, தேடவரிய புஷ்பங்களெல்லாக் தேடி" என்றருளிச்செய்வார்.

(1-5-2 நினைந்துநெந்து.)

30. (நினைந்தவெல்லாப்பொருள்களுக்கும் வித்தாய்) "நினைத்தல்-கலத்தலும், கூட லுமாய், ஸடிவஸ்தமாய்த் தன்னுடனே கூடிக்கிடக்கிற ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரண மாய்" என்று பிள்ளையமுதனார் நிர்வஹிப்பார். அன்றியே இப்படி தன் திருவுள்ளத்தாலே விஷயிகரிக்கப்பட்ட ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரணமாய்.

(1-5-5-மானேநோக்கி)

(அரும்பதவுரையில்.)

31. (போம்பழியெல்லாம் அமணன் தலையோடே) என்னுமாப்போலே பெருமாள் செய்தததையுமவன்தலையி லேறிட்டுச் சொல்லுதலென்றபடி. (அமணன் தலையோடே) அதா வது, ஒருகள்ளன் ஒரு ப்ராம்மண க்ருஹத்திலே கன்னமிட, அது நாச்சுவ ராகையாலே, இறுத்திக்கொண்டு அவன்மரிக்க, அவ்வளவில், அவன் பந்துக்கள் வந்து ப்ராஹ்மணனை "பழிதாவேணும்" என்ன இரண்டு திறத்தாரும், ராஜாவின் பாடேபோக அந்த ராஜாவும், அவிலேகியாய் மூர்க்கனுமாகையாலே "ப்ராஹ்மண! நீ யீரச்சுவரை வைக்கையாலே யன்றோ அவன் மரித்தான், ஆகையாலே நீ பழிகொடுக்கவேணும்" என்ன, அவன் "எனக்குத் தெரியாது, சுவர்வைத்த கூலியானைக் கேட்கவேணும்" என்ன, அவனை அழைத்து "நீயன்றோ நாச்சுவர் வைத்தாய், நீ பழிகொடுக்கவேணும்" என்ன, அவனும் "தண்ணீர் விடுகிறவன் சோஷிட்டான், என்னுற் செய்யலாவதென்" என்ன, அவனை

அழைத்துக் கேட்க, அவனும் "குசவன் பெரும்பாளையைத் தந்தான், அதிலே ரீரே
 றிற்று" என்ன, அவனை அழைத்துக் கேட்க, அவனும் "என்னால் வந்ததன்று, ஒரு
 வேசைய போகவாத் திரிந்தான், அவனைப்பார்க்கிற பாக்கிலே பாளை பருத்தது" என்ன,
 அவனை அழைத்துக்கேட்க, அவனும் "என்னாலன்று, வண்ணன் புடவை தாராமயாலே
 போகவாத் திரிந்தேன்" என்ன, அவனை அழைத்துக்கேட்க, அவனும் "என்னாலன்று,
 துறையில் கல்லிலே ஓர் அமணன் வந்திருந்தான்; அவன் போகவிட்டுத் துணி தோய்க்க
 வேண்டிற்று" என்ன, அந்த அமணனைத்தேடிப்பிடித்துக்கொண்டுவந்து "ரீயன்றோ
 இத்தனையுஞ் செய்தாய், நீ பழிகொடுக்கவேணும்" என்ன அவன் மௌனியாகையாலே
 பேசாதிருக்க "உண்மைக்கு உத்தரமில்லை பென்றிருக்கிறான், இவனை வெல்லாஞ் செய்
 தான்" என்று ராஜா அவன் தலையிர்த்தான். இக்கதையை அனுஸந்திப்பது.)

(1-5-11 மாலேமாயப்பெருமானே)

32. (பாலேய்தமிழர்) பரம்போலே இனிய தமிழையுடையவர்கள். (இசைகாரர்)
 இயதுக்கிசைய இசையிடவல்லவர்கள். ஸ்ரீ மதுரகவிகளையும் காதமுனிகளையும்போலே யிருக்
 குமவர்கள். (பத்தர்) பகவத்குணனுபவத்தி லிவர் தம்மைப்போலே "காலாமும் நெஞ்சழி
 யும் கண்சுழலும்" என்றிருக்குமவர்கள். ஆழ்வானோருருவிலே, ஸ்ரீபராக்ருசரப்பியை-
 பாலேய்ப்பரிழ சென்கிறது. இசைகாரரென்கிறது. ஆழ்வார் திருவாங்கப்பெருமானையொர-
 பத்தென்கிற பின்னையுறங்கா கில்லிதாளனார் என்று பணித்தாலும், "பாலேய்தமிழ்
 ரென்கிறது-புகல-ழ்வாரானே, இசைகாரரென்கிறது-திருப்பாணாழ்வாரை. பத்தென்கிறது
 பெரியாழ்வாரை" என்று ஆளவந்தாரருளிச்செய்வார்.

(1-6-1 பரிவதில்)

33. (புகைபூவே) "செதுசையி" ஓப்புசைக்கவமையும், கண்டகாலியிடவுமமையும்"
 என்ற பட்டாருளிச்செய்யும்படி. இத்தை பட்டாருளிச்செய்தவாறே "ந கண்டகாரிகா
 புஷ்பர் தேவாயகிரிவேதபேத்" என்னொன்றதே" என்று நஞ்ஜீயர்கேட்க, "அவனுக்காகாத்
 என்கிறதல்ல 'பறிக்கிற ஆச்சிசன்னையிலே முட்பாயும் என்றதுக்காகத் தவிர்த்ததுகாணும்"
 என்றருளிச்செய்தார். "அப்ராக்குத தாவ்யம்பவேணும்" என்றிருந்தானாகின் ஸ்ரீவைகுண்
 டத்திலிரானே "ஸ்ரீவாஹநாயனாருக்கு முத்தக்காசை யமுதுசெய்யிப்பது" என்று
 கிடந்ததாய், "இதென்னமெய்ப்பாடுதான்!" என்று நஞ்ஜீயர் போர கித்தராயருளிஞர்.

1-6-6 அமுதமமரர்.)

34. (அமுதினுமாற்றவின்னியன்) நம்பி திருவமுதி காடுதாஸர், "இத்தேவஜாதி
 வேறும் மலையோ, 'உப்புச்சாறு கிளருவதெப்போதோ' என்று கவிழ்ந்து பார்த்துக்
 கிடப்பதே! இவனழகையும் போக்யதையையும் கிட்டு" என்பாராம்.

(1-7 3-ஆயர்கோழந்தாய்)

35. (அவரால் புடையுண்ணும்) "மத்தாலேயோடியடிப்பர்போலேகாணும்" என்று
 பட்டாருளிச்செய்யும்படி.

(1-7-4-மயர்வற)

(அரும்பதவுரையில்.)

36. (என் செவல்லி யான் கிடுவேனே) என்கிற கிடத்தின் ஓரைதிஹ்யம்-அதா
 வது, ஒரு பார்ப்பணப்பின்னை மாயனார் கருதத்தக்குப் போக அவன் கரித்தி னாகையாலே
 இவனையுங் கூட்டிக்கொண்டுபோய், நெடும்போது ஏற்ற மிறைக்க, மாப்பின்னைக்குக்

கரகோயந்தவளவில், “விட்டுப்போகைக்கு ஹேதுவாக மாமனருக்கு மாரு கோபத்தை யுண்டாக்குவோம்” என்று, இறைக்கிற மாமனார் பேலே உச்சித்தத்தை உமிழ்; அவனும் “ஒரு குளிர்த்திரிந்தபடியென்!” என்ன; “சுடச்சுடவுமிழ்வாரைத் தேடிக்கொள்” என்று இறங்கிப்போனாம்.

(1-7-7 யானோட்டி யென்னுள்.)

37. (பின்னையானோட்டுவேலே) “எப்ரகாரத்தாலு மியேன்” என்னுமாகில், பின்னை, நானவன்போக்கை யிசைவேலே. என்னுடைய கர்மபாரதந்தரியப்போலே அவனுடைய ஆச்ரிதபாரதந்தரியத்துக்கு மேதேனும் கண்ணழிவுண்டோ; என்னிசைவின் றிக்கேயிருக்க, அவனாலே போகப்போமோ. அன்றயே, “நான் தொங்குவேலே” என்று பள்ளான் பணிக் கும்படி.

(1-8 ஒடும்புள் ப்ரவேசம்.)

38. (இத் திருவாய்மொழிதான்) “ஸ்ரவேச்வரனுடைய ஐச்வர்யத்தைச் சொல்லுகிறது” என்பாருமுண்டு; அன்றிக்கே, “சுச்வரத்வலக்ஷணஞ் சொல்லுகிறது” என்பாரு முண்டு; அன்றிக்கே, “கீழே ‘பாடியினைப்பிலம்’ என்றார், அப்படியே பாடியனுபவிக்கிறார்” என்பாருமுண்டு. “ஆர்ஜவகுணம் சொல்லுகிறது” என்று பட்டாருளிச்செய்யும்படி.

(1-9-6-மாயனென்னெஞ்சினுள்ளான்.)

(அரும்பதவுரையில்.)

39. (துயக்கன் மயக்கன்) பட்டர் திருவோலக்கத்துக்குப் பலகாலும் சாஸ்திரியாயிருப்பானொரு ப்ராஹ்மணன் சென்று யிருப்பானாய் அவனைக்கண்டால் பட்டரும் “வந்தாயோ போனாயோ” என்று ஸாமான்யேந வ்யவஹரித்தருளிச்செய்வார்; ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் பலகாலும் ஸேவிக்க எழுந்தருளுவர், அவரைக்கண்டால் நிகவும் க்ருபை பண்ணி ஆதரித்துக்கொண்டெழுந்தருளி யிருப்பார்; இத்தைப் பலகாலும் கண்டிருப்பா ரொருவர் பட்டரை வந்து ஸேவித்து, “ஸ்வாமிக்! தேவரீர் திருவோலக்கத்துக்கு வருகிற சாஸ்திரீ ப்ரணித்தனாயிருக்கிறவன், அவன் வந்தால் ஸாமான்யமாக வ்யவஹரித்தருளு கிறது; ஒருஸாத ஸ்ரீவைஷ்ணவர் வந்தாரென்றால், அவரை நிகவும் ப்ரதிபத்தி பண்ணி யருளுகிறது; இதிரண்டையும் எனக்கு அருளிச் செய்யவேணும்” என்ன, “ஆனால் அவர்களுள்ஒருபேரு பெப்போதும்போலே நானையும் வருவார்கள், அப்போது கீயபெப் போதும் போலே பார்த்திரு, இரண்டுஞ்சொல்லுகிறோம்” என்ன, “அருமப்படியே பார்த்திருக்க, மற்றைநான் விழுவோறே அந்த ப்ராபணன் ப்ரதமம் வந்து ஸேவிக்க, அவனை பெப்போதும்போலே வினவியருள், “கீர் ஆரைத்தான் பாதத்வமென்று நினைத் திருக்கிறது” என்ன, “சிறிது ப்ரமாணங்கள் ப்ரஹ்மணவ பாதத்வமென்று சொல்லுகிறது, சிறிது ப்ரமாணங்கள் விஷ்ணுவை பாதத்வமென்று சொல்லுகிறது; ஆகையினாலே நம்மாலே நிச்சயிக்கப்போயோ” என்ன, “நல்லது” என்றிருந்து, அவன் போனவாறே ஸ்ரீவைஷ்ணவ ரெழுந்தருளி ஸேவிக்க, அவரையும் க்ருபை செய்தருளி, “தேவரீர் ஆரைத் தான் பாதத்வமென்றிருப்பீர்” என்ன, “தேவரீர், ச்ரிய:பதி நாராயணனே பாதத்வம் என்றருளிச்செய்யுமே, உதொழிய அடியேன் வேறென்றறியேன்” என்ன, “இன் னமுமுமக்குத் தஞ்சபாக நினைத்திருப்பதேது” என்ன, “எப்பெருமானார் திருவடிகளே உபாயோபேயம்” என்று ப்ராணதித்தருளுமே, அத்சையே தஞ்சபாக நினைத்திருப்பன்” என்ன, திருவுள்ள முகந்த, “அபசாரத்தை சுயித்தருள், திருமானிகக்கெழுந்தருள்” என்றருளிச்செய்து, பார்த்திருந்தவரைப் பார்த்த, “உண்டே யிருவர்க்கு முண்டான்

தாரதம்மியம், ஆகையாலே, இவசைவணங்கலோ, அவணை வணங்கலோ? இப்படியன்றோ
ஸ்வரூப ஸ்திதி யிருந்தது" என்றருளிச்செய்ய, அவரும் க்ருதார்த்தராய்ப் போனொன்று.

(1-9-7 தோளினை மேலும்.)

40. (தோளினையித்யாதி) பட்டர், "விராயிருப்பார் முற்பட ஆயுதத்துக்கிடுவர்
கள், அப்படியே திருத்தோள்களுக் கிட்டான். ப்ரணயிகளாயிருப்பார் அனந்தா மபிமத
விஷயத்துக்கிடுவர்கள். அப்படியே பெரியபிராட்டியார் எழுந்தருளியிருக்கிற கோயில்
கட்டணத்துக்கும் கொடுத்தான்; ஆயுதத்துக்கு மபிமதவிஷயத்துக்கும்ட்டால், பின்னைத்
தாம்தாம் விவியோகக்கொள்ளுமித்தனையிறே; ஆகையாலே தான் குடினான்; சேஷம்
பின்னையடியாரிறே கைக்கொள்ளுவார், ஆகையாலே திருவடிகளுக்குச் சாத்தினான்; ஆபத்
துக்குதவுவா ரடியாரிறே, தளர்ந்தும் முறிந்தும் சகட வசரூடல் வேறுப்பினந்து வியப்
பொருவா ரடியாரிறே; நம்முடைய வாயத்துக்களுக்குத் திருவடிகளே துணையானபடி போலே
காணுமவனுடைய ஆபத்துக்களுக்கும் திருவடிகளே துணையானபடி" என்றருளிச்செய்வார்.

(1-10 பொருமாநீள். ப்றவேசம்)

41. "கீழிற்றிருவாய்மொழியில் பிறந்த ஸர்வாங்க ஸம்ச்சேஷத்தை அதுஸந்தித்து
நிர்வ்ருதராகிருர்." என்று முன்புள்ள முதலிகள் நிர்வஹிக்கும்படி. கீழிற்பிறந்த ஸர்வாங்க
ஸம்ச்சேஷத்தை யதுஸந்தித்து பட்டருளிச் செய்வதோ ரேற்றமுண்டு. அதாவது.....
கீழில் திருவாய்மொழியில் உன்பஸ்தகமாகப் பிறந்த ஸம்ச்சேஷமானத்தை அதுஸந்தித்து
.....நிர்வ்ருதராகிருர் என்று. [மிக விரிவான ஸ்ரீஸூக்திகளை சுட்டிலே ஸேவிப்பது.]

(1-10-2-கண்ணுள்ளே நிற்கும்)

42. (என்னினிலேண்டுமெம்) வேல்வெட்டி நம்பியார், நம்பின்னைய, "பெருமாள்
கடலை சாணம் புகுகிறவிடத்தில், ப்ராங்குதவாதி நியமங்களோடே சாணம் புக்காரா
யிருந்தது, இவ்வுபாயம் இதர ஸாதனங்கள்போலே, சில நியமங்களை வேண்டியிருக்கிறதோ"
என்று கேட்க, "பெருமாள் தமக்கு, 'ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா சாணங் கந்துமர்ஹதி'
என்பதேசித்தான் ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான்; அவன்றான் பெருமானை சாணம் புகுகிற
விடத்தில், கடலிலே ஒரு முழுக்கிட்டு வந்தான்' என்றில்லை; ஆக இத்தால் சொல்லிற்
றுயிற்றென்னென்னில்; பெருமாள் இஷ்வாகுலம்ஸச்சாராய் ஆசாரப்ரதான ராகையாலே
சில நியமங்களோடே சாணப்புக்கார், ராகுளஜாதியனாகையாலே, அவன் நின்ற நிலையிலே,
சாணம் புக்கான், ஆகையாலே யோக்யனுக்கு அயோக்யதை ஸம்பாதிக்கவேண்டா;
அயோக்யனுக்கு யோக்யதை ஸம்பாதிக்க வேண்டா; ஆக சின்பு ஸர்வதிகார மிவ்வுபா
யம்" என்றருளிச்செய்தார்.

இ ர ண் ட ர ம் ப த் து

(2-1. வாயுந்திறை 7 தோற்றேமும்.)

43. (தோற்றேயித்யாதி) கீழும் மேலும் பொருகிறபடி யொழிய சப்தஸ்வராய்த
தைப்பற்ற எம்பெருமானு ருளிச்செய்து பொருவதொன்றுண்டு; அம்மங்கியம்மாளு மத்
தையே நிர்ப்பந்தித்துப்போகும். அதாகிறதுதான், பிரிவாற்றுகாரானேகர் கூடக் கட்டிக்

கொண்டு கூப்பிட்டு, இருள்வந்து முகத்தை மறைக்க, அதைப்பார்த்து, ஆற்றமையுக்குப் போக்குகிட்டு தரிக்கவொட்டாதே நீ வந்து களியக்கடவையோ வென்கிருள்.

(2-2 திண்ணன்விடு—பாவேசம்.)

44. “(மூவாமுதல்வா) என்று காணத்தவம் பான்துதமாகையாலே அந்த காணத் தவத்தை உபபாதிக்கிருர்” என்று பணிக்கும் பின்வான்.

— (2-2-3-ஏறனைப்பூவனை.)

45. “பாற்றமாதிகள் எப்போதும் திருமேனியைப்பற்றி யிருப்பர்களே” என்று நஞ்ஞயர் பட்டரைக்கேட்க; “ஒரோராபத்துக்களிலே திருமேனியிலே யிடங்கொடுக்கிருள், அந்தீர்மையை விடமாட்டாமையாலே ஆழ்வார்க ளத்தையே வாய்புலந்துகிருர்க ளச்சினையிறே” என்று அருளிச்செய்தார்.

(2-3-1. ஊனில்வாழியிறே.)

46. (தேனும்பாலு மித்யாதி) இதுக்காளவந்தார் அருளிச்செய்தாராகத் திருமாலையான்டான் பணிக்கும்படி—“ஏகஜாதிய தாய்வங்கள் தன்னிலே கலந்தாப்போலே” என்று. அங்ஙனம்-தேனும்பாலும் கலந்தாப்போலவும், பாலும்பாலும் கலந்தாப்போலவும், நெய்யும் நெய்யும் கலந்தாப்போலவும், கன்னலும் கன்னலும் கலந்தாப்போலவும், அமுதும் அமுதும் கலந்தாப்போலவும் என்று. அங்ஙனன்றியே, எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தும்படி—இவற்றை-ரஸவத்பகார்த்தங்களுக்கெல்லா முபலக்ஷணமாக்கி—“தேனும் காலுமான கலகிக்குள்ளே யெல்லா ரஸங்களும் பிறக்கும்படி ஸம்ச்லேஷித்தோமென்கிருர்” என்று.

(2-3-2-ஒத்தார் மிக்காரை)

47. இப்பாட்டு பாஸ்துதமான வளவிலே எப்பார் கோஷ்டியிலே “இவ்வாதார வுக்கு பாதமகுருவார்” என்று பிறந்ததாய், இருந்த முதல்களிற் சிலர் “ஆசார்யனன்றோ” என்றார்கள்; சிலர் “ஆசார்யன் ஸ்ரீ பாதத்திலே ஆசாயிக்கப்போரு என்று அழைத்தக் கெதண்டு போய்ச் சோலிட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவன் பாதமகுரு” என்றார்கள்; “அங்கு னன்மகான், அவனிவனையழைத்தாலும் இவன் அல்லேன் என்னுதபடி” இசைவித தென்னை என்கிறபடியே அகவாயிலே யிருந்திசைவித்த. ஸர்வேச்வரன்கான் பாதமகுரு” என்றருளிச்செய்தார்.

(2-3-3 அறியாக்காலத்துள்ளே.)

48. சூலத்தார் அருளிச்செய்ததாகத் திருமாலையான்டான் பணிக்கும்படி—“அறிவுடைபாடாச அசையிலே ஸம்பந்தந்நானத்தைப் பிறப்பித்து, பிறந்த ந்நானத்தை அழிக்கக் கடவதான தேவாஸர்பந்தத்தோடே பின்னையும் வைத்தாய்” என்கிற இழவாலே சொல்லுகிருர்” என்றும். இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, முன்னிற்பாட்டுக்களும் பின்னிற் பாட்டுக்களும் ப்ரீதியோடே நடவாகிற்க, நடுவே அப்ரீதி தோற்றச்சொல்லுமது கோது, ஆனபின்பு இங்ஙனையாமித்தனை—“அறியா மாமாயத்தடியேனை - அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கணன்பு செய்வித்து வைத்தாயால்” என்கிருர்”. என்றித்தையு மொரு உபகார மாக்கி அருளிச்செய்தார்.

(2-3-6 சேர்ந்தார் தீவினைகட்டு.)

49. (கண்மதியை) முன்பே சேர்ந்திருக்குமவர்களுக்குத் திண்ணியதான மதியைக் கொடுக்குமவனை. அம்பரீஷன் தபஸ்ஸு பண்ணுகிற்க, ஸர்வேச்வரன் இந்தவேஷத்தை

தரித்துக்கொண்டு சென்று, “உனக்கு வேண்டியவற்றை வேண்டிக்கொள்” என்ன, “நான் உன்னையாராதிக்கு மவனல்லேன்காண், என்னை ஸமாதிபக்தம் பண்ணுதே போகவல்லையே, உன்னைக் கும்பிடுகிறேன்” என்றானிறே. (4-10-7ல் ஐதிஹ்யம் பார்ப்பது.)

(2-4-1, ஆடியாடி)

50. (மங்கி) மிக்கு. [கிமர்த்தம் தவு நேத்ராப்யாம் வாரி ஸ்வதி ஸோகஜம்] “ஆனந்தாச்ருஷுக்கு போக்யமான கண்களாலே ஸோகாச்ரு ப்ரவஹிக்கிறது ஆர்ஞ்சுடிவேற” என்று பட்ட ருளிச் செய்யும்படி; அன்றிக்கே, பிள்ளான், “ஆரைச் சேதநராகக்கொண்டு” என்று பணிக்கும்.

51. (எங்கும் நாடிநாடி) “தன்கொய்சகமுட்படப் பாராநின்றான்” என்று பட்ட ருளிச் செய்யும்படி; அதுக்குக் கருத்து-“கண்ணென்னெனக்கையானே” என்று அவ னிருந்த ப்ரதேசமாகையாலே.

(2-4-3 இரக்கமனத்தோடு.)

52. (அக்குமெழுகும்) என்கிற விரண்டையும்-நெஞ்சுக்கொன்றும் இவள் தனக் கொன்றுமாக்கி நிர்வஹிப்பர், பிள்ளைதிருநறையூரையர். நெஞ்சுமிவன் தனக்குக் கை யடைப் பாகையாலே இவள்தனக்கே இரண்டையுமாக்கி யருளிச்செய்வர் பட்டர். “விஷ்ணுகா வ த்ருஸோ விச்யே” என்கிறபடியே எல்லாமிவன் தன்படிக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக வேண்டும்படி யிறே இவள் தன்னிலை; அக்னிக்குள்ளே புகில் கரிந்துபோம், கடக்கவிறுக்கில் வனிக்கும்; அக்னிஸகாஸத்திலே யுருகாநிற்குமிறே; முடிந்து பிழைக்கவும் பெருதே தரித்திருக்கவும் பெருதே நோவுபடும்படி பண்ணுவீரே.

(2-4-5 இவளிராப்பகல்.)

53. (தவளவண்ணர் தகவுகளே) “சுத்தஸ்வபாவரான வும்முடைய தகவுகளெங்கே போயிற்றின” என் றெம்பாரருளிச்செய்யும்படி. அன்றிக்கே, பட்டர், “உம்மைப்போலே நாலு பிஷ்டர்களமையுமிறே அபலைகள் குடிக்கெட” என்றார்.

(2-5-1 அந்தர்மத்தன்பு.)

54. (அந்தாமமித்யாதி) “அடியார்கள் குழாங்களையுடன் கூடுவதென்றுகொலோ” என்றிவாசைப்பட்டபடியே, கித்யஸூரிகளோடேவந்து கலந்தான்” என்று ஆளவந்தா ரரு ளிச்செய்தாராகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி. ஆனால் அவர்களை “ஆழிநூலாம்” என்றோ சொல்லுவதென்னில்; சிம்மயாயிருக்கச்செய்தே பாரதந்தரிய வித்திக்காகத் தங்களை அமைத்துவைக்கிற வித்தனையிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, எம்பெருமானார் அருளிச்செய்யும்படி “இவரோடு ஸம்சுலேஷிப்பதற்குமுன்பு அவனோடொக்க இவையும் அநுஜ்ஜவலமாய் அஸத் ஸமமாய் இவரோடு கலந்தபின்பு உஜ்ஜவலமாய் ஸத்தைபெற்றபடி சொல்லுகிறது” என்று; கல்பகத்தரு வாடினால் அதில் பூவும் தனிரும் வாடுமிறே.

(2-5-2 திருவுடம்பு வான்கடர்)

55. (திருவுடம்புவான்கடர்) “நச்வரனுக்கு விக்ரஹமில்லை, கிபூதியில்லை” என்கிற வர்கள் முன்பே, ஆப்ததமரான கிவர் ‘திருவுடம்புவான்கடர்’ என்னப்பெறுவதே! நச்வர னுக்கு விக்ரஹமில்லை, குணமில்லை’ என்கிறவர்கள் பண்ணிவைக்கமாட்டாத பாவமில்லை; அவர்களை அனுவர்த்திதது அதுகேட்கவிராதபடி பெருமாள் நமக்குப் பண்ணின உபகா ரமென்” என்றருளிச்செய்வர் ஜீயர்.

(2-5-10 ஆணல்லன் பெண்ணல்லன்)

56. (ஆணல்லனித்யாதி) நாட்டிக் காரண்கிற ஆண்களின் படியல்லன், அப்படியே ஸ்திரீகளின் படியுமல்லன், உபயோகயோக்ய மல்லாத நபும்னக பதார்த்தத்தின் படியுமல்லன். இப்படி பட்டர் அருளிச்செய்தவாறே, ஒரு தரிழன், “ஜ்யா! நாட்டில் காரண்கிற மூன்றின் படியுமல்லனாகில் சொல்லிற்றுகிறது வஸ்து ஞாயமோ பின்னை” என்று கேட்க, பட்டரும், “பின்னை! இயவறிவுக்குப் பேரந்திருந்த தில்லை! ஆணல்ல பெண்ணல்ல அல்லா வலியுமல்ல என்றதில்லையே, ‘அல்லன், அல்லன்’ என்கையாலே-‘புருஷோத்தமன்’ என்று சப்தத்தானே கோற்றுவிக்கிறதில்லையோ” என்றருளிச்செய்தார். “ஆணல்லன், பெண்ணல்லன்” என்கிற கித்தாவ்-ஸஜாதிய விஜாதிய கிஷேதம் பண்ணின படி.

(2-6 வைகுந்தா மணிவண்ணனே ப்ரவேஸம்.)

57. (இத்திருவாய்மொழி) “ப்ரணாமிப்ரீத்யதுளந்தானங்காணிது” என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யப்பட்ட படி.

(2-6-2 சக்சேனச் சறிதோட்டமும்.)

58. (இங்குப் பக்ககோக்தமயான்) “பெரிய பிராட்டியார் திருமுலைத் தடத்தினால் நெருக்கினுறுமவன் முகம் பாரான்.” இங்கே ஆளவந்தார்க்கு குருகைகாலவப்பனருளிச் செய்ததாக அருளிச்செய்யும் வார்த்தை. “அப்பன் ஸ்ரீ பாதத்திலே ஒரு ஹஸ்ய விசேஷ முண்டி” என்று மணக்கால்நபி அருளிச்செய்ய, “அதுகேட்க வேணும்” என்று ஆளவந்தாரு மெழுந்தருள கங்கைகொண்ட சேரழபுரத்தேற, அப்பனு மக்கே யொரு சூட்டிச் சுவரலே யோகத்திலேயெழுந்தருளியிருக்க, “இவரை எமாதிபங்கம பண்ணவொண்ணது” என்று சுவருக்குப் புறம்பே பின்னேநிற்க, அப்பனும் யோகத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிற வர் திரும்பிப்பார்த்து, “இங்குச் சொட்டைக்குலத்தி வாரேனும் வந்தாருண்டே” என்று கேட்டருள “அடியேன்” என்று ஆளவந்தாரு மெழுந்தருளியவந்து கண்டு, “நாங்கள் பின்னே தெரியாதபடி நிற்க இங்ஙன் அருளிச்செய்கைக்கு ஹேதுவென்? என்ன, காணும் தாண்டிக அதுபனியாநின்னான் பெரிய பிராட்டியார் திருமுலைத்தடத்தாலே நெருக்கியகைத்தா றாய் அவிள்முடிக்கூடப் பாராத ஸர்வேச்வரன் என்கடித்தையமுக்கி நாலு மூன்று தாய் அங்கே சூட்டிப்பார்த்தான்; இப்படி அவன் பார்ச்சுப்போது சொட்டைக்குடியிலே சிலர் வந்தாருண்டாகவேணும் என்றருந்தேன் காணும் என்றருளிச்செய்தார்.

(2-7 கேசவந்தமர் ப்ரவேஸம்)

59. என்பார் இத்திருவாய்மொழி அருளிச்செய்யப்படுக்காள், “ஸ்ரீவைஷ்ணவஞ்சோ மென்கிறா” என்பாய்; வைஷ்ணவத்வசின்னமிதே திருத்வாதஸநாமம். ஆழ்வாருடைய நெடுமாற்கடிமையும், எப்பெருமானுடைய நெடுமாற்கடிமையும் இரண்டாயிற்று நெடுமாற் கடிமை, அதில் எப்பெருமானுடைய நெடுமாற்கடிமை யித்திருவாய்மொழி

(2-7-4 கோலிந்தன்)

60. (தேவும்) தேவமென்கிறது-ஸுச்வர்யத்தை. தன்னையென்கிறது-ஆச்ரிதபாரதத் திரியத்தை; அதிதே தானுனதன்மை; பட்டர், “நீரானதன்மையாகிறது-ஆச்ரிதபாதந்திரபாகை; உய்முடைய தய்பி சொன்னவார்த்தையை மறுத்து நீரானதன்மை யை இழவாதே கொள்ளுமென்கிருன்” என்று.

(2-7-5-விட்டிலங்கு)

61. திருமாயைண்டானோடே எப்பெருமானார் திருவாய்மொழி கேட்டருளுகிற நாளில், பாட்டுக்கள்தோறும் சிலவார்த்தைகளையருளிச்செய்து “இது அர்த்தமானாலோ”

என்றால், "இது கிச்வாமிதர்ஸ்ருஷ்டி, ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யக் கேட்டதேயேன்" என்று பணிக்குமாம் ஆண்டான்; ஆண்டான் "இப்பாட்டுக்கு கிச்வாமிதர்ஸ்ருஷ்டி வேண்டாவையிருந்ததி" என்ன, இப்பாட்டான்—தன் அவயவ னௌந்தரியத்தாலே என்னைத் தனக்காக்கினான் என்கிறார்" என்றருளிச்செய்தருளிணராம். அதவுக்கிடக்க, பட்டாருளிச் செய்வ தொன்றுண்டு "ஆழ்வாரையு மாழ்வார் பரிகரத்தையும் விஷயிகரித்து, அத்தாலே திருமேனியிற்பிறந்த ஒளவ்வல்யத்தைச் சொல்லுகிறது" என்று.

(2-7-9 சரீஇதான்)

62. (இராப்புகலித்யாதி) இவர் "பக்திபாவசாகையாலே இவருடைய தேஹயாத் திவ்யபிருக்கும்படி" என்று முன்புள்ள முதலிகள் நிர்வஹிக்கும்படி. அன்றிக்கே, பட்டர் "யரீஇயதீகினை மாவென்கிறவிடத்தளவும்—*ஆடியாடியி லீவர்க்கோடின தசையாய், இன்பம் வளவென்கிற விது*-அந்தாமத்தன்புதொடங்கிக் கேசவன் தமரளவும் வரவுண்டானையச் சொல்லுகிறது" என்று.

(2-8 அணைவதரவகை. ப்ரவேசம்)

63. இத்திருவாய்மொழிதன்னை—"சச்வாத்வஞ் சொல்லுகிறது" என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு; "மோக்ஷபாத்வஞ் சொல்லுகிறது" என்று பட்டாருளிச்செய்யும்படி. இவையான் ஒன்றை ஒன்றுவிட்டிராது, சச்வானுயிற்று மோக்ஷபாதனுமவன்; மோக்ஷபாதமும் போது சச்வானாகவேணும்.

(2-9 எம்மாலீடு. ப்ரவேசம்)

64. எப்பார் இத்திருவாய்மொழி யருளிச்செய்யப் புக்கால், இருந்தவர்களை "யார்" என்று கேட்டுக் கதவுகளை யு மடைப்பித்து சூத்யமாகவாமருளிச் செய்வது.

(2-9-1 எம்மாலீடு)

65. (எம்மாலீட்டுத்திறமும்செப்பம்) ஒரு தமிழன் "எம்மாலீட்டுகின்பமும் செவ்வியவாம்" என்றான். அந்த பசுத்திலே, லீட்டு விகல்பமாவது—ஸாலோக்ய ஸாரூப்ய ஸாம்பிய ஸாயுஜ்யமென்றவை. செவ்வியவாகையாவது — ஸாலோக்யாதிகளெல்லாம் இம்மோக்ஷத்திலே யுண்டாகை.

(2-9-2 ஈதேயானுன்கை.)

66. (ஞானக்கைதா) இங்கே எம்பார்க்கு ஆண்டான் அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது. அதாவது, "ஒரு கிணற்றிலே கிழுந்தவனுக்கிண்டுபேர் கைகொடுத்தால், எடுக்குமவர்களுக்கு மெளிதாய் ஏறுமவனுக்கு மெளிதாயிருக்குமிதே; அப்படியே பாடுறது" என்று.

(2-9-4 எனக்கேயாட்செய்)

67. (தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே என்று ப்ரார்த்திப்பானேன்? திருவுள்ளமானபடி செய்கிறான் என்றிராதே" என்று பிள்ளை திருநறையூரையர் எம்பார்க்கேட்க; அதுகேளீர்; முன்பு பிரிந்தன்று, பின்பு பிரிவுக்கு பாஸங்கமுண்டாயன்று, இரண்டுமின்றியிருக்க திருமார்விலேயிருக்கச்செய்தே, "அகலகில்லேன், அகலகில்லேன்" என்னப்பண்ணுகிறது விஷயஸ்வபாவமிதே; அப்படியே ப்ராப்யருசி ப்ரார்த்திக்கப் பண்ணுகிறது" என்றருளிச்செய்தார்.

(2-9-8 எக்காலத்தேந்தையாய்)

68. (எக்காலமித்யாதி) இதுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி—"இளிக்கூறிடவொண்ணாதபடி சிறுகூருன அதுயல்ப காலத்திலும், நீ ஸ்வாமியான முறைதப்பாதபடி என்

ஹ்ருதயத்திலேவந்து புரூபப்பெறில். மற்றெக்காலத்திலும்-இதொழிந்த எல்லாக் காலத்திலும், யாதொன்றும் வேண்டேன், பின்னையிதானும் வேண்டேன். இத்தை எம்பெருமான் கேட்டருளி “இதபொருள் உழகியது, இவ்வாழ்வாருடைய ப்ரக்ருதிக்குச் சோது, பெற்றினும் பெருதொழியினும் சிறுகக்கோலமாட்டார்; இங்ஙனையாகவேணும் என்றருளிச் செய்வார் (ஈடு ஸேவிக்க.)

(2-10 கிளரோளியிளமை—ப்ரவேசம்.)

69. கீழ் * எம்மாவீட்டிலே நிஷ்கர்ஷித்த ப்ராப்யம் பெறுகைக்குத் திருமலையை ஆசாயிக்கொண்டு ஆளவந்தாரருளிச் செய்தாராகத் திருமலையாண்டான் பணிக்கும்படி எம்பெருமானார்.....(ஈடு ஸேவிக்க.)

(2-10-4 கருமவன் பாசம்.)

70. [கருமவன்பாசம் கழித்துழன்றுய்யவே.] “இது நம்மாற்செய்து தலைக்கட்டப் பேசுமோ திருமலையை ஆசாயிக்குமதொழிய” என்றிங்ஙனே ஆழ்வான் ஒருருவிலே பணித்தானும். அங்ஙனும் நிர்வஹிக்கக் கடவது. அன்றிக்கே, கருமவன்பாசம் கழிக்கைக்காகவும் உழன்றுய்கைக்காகவும் என்றிங்ஙனே எம்பெருமானார் அருளிச் செய்யும்படி.

(2-10-7 நலமென நினைமின்.)

71. (மலமறுமதிசேர்.) சங்கரபதத்துக்கள்வருகே வளர்ந்து நிற்கையாலே, அவன் பேசும்போது சிகரங்களிலே தேய்ப்புண்டு சாணையினேவிட்டாப்போலே ஈளங்கமருகிற்கு மென்னுதல்; அன்றிக்கே, திருமலையாழ்வார்தாம் ஜ்ஞாந லாபத்தையுண்டாக்குவர் என்று பிள்ளான் வார்த்தை.

(2-10-8 வலஞ்செய்துவைகல்.)

72. பிள்ளை திருநறையூரையரும் பட்டரும் பாதகிணம் பண்ணுநிற்க, பின்னே ஸேவித்துக்கொண்டுபோனேன்; அல்லாதார் கடுங்குதியைபோலே வாராநிற்க, இவர்கள் திருக்கோபுரங்களையும் திருமாளிகைகளையும் கண்ணாலே பருகுவாலைப்போலே பார்த்துக் கொண்டுவந்தார்கள் என்று நஞ்சியர் அருளிச்செய்வார்.

மு ன் று ம் ப த் து .

(3-1-7 வாழ்த்துவார் பலராக.)

73. (வாழ்த்துவார் பலராக) ‘ஆனால் தான் உ. கதென்? வேதங்களில் அவர்கள் செய்த ஏற்றம் என்?’ என்றும் பட்டர் அருளிச்செய்வது. அன்றிக்கே வாழ்த்துவார் பலருண்டாகைக்காக என்னுதல்.

(3-1-8 மாகுணச் சுடருடம்பாய்.)

74. கீழ்ப்பாட்டில், ருத்ரன் தொடக்கமானார் ஏத்தமாட்டார்களென்றதாய், இப்பாட்டில் ‘அவன் தனக்குக்கூட ஜநகன ப்ரஹ்மா ஸ்தோதாம் பண்ணினால் அதுவும் உனக்கு அவத்யமாய்’ என்பாருமுண்டு. அவனையும் கீழ்ப்பாட்டிலே சொல்லிற்றாய், இதில் உபய பாவநையுமுடைய இவனைப் போலன்றியே கேவலம் ப்ரஹ்ம பாவநையேயா யிருப்பானொரு ப்ரஹ்மாவை உத்ப்ரேக்ஷித்து, அவன் ஏத்தினாலும் தேவர்க்கு அவத்யமாயித்தனை பன்றோ? என்கிறார்’ என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி.

(3-1-9 மழுங்காதவைந்நுதிய)

75. 'மறையாதே' என்ற இதுக்கு 'மறையும் மறையும்' என்று சிற்றூட்டுகொண்டான் வார்த்தை.

(3-2 முந்நீர்ஞாலம்—ப்ரவேசம்)

76. பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, சீராமப்பிள்ளை இவர் பாத்வாநுபவத்தை பாசைப்பட்டு, அது ஒரு தேச விசேஷத்திலேபோனால் அநுபவிக்குமதாய் நோவுபடுகிறால்லர்; அவதாரங்களில் அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டு, 'பிற்பாடா னோம்' என்று நோவுபடுகிறால்லர்; உகந்தருளின விவர்களிலேயாய், அது தன்னிலும் திருமலையிலேயாகில் அநுபவிக்க இழிந்தது, பின்னை மேன்மேலான அநுபவிக்குமதொழிய இவர் இழந்து நோவுபடுகைக்குக் காரணமென்? என்று கேட்க, 'பாவ்யூஹவிபவங்களோடு அர்ச்சாவதாரத்தோடு வாசியற தர்மியைக்கத்தாலே விஷயம் எங்குமொக்கப் பூர்ணமாயிருக்கும். குறைந்து தோற்றுகிறவிடம் ப்ரதிபத்தாக்களுடைய ப்ரதிபத்தி தோஷத்தாலே..... இத்யாதி. #0 ஸேவிக்க.

(3-2-1. முந்நீர் ஞாலம்.)

77. (ஆக்கையின் வழியுழல்வேன்) நீ ஒன்றை நினைத்துத் தந்தாய்; நான் அதின் வழியே போந்தேன். 'தெப்பத்தை நூக்கிப்போய்ப் பெருமானை யநுபவிச்சவையிடுக்கா' 'சீராம் பாங்கன்று' என்று நீர் வாக்காலே போய்க் கடலிலே புகுவானாய் போலே 'இதர விஷயப்ராவண்யத்துக்கு உடலாக்கி அநர்த்தத்தை விளைத்துக்கொண்டேன்' என்று எம்பார்.

(இனி வந்து கூடுவனே) 'இனிவந்து கிட்டுகையென்று ஒருபொருளுண்டோ வென்று நிராசராகிரார்' என்று முன்புள்ள முதலிகள்; எம்பெருமானார் 'நிராசரானால் பின்னை முடிவாரொருவர்; ஒன்பதாம் பாட்டில் நிராசராக, பத்தாம் பாட்டில் அவன் வந்து ஸமாதானம் பண்ணினானாக அமையும்' என்று அருளிச்செய்வார்.

(3-2-8. மேவுதுன்பவினைகளை.)

78. 'ஒவுதலின்றி மேவுதுன்ப வினைகளை விடுத்துமிலேன்; ஒவுதலின்றி உன்கழல் வணங்கிற்றிலேன்' என்று எம்பார் அருளிச்செய்யப்பட்டி. 'சண்ணாலைப் பெண்டாட்டிக்கு உண்ண அவஸரமில்லை' என்னுமாபோலே.. இந்தரியங்களுக்கு இரையிட்டுத் திரிந்தேனித் தனை; எனக்கொன்றும் ஹிதம்பார்த்திலேன்: [ஒவுதலின்றி என்பதற்கு ஒய்கிள்லாயையிலே யென்று எம்பார் திருவுள்ளம்பற்றின பொருள்.]

(3-2-10. தலைப்பெய் காலம்.)

79. [அலைப்பூணுண்ணும்] 'அவ்வல்லல்' என்னுமித்தனை. த்ருஷ்டாந்தமில்லை. அதெல்லாம் காணக்காண விட்டுக் கடக்க சிற்க, 'அத்தோடு னஜாதீயமான அவ்லல்' என்று எம்பார் அருளிச்செய்வது; அவ்வோபாதி க்வேசம் போருமாயிற்று பசுவத் கிச்சேஷத்தால் வருமது, இவர்க்கு. அன்றிக்கே, 'பகவதலாபமேயான பின்பு யமவச்யதையும் வந்ததே யன்றோ? என்று அந்த யமவச்யதை போப்படியாக' என்று ஆண்டான் சிர்வஹிக்கும்படி.

(3-3-1. ஒழிலில் காலம்.)

80. ஆழ்வார் திருவாக்கப்பெருமானாரை இத்திருவாய்மொழி பாடப்புக்கால், 'ஒழிலில் காலமெல்லாம், காலமெல்லாம், காலமெல்லாம்' என்று இங்ஙனே நெடும் பேர்தெல்லாம் பாடி, மேல்போக மாட்டாதே அவ்வளவிலே தலைக்கூட்டிப் போவாம்.

(3-3-4. ஈசன் வானவர்க்கு.)

81. (ஈசனேன் நிறைவொன்று மிலேன்) ஈசத்வத்தையும் நிறையில்லாமையையுங் கூட்டி இங்ஙனே ஆழ்வாராகப் பண்ணிற்று என்கிறாராயிற்று. (அமர்யாத:).....' இது ஆளவந்தார் அருளிச் செய்ததேயாகிலும், நான் என் வாயால் இப் பாசம் சொல்ல மாட்டேன்.' என்னுமாம் அனந்தாழ்வான்.

(ஈசனேன் நிறைவொன்றுமில்லை—) அநாதம் குணமே என் பக்கலிலே யுள்ளது ஆத்ம குணங்களொன்றுமில்லை 'என் தன்மையும் நிறையில்லாமையுமிதே நான் இவ்வார்த்தை சொல்லிற்று என்கிறார்' என்பராம் பிள்ளை திருநறையூரையார்.

[என் கண் பாசம் வைத்த] என் பக்கலிலே பாசத்தை வைத்த. நித்யஸூரிகளுக்கு ஈசனாயிருந்தான். என் பக்கலிலே ஸங்கத்தைப் பண்ணினான். அவர்கள் ஸத்தை யுண்டா கைக்காக அவர்களோடே கலந்தான். தன் ஸத்தை பெறுகைக்காக என்னோடே வந்து கலந்தான். ப்ராதர்யத்துக்கும் பழிச்சும் செங்கல் சீரைக்கும் ஜீவநம் வைப்பாரோபாதி அவர்கள் பக்கல் ; நெஞ்சம் உடம்பும் தந்தது எனக்கு என்கிறார். அன்றியே, "எனக்குத் தன் பக்கலிலே ஸங்கமுண்டாம்படி பண்ணினான்" என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு" என்று அருளிச்செய்வார்.

(3-3-6. வேங்கடங்கள்.)

82. (மெய்ம்மேல் வினை முற்றவும்) ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த நிபந்தனமாக வாங்கடவ பாபங்களைச் சொல்லுகிறது. ஆக, 'கடன்கள் மெய்ம்மேல் வினை முற்றவும், வேம்-நசிக்கும்' என்று இங்ஙனே ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி. இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, 'இதுக்கு வேதாந்தத்திற் சொல்லுகிற கட்டளையிலே பொருளாக அமை யாதோ?' என்று இங்ஙனே அருளிச்செய்வார். அதாவது * உத்தர பூர்வாக யோசலேஷ விநாசௌ * என்றும், * ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப் மாக: ப்ரதூயந்தே * என்றும் சொல்லு கிறபடியே.

....

....

....

இவ்விடத்திலே பட்டர் ஒரு இதிறாஸம் அருளிச் செய்வார் ; 'பண்டு, தலையில் மயிரின்றிக்கே யிருப்பானொருவன் நெல் பரிமாறு நின்றானாய், அங்கே ஒருவன் சென்று 'மயிரைப்பேணுகே நீர் தனியே நின்று பரிமாறு நின்றீர்' என்ன, 'என் தான் கடந்ததீ ! என்ன, 'ஒன்றுமில்லை ; கண்டுபோக வந்தேன்' என்ன, 'ஆகில் ஒரு கோட்டையைக் கொண்டுபோகலாகாதோ?' என்று எடுத்தவிட, அவன் அதைக்கொண்டு வாரா நிற்கச் செய்தே எதிரே ஒருவன் வந்து 'இது எங்கே பெற்றது?' என்ன, 'உன்சனை மொட்டைத் தலையன் தந்தான்' என்றானாய், அவன் அதைதச் சென்று அங்கே 'இன்னான் உம்மை வைதுபோகா நின்றானீ !' என்ன, 'அடா ! என் நெல்லையுங் கொண்டு என்னையும் வைது போவதே?' என்று தொடர்ந்து வந்தானாய், அவன் புரிந்து பார்த்து 'என்தான் ! குழிசுள் அலையவலைய ஒடிவாரா நின்றதீ !' என்ன, 'ஒன்றுமில்லை, இன்னம் ஒரு கோட்டை கொண் டுபோகச் சொல்ல வந்தேன்' என்றானாய். அப்படியே கடலை முகங்காட்டுவித்துக் கொள்ளுகைக்காகக் காலப்பிடிப்பது கோலைத்தொடுப்பதாகா நிற்க, அவன் வந்து முகங் காட்டினவாதே, 'உனக்கு அப்பு தொடுத்தோம்' என்ன லஜ்ஜித்து 'உன் விரோதிகளைச் சொல்லு, நாம் இத்தை விட' என்றாரிதே.

....

(தாங்கள் இத்யாதி)... அதிகாரி வைலக்ஷண்யமும் வ்ருத்தி வைலக்ஷண்யமும் தோன்றும்படி 'தாங்கள் தங்கட்கு' என்று இங்ஙனே ஊன்றிச் சொல்லுமாம் அனந்தாழ்வான்.

(3-3-7. சுமந்து மாமலர்.)

83. [சுமந்து இத்யாதி]... 'ஸ்ரீ புருஷோத்தம முடையானுக்கு ராஜபுதான் செண்பகம் பூக்கொண்டு சாத்தினபடியை நினைப்பது. அதாவது-ஸ்ரீபுருஷோத்தமமுடையான் செண்பகம் உகந்து சாத்துவர்; சில ராஜபுதர்கள் செண்பகங்கொண்டு சாத்தத் தேடி, முன்பே பூவெல்லாம் விற்ப்போய் ஒரு பூ இருந்தது கடையிலே; அப்பூவுக்குச் செருக்காலே ஒருவர்க்கொருவர் தாவ்யத்தைப் போர ஏற்றி இவர்களில் ஒருவன் நினைக்க வொண்ணாதபடி தாவ்யத்தைப் போர இட்டுக்கொண்டு வந்து சாத்தினான்; அன்று இராஸ்வபநம் காண்கிறான்; 'நீ யிட்ட பூ எனக்குக் கனத்துச் சுமக்க வொண்கிறதில்லை' என்று அருளிச்செய்தார்.

(3-4-2. கூவுமாற்றிய மாட்டேன்.)

84. "பெரும்புறக்கடல்" என்கிற திருமொழி—நிர்வஹிக்கிற காமத்திலே குன்றங்களைத்தும் என்றது. "நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி" என்னுமாபோலே வடிவுக்குப் போலியாய், 'மேவுசீர் மாரி' யென்று மேகத்தைச் சொன்னவிடம் திருநிறத்துக்குப் போலியாயிருக்கிறது என்று நிர்வஹிப்பாராமுண்டு.

(3-4-4. சாதிமானிக்க மென்கோ.) (அவதாரிகை)

85. நம் முதலிகளிலே ஒருவரை ஒருவன் 'எனக்கு எம்பெருமானை நினைக்க விரகு சொல்லவேணும்' என்ன, 'நான்' உனக்கு அது சொல்லுகிறேன்; - நீ எனக்கு அவனை மறக்க ஒரு விரகு சொல்ல வல்லையே?' என்றாராம். அதுக்குக் கருத்து.....இத்யாதி ஈடு நேவிக்க.

...

...

...

(ஆதாமில் இத்யாதி).... 'நாமருபங்கனையுடையனவாய் வந்துவராகச் சொல்ல லாம்படி பிரிய நின்றபோதும் இவற்றோடே கலந்து இவற்றின் தோஷம் தன் பக்கத் தட்டாதபடி நிற்கும்; இவை 'தான்' என்கிற சொல்லுக்குள்ளே யார்ப்படி கலந்து நின்ற போதும் தக்கத தோஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கும் என்றதாகிறது' என்று அருளிச் செய்வார். அதுக்கு அடி பாவேச ஹேது விசேஷம்.

(3-4-6. பாலே கோ.)

86. (மால் என்கோ) ஆச்ரித விஷயத்தில் வ்யாமுத்தனென்பேனோ? இப் பாசாத் தைச் சொல்லா, * இதம் தே நாதபஸ்காய * என்னும் வ்யாமுத்தனென்பேனோ? " * இதம் து தே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம் * என்ற வோபாதி, * இதம் தே நாதபஸ்காய * என்றது வும் முன்னே சொல்லிக்கொள்ளுகிறே அடுப்பது; உங்ஙனன்றிக்கே, முந்தறச் சொல்லி, பின்னை * இதம் தே நாதபஸ்காய * என்றானிறே; இதுதனக்கு அடியென்?" என்று ஜீயர் பட்டனாக் கேட்க, "தொளபதி குழலை விரித்துக் கிடக்கையாலே அது முடிக்கைக் காக, செய்வதறியாமையாலே மூலையில் கிடந்தாரை முற்றத்தே யிட்டான்; பின்னை அத்தத்தின் சிர்மையை அநுஸந்தியா, 'ஆர் அதிகாரிகளாகச் சொன்னோம்? கைப்பட்ட மாணிக்கத்தைக் கடலிலே யிட்டோம்' என்று பதண் பதண் என்றான் காணும்" என்று அருளிச் செய்தார்.

(3-4-10 யாவையும் யவருந்தானாய்.)

87. (ஆவீசேர் இத்யாதி.) ஆவியுண்டு-ப்ராணசர்யமான சரீரம்; அத்தோடு சேர்ந்திருந்துள்ள உயிருண்டு ஆத்மா; அதின் பக்கல் அந்த சரீரகதமான பால்யபெளவநாதிகளொன்றாலும் ஒரு ஸம்பந்தமுமில்லையாம்படியாக அநுஸந்திக்கிற அநுஸந்தானமானது அந்த ஆத்மாவுக்குக் கூடாநின்றபின்பு, அப்பொருள் அவனையுங்கூடத் தட்டில்லை. இங்ஙனத்திற்கே, 'இதுக்கு வேறேயும் இரண்டுபொருள் சொல்லுவார்கள்' என்று அருளிச்செய்வார். அவன் பக்கல்லே பக்தியுண்டாகில் அவனைக் கிட்டலாமென்றும்; புறம்புண்டான உபாயாதரங்களிலுண்டான பற்றடையவிட்டு, அவனையே பற்றில் அவனைக் கிட்டலாமென்றும் அன்றியே, அந்திம ப்ரத்யயம் உண்டாமாகில் அவனைக்கூடலாமென்றும். இத்தையம் பெருமானார் கேட்டருளி, கீழ் வ்யாப்தியைச் சொல்லி நின்றபின்பு, இனி வ்யாப்யவஸ்துக்களான தோஷங்கள் வ்யாபகனானவனுக்குத் தட்டாதென்னுமிடம் அவச்யம் சொல்லவேணும்; ஆனபின்பு, இத்தையே சொல்லிற்றாக அமையும்' என்று அருளிச்செய்வார்.

(3-5-1. மொய்ம்மாம்பூம்பொழில்.)

88. [எம்மாலை] ஆனைக்கு உதவின அத்தாலே அதன் சிறை விட்டது, அந்நீர்மையிலே தாம் சிறைப்பட்டார். ஒரு ஜம்மாதல், ஒரு ஜஞாநமாதல், ஒரு வ்ருத்தமாதல் ஒன்று மின்றிக்கே ருசிமாதுமேயான ஸ்ரீ கஜேந்தரார்வாலுக்கு உதவினபடியை அநுஸந்தித்து, 'இது என்ன நீர்மை?' என்று அதிலேயாயிற்று இவர் அந்நியார்வராயிற்று. பட்டர் இவ்விடத்தை அருளிச் செய்யா நிற்கச்செய்தே மேலேயும் இயலைச் சொல்லப் பண்ணி "அவன் நூறுபிராந்தசெய்தாலும் விக்ருகராகாதிருக்குப்போதும் நாமே வேணும்; நமக்கு ஒரு ஆபத்து உண்டானால் இருந்தவிடத்திலே இருக்கமாட்டாதே விக்ருதனும் போதும் அவனே வேணும்" என்று அருளிச்செய்தார்.

(3-5-4. வம்பலிழ்கோதை.)

89. [தம் பிறப்பால் இத்யாதி]... வைஷ்ணவர்கள் நடுவே இவர்கள் சரீரபரிக்காஹம் பண்ணிற்று என்ன பாயோஜனத்துக்காக? 'திருப்புண்ணைக் கீழே ஒருவர் இருக்குமிடத்திலே நம் முதலிகள் பத்துப்பேர் கூட நெருக்கிக் கொண்டிருக்கச் செய்தே, கார்பணிகள், பய்ரெழுந்த பிசுல்களும், பெரிய வடிவுகளும், மேலே சுற்றின இரட்டைகளும் இடையிலே புகுந்து நெருக்குமாபோலே காண்' என்று பிள்ளைப் பிள்ளை.

(3-5-5. சாது சனத்தை நலியும்.)

90. [அங்கு வைத்து இங்குப் பிறந்த].....இப்படி பிறவா நின்றாலும், * நைஷகர்ப்பத்வமாபேதே ந யோந்யா மவஸத் ப்ரபு:* என்கிறபடியே கர்ப்பத்தில் அந்வயமில்லை. 'இதுதான் கூடுமோ?' என்னவொண்ணாதே; இங்ஙனாகு வம்சத்திலே யுவநாச்வன் என்பானொருவன் மந்தாபூதபான ஜலத்தைப் பாநம் பண்ண, அவன் உயிற்றிலே கர்ப்பமுண்டாயிற்றே ஒரு சக்தி கீசேஷத்தாலே; மிதநமாய் ஸர்ஸர்க்கித்தப் பிறந்தமை யில்லையேறே அங்கு; அப்படியே யிங்கும் ஸர்வசக்தி யோகத்தாலே இவ்வர்த்தம் உபபன்னமாகத் தட்டில்லையேறே.

(வீதிகள் தோறும் துள்ளாதார்) மிளகாழ்வான் வார்த்தையை நினைப்பது. [மேலே 3-5-8ல் இதன் விவரணம் கண்டுகொள்வது.]

கீழில் திருவாய்மொழியிலே ததியத்வாகாத்தாலே இவ்விபூதியாக உத்தேசம் மென்று அநுபவித்தார்; இத்திருவாய்மொழியிலே இவ்விபூதி தன்னிலே 'எண்ணாது மாரி

டத்தை எண்ணாதபோதெல்லாமியவாறே' என்றும், 'பேராளன்பேரோதப் பெரியோரை யொருகாலும் பிரிகிலேனே' என்றும் சொல்லுகிறபடியே சிலரைக் கழித்துச் சிலரைக் கூட்டிக்கொள்ளா நின்றார்; இங்குச்செய்ததாகிறது என்? என்னில்; இவ்வாகாரமும் கிடக்கச் செய்தே, கீழ் உபாதேய மென்று அநுஸந்தித்தார் ததீயத்வாகாரமே தோற்றி, ஆகாரந்தாம் தோற்றாதபடியான பாகம் பிறந்தவாறே. 'இவர் தாம் எவ்வார் படிசூழ முடையாய்வே இருப்பது, முக்தர் படியையுடையரென்னுமிடம் சொல்லிற்று கீழ்த்திரு வாய்மொழியாலே; முமுக்ஷுக்கள் படியையுடைய ரென்னுமிடம் சொல்லிற்று, இத் திருவாய்மொழியாலே' என்று அருளிச்செய்வார்.

(3-5-6. மனிசரும் மற்றும் முற்றுமாய்.)

91. [முனிவின்றி யேத்திக் குனிப்பார்] முனிவின்றி பகலத் குணங்களைக் கேட்டால் அஸூலைய பண்ணாதே ஏத்துமவர்கள்... .. அன்றிக்கே, 'முனிவாகிறது முனித்வமாய், அந்நின்றிக்கே யொழிகையாவது கலங்குசையாய், அடைவுசெட்டு ஏத்திக் குனிப்பாரென் னவுமாய்' என்று அருளிச்செய்வார்.

(3-5-7. நீர்மையில் நூற்றுவர் வீய.)

92. (உத்தமர்கட்கு என் செய்வாறே).... ஆயிரத்தளியிலே ராஜா இருக்கச் செய்தே பெரிய நம்பியையும் ஆழ்வானையும் நலிந்தானாய், ஆழ்வான் படியிலே சாய்ந்தகிடக்கச் செய்தே பெரியநம்பி திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார்; அவ்வளவிலே 'ஒருவருநிலல்லாதாடை ப்ரதிபத்தி பண்ணக் கடவோம்' என்று திரிகுரர் சிலர் அங்கே வந்து ஆழ்வானைக் கண்டு 'ஒருவனுண்டிறே' என்று போகப்புக, ஒருவனையும் ஒரு குறை சொல்லியறியாதவன், 'வாரிகோள் மாணிகாள்! வைஷ்ணவனுமாய் ஒருவனுமில்லாத' ஒருவனைத் தேடிப் ப்ரதி பத்தி பண்ண இருக்கிறகோனோ நீங்கள்? ஈசுவானும் ஈசுவர விபூதியும் வைஷ்ணவனுக்குக் கிஞ்சித் கரிக்கவிருக்க, வைஷ்ணவனுமாய் அறவையுமாயிருப்பாரொருவனை நீங்கள் எங்கே தேடுவீகோள்?' என்றானாம். [ப்ரதிபத்தி பண்ணுகையாவது—எப்சாரப் செய்கை.]

(3-5-8. வார்புனலந்தணருவி.)

93. (பிறர் கூற) வைஷ்ணவர்களக்காரர் பெருந்திலும் அவைஷ்ணவர்கள் 'இவன் நமக்கு உடலல்லன்' என்ற கைவிடுகைதான் உத்தேச்யமாயிருக்குமிதே; ராவணன் * த்வாம் து திக் குலபாம்ஸநம் * என்றதுதன்னை உத்தேச்யமாக நினைத்தா னிறே விபீஷணாழ்வான்; பிளகாழ்வான் வார்த்தை—ராஜா அகார் வைக்கிறானாய் அங்கே செல்ல, 'உமக்குப் பங்கில்லை' என்ன, 'அதுவென்? வேத பரீகைஷ வேணுமாகில் அதைச்செய்வது, சாஸ்தா பரீகைஷ வேணுமாகில் அதைப் பரீகைப்பது' என்ன, 'உமக்கு அவையெல்லாம் பேராதம்; அதுக்கு உய்ப்பைச் சொல்லவொண்ணாது' என்ன, 'ஆனால் எனக்குக் குறையென்?' என்ன, நீர் வைஷ்ணவரன்றோ; ஆகையாலே காண்' என்ன, புடவையை முடிந்த ஏறிட்டுக் கூத்தாடினாயிற்று, தன்னை அவர்கள் கைவிட் டதுக்கு.

(3-6-6. தோற்றக்கேடவையில்லவன்.)

94 (அடிக்கீழ்ப்புகரின்ற செங்கண்மால்) 'ஹிஸ்யன் பக்கல் சிற்றமும் செல்லாநிற்க, ஸ்ரீபாஹ்லாதாழ்வானுக்குக் கிட்டலாயிருந்தபடி எங்குனே?' என்று எப்பெருமானைச் சிலர் கேட்க, 'விபற்றம் ஆணைமேலே சிறினாலும் குட்டிக்கு முகையுண்ணலாம்படி யிருக்குமிதே' என்று அருளிச்செய்தார். 'ஆசிரித வாத்ஸல்யத்தாலே அவர்கள் விரோதிகள்மேலே சிறினை சிற்றமானால் பின்னை அவர்களுக்கு அணையவொண்ணாதபடி யிருக்குமோ?' என்று அருளிச் செய்தார்.

(3-6-8 துயரமேதரு.)

95. (அன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே) இவ்விடத்தை பட்டர் அருளிச் செய்யாதிற்க, லீயர், இவர் புக்கவிடமெங்கும் இப்படியே சொல்லுவர்; இவர்க்கு இது பணியிறே' என்ன 'இவர் மற்றோரிடத்தில் தலைநீட்டுவது பாவநதவத்தைப் பற்ற; இவர் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பது சக்கரவர்த்தி திருமகனையே' என்று அருளிச் செய்தார்.

பட்டர் ராமாவதாரத்தில் பகவாதத்தாலே அருளிச் செய்யுமது கேட்கைக்காக சிறியாத்தான் "பெருமாளுக்கு எல்லாவேற்றங்களும் அருளிச்செய்ததேயாகிலும், பாண்டவர்களுக்காகக் கழுத்திலே ஒலைகட்டித் தூதுபோன க்ருஷ்ணனுடைய நீர்மையில்கையே சக்ரவர்த்தி திருமகனுக்கு" என்ன. "அதுவோ! பெருமாள் தூதுபோகாமையன்று காண்; இக்ஷ்வாகு வம்சியரைத் தூதுபோக விடுவாரில்லாமையாகாண்" என்று அருளிச்செய்தார்.

எம்பெருமானார் திருவாராதநம் பண்ணிப்போருவது ஒரு பிள்ளையிறே; இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தே ஒருநாள் ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் சக்ரவர்த்தி திருமகனை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வந்து கொடுத்தாராய், அவரைப்பார்த்து "இந்த * மாமேகம் சன்னம் வ்ரண * என்று தைவையிடாதார் எழுந்தருளினார்" என்றாராம்.

..... "ஒரு சிறுவைய விச்வலித்து ஆறுபாஸத்துக்கு வேண்டும் சோறும் சண்ணீரும் ஏற்றிக்கொண்டு கடலிலே இழியாசின்ருள். அவ்லோபாதி விச்வலாஸமாடுதல் வேண்டாவோ பகவத் விஷயத்தைப் பற்றுவார்களுக்கு?" என்று அருளிச்செய்வார்.

(3-6-9. தஞ்சமாகியதந்தை.)

96. (அவனாகும் நீள்கடல் வண்ணனே) அங்குத்தைக்கு உகந்தருளினவிடத்தை விபூதியாக நினைவாதே, இங்குத்தைக்கு அவ்விடத்தை விபூதியாக நினைவுங்கோல்" என்று பணிக்கும் ஆண்டான்.

(3-7 பயிலுஞ்சுடரோளி—ப்ரவேசம்.)

97. * தத்பக்தைர் வா ஸமாகம: * என்கிற விடத்தில் 'வா' என்றத்தை உவதாஸத்தை லேயர்க்கி, 'உத்தேசயந்தானே இங்கே ஸித்திச்சுங்காண்' என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தவார்த்தை.

..... (கச்சதா)—இதுக்கு எம்பெருமானார் "பயிலுஞ்சுடரோளியிலும் * கெடுபாற் கடியையிலும் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸ்ரீ சத்ருக்நாழ்வான் அநுஷ்டித்துக் காட்டினான்" என்று அருளிச்செய்வார்.

..... எம்பெருமானார் இச் ச்லோகத்துக்கு வாக்யார்த்தமாக, 'ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் பெருமாளுக்கு நல்லனாபடி—பெருமானைக் காற்கடைக்கொண்டு, பெருமாளுக்கு நல்லனா ஸ்ரீ பாதாழ்வானையல்லது அறியாதபடியானான்' என்று அருளிச்செய்தார்.

(3-7-1 பயிலுஞ்சுடரோளி.)

98. [பயில இனிய] "பண்டிவரை" இத்யாதி. முதல்நாள் கண்டால் ஸ்வாபாவிக சேஷிதவத்தாலும் முகத்தில் தண்ணளியாலுமாக, காணாது கண்டவனுக்கும், 'பண்டு கண்டுவிட்ட முகமோ?' என்று தோற்றியிருக்கும்; சிலநாள் பரிசீலித்தால் 'பண்டு இவரை காம் கண்டறியோமீ!' என்று தோற்றியிருக்கும். இரண்டுக்கும் சப்தம் ஒத்திருக்க இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டுப்படி எங்கனே? என்று நான்கேட்டேன்; "பயில்கின்றாளால்"

என்று ப்ரதம தசையோடு சரமதசையோடு வாசியற வார்த்தை இதவேயாயிருந்தது கண்டீரே என்று அருளிச்செய்தார்.

(3-7-2. ஆளும் பரமனைக் கண்ணனை.)

99. [நான்கு] பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே அனந் தாழ்வான் கண்டு, 'பரமபதத்தில் ஸர்வேச்வரன் சதர்ப்புஜனையோ த்விபுஜனையோ எழுந் தருளியிருப்பது?' என்ன, 'ஏகாயநத் த்விபுஜன் என்னுளின்றார்கள்; நம்முடையவர்கள், சதர்ப்புஜன் என்னு லின்றார்கள்' என்ன, 'இரண்டிலும் வழியேது?' என்ன, 'த்வி புஜனையிருந்தாலும்கிப் பெரிய பெருமானைப்போலே யிருக்கிறது: சதர்ப்புஜன் என்று தோற்றிற்றுகில் பெருமானைப்போலே யிருக்கிறது' என்று அருளிச்செய்தார்.

.....கிலாத்துக்குறிபகவர், பட்டரை, 'ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே சதர்ப்புஜனையிருக்கு மென்னுமிடத்துக்கு ப்ரமாணமுண்டோ?' என்ன * தமஸ: பரமோ தாதா சங்கசக்ர கதாதா: * என்று உண்டாயிருந்ததே' என்ன, உத்தரமில்லாமையாலே விக்குதராக 'ப்ரமாணகதி இதுவாயிருந்தது; பொறுக்க லாகாதோ?' என்று அருளிச் செய்தார்.

(3-7-3. நாதனை ஞாலமும்.)

100. [வல்லாரைப் பணியுமவர் கண்டார்.]..... 'பிள்ளையாத்தான் என்று பேரா நல்லனையிருப்பானொருவன், ஜீயர் ஸ்ரீ பாதத்திலே வந்து 'எனக்கு ஒருரு திருவாய்மொழி அருளிச்செய்யவேணும்' என்ன, 'உனக்கு விசதமாவன பிள்ளையோடே கேட்டா லாயிற்று; அங்கே கேள்' என்ன, 'அவரைத் தெண்டலிட வேணுமே' என்ன, 'அது ஒன்று உண்டோ? வேணுமாகில் செய்கிறாய்' என்று, என்னையழைத்து, 'இவனுக்குப் பாங்கானபடி ஒருரு திருவாய்மொழி சொல்லும்' என்ன, இவ்வளவும் வரக் கேட்டவரேறே என்னை மிகவும் அநுவர்த்திக்கப் புக, 'நான் ஓட்டாதொழிய, ஜீயர் பாடே சென்று 'இவ்வர்த்தத்தினுடைய சீர்மையறியாமையாலே முன்பு அப்படிச் சொன்னேன்; இனி நான் அநுவர்த்தித்ததுக்கு இசையும்படி அருளிச் செய்யவேணும்' என்று ஜீயையிட்டு நிர்ப்பந்தித்து அநுவர்த்தித்தான்" என்று அருளிச்செய்வார்.

.....ஊர்ப் பிள்ளையுப் பாலிகை வாளிப் பிள்ளையும் என்று இருவர் ஜீயர் ஸ்ரீபாதத் துக்கு ஏகாந்தராய், தங்களிலே செறிந்து போந்தார்களாய்த் தேசாந்தரம் போனவிடத்தே வெறுப்புண்டாய்த் தங்களில் வார்த்தை சொல்லாதே யிருக்க, இவர்களைப் பார்த்து "பிள்ளைகள்! அர்த்த காமங்கள் த்யாஜ்ய மல்லாமையோ, பகவத் விஷயம் அடாட்டுப் பிராட்டாயோ ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனும் ஸ்ரீவைஷ்ணவனும் தங்களிலே வார்த்தை சொல்லாதே வெறுத்திருக்கிறது?" என்ன, இருவரும் எழுந்திருந்து தெண்டலிட்டு ஸங்கதராய்ப்போனா ர்கள்.

(3-7-10. அடியாரிந்த வையமுண்டு.)

101. (அடியார் இத்யாதி)..... இப்போதும் தம்முடைய ருசிக்கு அவதியுண்டாய் இவ்வளவிலே நின்றால்லர்; சந்தள்ஸில் இதுக்கு அவ்வருகு போகவொண்ணாமே நின்ற தித்தனையிறே. 'இப்படி வைஷ்ணவர்களை விருப்பினால் இது வெளகிகரோடு சோ திருத்ததாகில் ஆழ்வார் விருப்பினத்தை விச்சுவித்தோ பாகிரேயப்' என்று ஜீயர் அருளிச் செய்யும்படி.

(3-8. முடியானே; ப்ரவேசம்)

102. குஹேந ஸார்த்தம் தத்ரைவ ஸ்த்திதோஸ்மி திவஸாந் பஹ-உக்)—ஸ்ரீ குஹேந பெருமானோடேகூடி, பெருமானைப்பிரிந்த விடத்தில்கின்றும் கால்வாங்கமாட்டாதேயென்ற

ஐயிற்று ஸாமந்தான்; அங்கு நின்றது ஒன்றிண்டு நாளாயிருக்கச்செய்தே (பஹு) என்னுந் தின்றதாயிற்று; பிரிவாலே காலம் நெடுகினபடி. 'ஸ்ரீகுஹப்பெருமானோடே நிற்க, காலம் நெடுகுவானென்?' என்று மினகாழ்வானைக்கேட்க, 'ஸ்மாரக ஸந்திதியில் ஆற்றுமை இரட்டிக்குமிதே' என்று அருளிச்செய்தாராம்.

(3-8-9 கோள்வன்னான் மாவலி)

103. [உன்னை எஞ்ஞான்று பொருந்துவனே.]*அந்ந்யா ராகவேணாம்* 'அந்ந்யா' என்கிற பிராட்டியினுடைய வார்த்தை எல்லார்க்குஞ் சொல்லலாம்படியிதே ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்தால் இருப்பது: ஈசுவரனில் பிராட்டிமார்க்கு பேதஞ்சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களெல்லாம்—அல்லாதாரோபாதி பிரிவுண்டென்னுமிடம் சொல்லுகிறன; ஐக்யஞ்சொல்லுகிற விடமெல்லாம்—'பாதந்தர்ய காஷ்டையைப் பற்றச் சொல்லுகிறன' என்று ப்ராஸங்கிகமாக ஒருருவிலே அருளிச்செய்தார்.

(3-9-2. உளனாகவேயெண்ணி)

104. (மதிக்கும்)—தானே இத்தைக் குவாலாக மதிக்குமித்தனையிதே. புறம்பு இத்தை நன்றாக நினைக்கைக்கு இவன்தனை அவஸ்துக்களில்லையே. கல்பஹ்மதேசத்திலே கரிக்காக்கோழ ப்ரஹ்மராயன் 'திருவாய்மொழிக்கு வ்யாக்யானஞ் செய்தேன்' என்று ஸ்ரீயர்க்கும் காட்ட, அவன் பக்கல் உபஜீவநங்களை நினைத்து, பின்னையை 'நீர் இத்தைக் கேட்டு ஸம்பாஷியு' என்று அருளிச் செய்ய, இவரும் கேட்டு, 'ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தை அடியொற்றி அவர் போனவழியே போம்படியே!' என்ன, 'ஆ! ஆ! பள்ளை! ஆழ்வார்க்கும் எனக்கும் வாசி புத்திபண்ணிற்றிலையே? க்ராம கார்யஞ்செய்து இடையிலே இதவுஞ் செய்யவேண்டிற்றே' எனக்கு என்னுன்.

[கண்ணன் குறுங்குடி]—ஸர்வேச்வரன் 'என்னது' என்று அபிமானித்து வர்திக்கும் நகரமாயிற்று. 'கண் நல் குறுங்குடி' என்று வ்யாக்யானம் பண்ணினார்கள் தமிழர்; அப்போது, இடமுடைத்தாய் நன்றான திருக்குறுக்குடியிலே யென்று பொருள்.

(3-9-6. வம்மின் புலவீர்.)

105. [நும் மெய்வருத்திக் கை செய்து உய்ய்மினே] இதுக்கு எம்பராருளிச் செய்யுப்படி;—கோட்டை சுமத்தல், புல் சினைத்தல் செய்யமாட்டீர்களோ என்று.

(3-9-7. சேருங்கோடை புதழ்.)

106. [பாரில் ஓர் பற்றையை]..... அன்றிக்கே, பாரென்று நத்தமாய், அத்தால்—ஒரு குடிப்பற்றின்னிற்க்கே யிருக்கை. பற்றையை—கைப்பட்டத்தை இறுகப் பிடித்து ஒருவர்க்கு ஒன்று நயாதவர்களை என்று ஒரு தமிழன் வியாக்கியானம் பண்ணினான். த்ருணஸ்மன் என்று சொல்லிப்போருவது.

(3-9-9. வாய்கொண்டு மானிடம்பாட.)

107. [வீடும்தரும் நின்ற நின்றே.] இப்படி முழுக்கக் கொடுத்தாலும் இவனுக்கு நாமொன்றும் செய்யப் பெற்றிலோமேயென்று * ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே * என்று திருவுள்ளத்தாலே மிதுக்குப்பட்டு நிற்கும் என்று நம்மாசார்யர்கள் நிர்வஹிக்கும்படி. ஒரு தமிழன் 'அடைவடைவே தரும் சொன்னவற்றை' என்னுன்.

(3-10-5. இடரின்றியே யொருநாள்.)

108. [உடவொடுங்கொண்டு கொடுத்தவனை] பூசின மஞ்சளும் உடுத்தின பட்டம் இட்ட சவடிப்பூணூலும் இட்ட காதுப் பணிகளுமான வொப்பனையில் ஒன்றுங் குறையாத படி கொண்டு வந்து கொடுத்தவனை யென்றுமாம். பிறக்கப்பிறக்கக் கொண்டு போனார்களில் அப்போது இவையெல்லா முண்டோவென்ற பட்டரைக் கேட்க, ருஷிபுதர்க ளாகையாலே பிறக்கிறபோதே அவற்றோடே பிறப்பர் காணுமென்றருளிச் செய்தார்.

நா ன் க ர ம் ப த் து

(4-1-5- பணிமின் திருவருள்.)

109. (பணிமின் திருவருளென்னு மஞ்சீதப் பைம்பூம் பள்ளி அணிமென்குழலார்) ஸ்திரீகளோடேசேர்த்து நிர்வஹிப்பார்கள் முன்புள்ள முதலிகள்; பட்டர், அங்ஙனன்றிக்கே, “பணிமின் திருவருள்” என்கிறவித்தை—(இன்பக்கவனியமுதுண்டார்) என்கிறவர்களோடே சேர்த்தருளிச்செய்வார்.

(4-1-9-படிமன்னுபல்கலன்.)

110. (சூடிமன்னுயின் கவர்க்கமெய்தியார்) “இதுக்குமான் பற்றுவதே!” என்று பட்டர் அருளிச்செய்வார்.

(4-2 பாலனாய் ப்ரவேசம்)

111. “இவ்வொருநாயக மருளிச்செய்தவனேகிழகோள் ‘சூழ்விசும்பணிமுகிது’ மருளிச்செய்தார், இத்தை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருவுள்ளம் பற்றுங்கோள்” என்று பிள்ளை யருளிச்செய்வார். அதாவது இது பாத்யகூர்க்கிருப்போலே இச்சரீர மைநந்தரப துவங் காண வன்றோ நாம் புகுகிறது, இனி எத்தனை நாளென்று.

(4-3. கோவைவாயாள். ப்ரவேசம்.)

112. ஸர்வேச்வானுடைய “பாலனாயேழுல்கு”—இது தனக்கு முன்றபடியாக நிர்வஹிப்பார்கள் நம்முதலிகள்;—எப்பார், “அப்புலியம்மாளைப் பிடித்துத்தாவேணும்” என்றமுத ப்ராஜைக்கு தேங்காயைக் கொடுத்து அழகையை யாற்றுவாளைப்போலே, வேறொரு குணவிஷ்காந்தைப்பண்ணி யநுபவிப்பிக்க வநுபவிச்சிருர்” என்றருளிச் செய்வார் திருமலை நம்பி, “ஒருவன் ஒன்றை யபேகித்தால், அவனுமது செய்வானாகத் தலை துலுக்கினால், பெற்றானாய்ப் பின்பு பின்னி விழவு தோன்றும்படி யன்றிருப்பது; ஆகையாலே, அவனும் ‘அப்படியே செய்கிறோம்’ என்னைக் கீழிலிழவை மறந்து எல்லாம் பெற்றாரா யநுபவிக்கிருர்” என்று; ஸ்ரீ கௌண்டியார், பெருமான்னைத்துக் செழுந்தருளு கிறபோது “எகபுத்தாயான நானும்மைப் பிரிந்திருக்கமாட்டேன், கூடப்போருமித்தனை” என்ன, “ஆச்சி, நீர் சொல்லுகிறவினை தர்மதர்னிகிடர்” என்று முகத்தைப் பார்த்தொருவார்த்தை யருளிச்செய்து, இழுவை மறந்து மக்களையுள்ளம் டண்ண மீண்டா னிறே; க்ருஷ்ணன் “மாஸாசு” என்றொரு வார்த்தை யருளிச்செய்து, அர்ஜுனன் “ஸ்திதோஸ்யி கதகந்தேஹ:” என்று தரித்தானிறே. பட்டர், “காலதாயத்தி லுள்ளதையு மிப்போதே பெறவேணுமென்று விடாய்த்த விவர்க்கு அப்படியே அநுபவிக்கலாய்ப்படி, காலசக்காதானாகையாலே காலோபாதிபைக் கழித்து, வர்த்தமான காலத்திற்போலே அநுபவ யோக்யமாய்ப்படி காலத்தை யொரு போகியாக்கிக்கொடுக்க வநுபவிக்கிருர்” என்றருளிச்செய்வார்.

(4-3-3. ஏகமூர்த்தி.)

113. (ஆவியல்லல்மாய்த்தே) உன் திருவுள்ளத்திலுண்டான அல்லல் ஒருபடி எகிங்கப்பெற்றதே. இத்தலையை ஒருபடி கரைமாஞ் சேர்த்து நீ க்ருதக்ருதபனனயே !. அன்றிக்கே, என்னுவினானது நிர் துக்கமாயிற்றென்றுமாம். அதவா, ஏகமூர்த்தியென்று— பாத்வத்தைச்சொல்லி, இருமூர்த்தியென்று—வ்யூலத்தைச்சொல்லி, வாஸுதேவ எங்கர்ஷணர்களை நினைத்து, மூன்று மூர்த்தியென்று - பாத்யுப்நனைச்சொல்லிற்றாய், பலமூர்த்தியென்று - விபவங்களைச் சொல்லிற்றாய், ஐந்துபூதமா பிண்டு சுடாயென்று - இன்னார் ஸ்ருஷ்டிக்குக்கடவர், இன்னார் பாலனத்துக்குக் கடவர், என்கிறபடியாலே சொல்லுகிறதென்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு.

(4-3-8. என்னதாலி மேலையாய்.)

114. (உன்னதென்னதாலியு மென்னதுன்னதாலியும்) என்னுடையவாவி யுன்னது, உன்னுடைய ஆவி யென்னது. என்னவ்ருபம் நீயிட்ட வழக்கு, உன்னவ்ருபம் நாளிட்ட வழக்கு. இவ்விடத்தை ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யா கிற்கச்செய்தே இருந்த முதலிகளிலே சிலர், “ இவ்வாத்மாவின் ஸ்ருப மவனிட்ட வழக்கென்றால் கூடுமே, அவன் ஸ்ருப மிவனிட்ட வழக்காகையாவதென் ” என்று கேட்க, “ இவன் ‘ தன்னை அவனைக் காக்குவன் ’ என்றவன்று, கர்மப்தகையவுங்கடும், ‘ இவன் ஸ்ருப மவனிட்ட வழக்காக்கக்கூடுமோ ’ என்று இதிலே காணும் ஸந்தேஹிக்கவேண்டுவது ” என்றருளிச்செய்தார்.

(4-4-4. ஒன்றிய திங்களைக்காட்டி.)

115. (கெடுமாலே வாவென்று கூவும்) “ வடிவில் பெருமையைக் கண்டவாறே, ‘ ஜகத்பதையதன் திருவடிகளின் கீழே யிட்டுக்கொள்ளும்படி பெரிய வடிவையுடைய திருவுலகளந்தருளின ஸர்வேச்வரன் ’ என்று நினைத்து, இங்ஙனே வாயாயோவென்றழைக்கும் ” என்ற பிள்ளான் பணிக்கும் ; அங்ஙனென்றக்கே, ஜீயர் “ மலை பேரமாட்டாதே, பலகால் வர்ஷிக்கையாலே அழுக்கற்றுப் பசுருபசுரு என்றிருக்குமே ; அதைக்கண்டு, ‘ அவன் ஸாபராதனாகையாலே ஸஜ்ஜித்தது, வந்து கிட்டமாட்டாமையாலே டச்செய்ப்பிடாததைபிட்டு முட்டாக்கிட்டு நிற்கிறான் ’ என்று, ஆனைக்கூட்டத்துக்குக் கதவடி ஸ்ரேஞ உமக்கு ஸஜ்ஜிக்கவேண்டுவது, இங்ஙனே போரீரென்ன நின்றான் ” என்று.

(4-5-1. வீற்றிருந்து.)

116. (வெம்மாபிளந்தான்றன்னை) “ ஆற்றல்மிக்காளுப்படி சொல்லுகிறது ” என்று பட்டாருளிச்செய்யும்படி ; “ ஆற்றல்மிக்காளு மம்மானொன்றால், இன்னொன்றென்றது ”—என்று அம்மங்கியப்பான் நிர்வஹிச்சுப்டடி.

(4-5-6. கரியமேனிமிசை.)

117. (கரியவித்யாதி) கறுத்த கிறத்தாலே வந்த வழகுக்குமேலே அதுக்குப் பரபாகமான திருக்கண்களிலே அஞ்சனத்தை யிடுபென்றுமாம். அன்றிக்கே, “ கரிதென்று - ஆனையாய், அத்தால் நினைக்கிறது - குவலயாபீடமாய் ; குவலயாபீடமானது, அம்மேனிமீலே - அழகிய திருமேனிலிலே, வெளிய - சிற, அதை, நீறுசிறத்தேய்டும் - பொடியாக்கும் ” என்றொரு தமிழன் நிர்வஹித்தான்.

(4-5-7. என்றுமொன்றாகி.)

118. (தன்றனக்கின்றிநின்றானை) எப்பெருமானார் தெற்கே யெழுந்தருளுகிற நாளிலே ஆளவந்தார் மகனார் சொட்டைதப்பி பாஸாதித்த வார்த்தை - “ தன்றனக்கென்

றது - தானானதனக்கென்றபடி. ஒருவகைக்கொப்பின்றிக்கே யிருக்கிறது பரத்வத்தி
வல்ல, 'ஆத்மநம் மாநுஷம் மந்யே' என்கிறபடியே - அவதரித்து மனிச்சேறிட்டுக்
கொண்டு நிற்கிற நிலையிலே" என்றாராம்.

(4-2-5. நமககும் பூவின்மிசை.)

119. (லோகநாத:புராபூத்வா ஸுக்ரீவம்நாதமிச்சதி) கிடைப்பது கிடைப்பதொழி
வது, இச்சியா கின்றார். ["ஸுக்ரீவம்ஸாணங்கத:"] "ஸ்ரீ கிபீஷ்ணாழ்வாணைப் புரு
வொட்டேன்" என்றார் மஹாராஜர், 'இவன் புருராவிடில் நாமுளோமாகோம்' என்கிறார்
பெருமாள், இப்படி யிருவரும் விபரதிபத்தி பண்ணின விதக்குக் கருத்தென்" என்று
ஜீயர்கேட்க; "இருவரும் 'சாணாகதரானவர்களை விடோம்' என்று விபரதிபத்தி பண்ணு
கிறார்கள் காணும்" என்று பட்டாருளிச்செய்த வார்த்தை. "ஸுக்ரீவம் சாணங்கத:"
என்றத்தை நடத்தப்பார்த்தார் மஹாராஜர், "ராகவம் சாணங்கத:" என்றத்தை நடத்தப்
பார்த்தார் பெருமாள்.

(4-3-5 கண்ணியெனதுயிர்.)

120. (ஏலுமாதையமஃதே) திருவரைக்குத் தருதியான ஆடையென்னுதல்; புரு
ஷோத்தமத்வத்துக்குத் தருதியான வென்னுதல். ஒருநாள் ஸ்ரீவைஷ்ணவ வண்ணத்தான்
திருப்பரிவட்டங்களை அழகியதாக வாட்டிக்கொண்டுவந்து எப்பெருமானுக்குக்காட்ட,
பேர தருப்தராய் அவனை பெருமாள் திருவடிசளிலே சைப்பிடித்துக்கொண்டுபுக்கு "நாயன்
தே இவன் திருவரைக் கிடாம்படிவாட்டினபடி திருச்சகன்சாத்தி யுள்ளே னும்" என்றவற்
றைக் காட்டியருள், கண்டுகந்தருளி உடையவரை அருள்பாடிட்டருளி "இவனுக்காக ராகவ
ம்ம்திறத்திற்செய்த குற்றம் பொறுத்தோம்" என்று திருவுள்ளமாயருளினார்.

(4-4-8 திருவுடைமன்னரை)

121. (திருவுடை மன்னரைக்காணில்) நாதமுனிகள், ராஜா ஸாமந்தன் தலையிலே
அடியையிட்டு ஆனைக்கழுத்திலே புக்கபடியைக்கண்டு, "ஸ்ரீவேச்வரன் பரஹ்மாதிகள் தலை
யிலே யடியிட்டு பெரியதிருவடியை மேற்கொள்ளும்படி இதனாகாதே" என்னு மோஷித்தா
ரென்று ப்ரஸித்தமிறே; ராஜா ஸபரிசாமாக கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தேறப் பேரகச்
செய்தே, பெரியமுதலியார் மன்னரை திருவடிகளிலே ஸேவித்திருக்கச்செய்தே, பெண்
பிள்ளைவந்து, "நம்மகத்திலே ஒருருங்கு மிரண்டு வில்லிகளு மொரு பெண்ணுமாக வந்து
புருந்தார்கள்" என்றவாறே, பெருமானு மினையபெருபாளும் போட்டியும் ஐந்தரவ்யாகாண
பண்டிதனும்" என்று புத்திபண்ணி பின்னொடர்ந்தபோய் முன்னேபோய் "போகிறார்கள்,
போகிறார்கள்" என்னக்கேட்டுக் கீழைவாசலிலே சென்றவாறே "இப்படி போகிறவர்களைக்
கண்டுகோளோ" என்று வாசலிலவர்களைக்கேட்க, அவர்கள் "கண்டிலோம்" என்ன,
அதுவே ஹேதுவாகத் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார்.

(4-4-9 வருமப்பகவரை.)

122. ராஜேந்திர சோழனிலே திருவாய்க்குலத்தாழ்வாரென்று ஒருத்தருண்டு,
அவர் வர்ஷாவிலே "பயிர்பார்க்க" என்று புறப்பட்டு மேகதர்சனத்திலே மோஷித்துகிழ
தார்; இவர்விழுந்தத்தைக்கண்டுநின்ற குடிமகனோடிவந்து அவரை யெடுத்துக்கொண்டுவந்து
க்ருஷத்திலேயிட்டு, "இவர் பர்க்ருதி அறிந்திருந்து மிந்ராளிலே இவரை வயல்பார்க்கப் புற
படகிடுவாருண்டோ" என்றான்.

(4-6. தீர்ப்பாரையாமினி ப்ரவேசம்.)

123. கீழ்* விற்திருத்தேழுலகாயிருக்க, அனந்தாம் * தீர்ப்பாரையாமினியாயிருக்கிற திறே, எம்பார் கீழில் திருவாய்மொழியையும் இத்திருவாய்மொழியையும் அநுஸந்தித்து, மோருள்ளதனையும் சோறேயோ? அதிலே அப்படி நிரவதிகப்ரீதியாய்ச் சென்றது; இதில் இப்படி மோஹத்தோடே தலைக்கட்டிற்ற; இதுக்கு இருந்து அடைவு சொல்லுவேனோ? இதுக்கு *அஸங்கதிரேவ ஸங்கதி: என்று அருளிச்செய்வார்.

(அவ்விடத்திலேயே, ப்ரவேசத்தின் முடிவில்)

124. ராவணன் மாயாசிரஸ்சைக் காட்டினபோது பிராட்டியும் அல்லாத ஸ்திரீகளோபாதி சோகித்துக் கண்ணநீர்விழவிட்டிருந்தாளாயிருந்தது; இதுக்கு அடி என்? இது கேட்டபோதே முடியவன்றோ ப்ராப்தம் என்று ஜீயரைக்கேட்க; அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டாலே மெய்யென்றே சோகித்தான்; ஜ்ஞானமன்றியிலே ஜீவிகைக்கு ஹேது அவருடைய ஸத்தையாகையாலே உள்ளாயிருந்தான்; இவ்வர்த்தம் மெய்யாகில் ஸத்தையுமில்லையாம் என்றருளிச் செய்தார்.

(4-6-1 தீர்ப்பாரையாமினி.)

125. (தீர்ப்பாரையாமினி யெங்ஙனம் நாடுதும்) இதுக்கு மூன்றுபடியாக வருளிச் செய்தருளுவர். [நடு ஸேஷிக்க.]

126. (அவ்விடத்திலேயே) [ஓர்ப்பால்] இவன்தானொரு கூரத்தாழ்வானோடொருங்குக் காணும்.

(4-6-2 திசைக்கின்றதே யிவள்ளோம்)

127. (இசைப்பின்றியித்யாதி.).....இங்கே அருளிச்செய்யும் வார்த்தை;—பிள்ளையுறங்காவில்லீதாஸர் குடிமகனொருவனுக்கு ஐயனார் ஏறி வனித்து நலிந்தவாறே உனக்கு

பிழை திருத்தம்.

கீழே 23, 24 ஆம் பக்கங்களில் அச்சுக்கூடத்தவருகச் சில பிறழ்வுகள் நேர்ந்து விட்டன. அவற்றின் திருத்தம் இங்குத் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

பக்கம் 23ல், 114 லக்கமுள்ள ஐதிஹ்யம் 115 ஆக எண்ணத்தக்கது. பக்கம் 24ல், 120 லக்கமுள்ள ஐதிஹ்யம் 114 ஆக எண்ணத்தக்கது.

அன்றியும் ஓர் ஐதிஹ்யம் விடுபட்டது; அதாவது—

(4-3-11.) உய்வுபாயம். [சையம்மன்னி வீற்றிருந்து விண்ணுமான்வர் மண்ணாடே] என்கிறவிடத்தே நெடுங்காவம் பூமியிலே ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீயோடே * நாட்டா ரோடியல் வோழிந்து* என்கிறபடியே தங்கள் வ்யாவ்ருத்ததோற்ற இருக்கப்பெறுவார்கள்' என்று ஜீயர் உருத்தோறு மருளிச்செய்வார். பால்யத்திலே பட்டரைப் பறிகொடுத்தாரிறே அவர்.

(4-5-8 நமக்கும் பூவின்மிசை)

(சோன்மாலைகள்.) ஸர்வேச்வரன் 'ஆழ்வீர்! நம்மையொரு கவி சொல்லும்' என்றால் அப்போதே கவி சொல்லச் சமையும் படியாகவல்ல வெனக் கென்கிரார்—என்று முன்புள்ள முதலிகள் கீர்வஹிக்கும்படி. அவ்நனன்றிக்கே பட்டர், *என்னாகியே தப்புதலின்றித் தனைக்கவி தான் சொல்லி* என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரன் கவிபாடினானாகையாலே கவிபாடத் தட்டில்லை; அவன் அங்கீகரித்துத் திருக்கண்களால் குளிரக் கடாஷித்து நீரொரு கவி சொல்லு மென்றால் ப்ரீதியாலே உடைகுலைப்படாதே தரித்து கின்று சொல்லவல்லேனான வெனக்கு என்றருளிச் செய்வார்.

வேண்டுவதென்னென்று கேட்க; எனக்குப் பாலும் பழமுமாக வுண்ணவேணும். சாந்தும் புழுகும் பூசவேணும்; நல்லபுடவையுடுக்கவேணும்; நல்ல ஆபரணம் பூணவேணும், தண்டேற வேணும், அணுக்கவிடவேணும்—என்ன; அவர்களும் அப்படியே செய்கிறோம் என்று, பிள்ளை திருமாளிகையிலே வந்து சாந்து புழுகு ஆபரணங்களை வாங்கிக்கொண்டுபோய் அவற்றை அலங்கரித்து சாந்தியும் பண்ணிவிட்டுவந்த அவ்விரா பண்டையிலும் இரட்டியாக அவனை வலிக்க, இதுவென்? என்று கேட்க; பிள்ளை சாத்துகிறவற்றை யெல்லாம் கொண்டு வந்திகோள்; இவர்க்குச் சாத்துகிற அணுக்கனையிட்டிகோள்; நான் அதின்கீழே போவேனோ? என்னை வெயிலிலே கொண்டுபோனிகோள்; என்னுடம்பிலே நெருப்பை வழியட்டினாற் போலே அவர் சாத்துகிறவற்றைப் பூசினிகோள்; அரிகண்டமிட்டாற்போலே அவர் சாத்துகிற ஆபரணத்தைப்பூட்டினிகோள்; நீங்கள் செய்த செயலுக்கு இவனைக் கொண்டல்லது போகேன் என்று வலித்ததாம்.

128. (அவ்விடத்திலேயே) [சங்குசக்காமேன்றிவள்கேட்க] ஆய்ச்சிமகனுடைய அந் திமஸமயத்திலே பட்டர் அறியவென்று எழுந்தருளியிருந்தாராய், தம்மையறியாதே கலங்கிக் கிடக்கிறபடியைக் கண்டு, பெருமானுக்கு இவர் ஸ்நேஹித்திருக்கும்படியை யறந்திருக்கையாலே மெள்ளச் செயியிலே யூதினாற்போலே 'அழகிய மணவாளப் பெருமானே சரணம்' என்றாராய்; அனந்தாம் அதிலே உணர்த்தியுண்டாய் மெழும்போதெல்லாம் 'அழகிய மணவாளப் பெருமானே சரணம்' என்று திருநாட்டுக்கு மடந்தாராய்.

(4-6-3 இதுகாண்மின்னனைமீர்.)

129.[மிக்கசீர் இக்யாதி] அந்நயப்ரயோஜநான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிட்ட திருத்தழாயில் பரிமாஸத்தை வண்டு கொண்டுவந்து ஊதுமாகில், இப்படி ஜீயர் அருளிச் செய்தவாறே 'துளசின்வாசமே' என்னவமையாதோ? *மிக்கசீர்த்தொண்டரிட்ட என்கிற இவ்விசேஷத்துக்குக் கருத்தென்? என்று நான்கேட்டேன்; இவள்தான் நோவுபடுகிறது அத்தலைக்குப் பரிவரிஸ்சையென்றாயிற்று; அங்கே அந்நயப்ரயோஜநர் பரிமாருகின்றார்கள் என்றவாறே உறங்காத கண்ணும் உறங்கும்; பழைய நிறமும் வருங்காண் என்றருளிச் செய்தார்.

(4-6-6. தணியும் பொழுதில்லை.)

130. (மாயன் தமரடி நீறுகொண்டு.) வண்டரும் சொண்டரும் என்கிறவர்களுக்கு அந்நயன் சொன்ன வார்த்தைக்குப் பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸர் பரிஹாரம் பண்ணின படியை நினைப்பது. அதாவது, அகலங்கநாட்டாழ்வான் இவர்களுக்கு அமணன் பாழியில் லிம்ஹத்தைக் காட்டி 'திருமுற்றம், திருவடி தொழுங்கோள்' என்ன; அவர்களும் மெய்யென்று திருவடிதொழுது, அது அமணன் பாழியென்றறிந்தவாறே மோஹித்து விழ, பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் தம் ஸ்ரீ பாத தூளியை அவர்களுக்கு இட, உணர்ந்து எழுந் திருந்தார்கள். திருக்கொட்டாரத்தினாலே கைநீரை கட்டிக்கொண்டிருக்கிற நாளிலே ஜீயர் இத்திருவாய்மொழியருளிச்செய்குராய் இவ்வளவிலே வந்தவாறே, தேர்ப்பாக னார்க்கு* என்று நோவுக்கு நிதானம் சொன்னாளாகில் அவனையிட்டுப் பரிஹரியாதே *மாயன் தமரடி நீறு கொண்டு அணிய முயலின்* என்று இத்தைப் பரிஹாரமாகச் சொல்லுவா னென்? நோவுக்கு நிதானமொன்றும் பரிஹாரமொன்றுமாயோ இருப்பது? என்று நான் கேட்டேன்; மோர்க்குழம்பு இழியாதே மோஹித்துக்கிடந்த ஸமயத்தில் சுக்கிட்டு ஊதிப் பின்பு மோர்க்குழம்பு கொடுத்துப் பரிஹரிப்பாபைப் போலே *தேர்ப்பாகனார்க்கு* என்றபோதே அவனைக்கொடுவந்து காட்டப் பெருமையாலே முற்பட இவ்வழியாலே

ஆச்வஸிப்பித்தப் பின்னை அவனைக் கொடுவந்து காட்டுவதாகக் காணும்—என்றருளிச் செய்தார்.

(4—6—7. உணங்குக்கருமருந்தென்று.)

131. (உணங்கல்கெட.)அன்றிக்கே, ஐயன் திருக்குருகைப் பெருமா ளையர் நிர்வஹிக்கும்படி —“ உணங்கல் கேட — இவளுடைய உணங்குகல் கேட ; இவளினிப்புத்தீர். கழுதென்று பேய் ; கழுதை — பேயை ; உதடாட்டம் கண்டு என்பயன்— நீங்கள் ஆடுங்களளும் பாரித்துக் கொடுக்க, அதை அது விரியோகங்கொள்ளும்போது அதனுடைய உதடாடுகிறத்தைக் கண்டிருக்கிறத்தால் என்ன பாயோஜனமுண்டு ? என்று. * கழுது பேயும் பரணும் * என்றருளிற்றே.

(4—6—11. தொழுதாடித்துமணி.)

132. [தொழுதாடித் தாமணி வண்ணனுக்காட் செய்து நோய்தீர்ந்த] என்றதுக்கு அம்மங்கியம்மாள் பணிக்குப்படி—மோஹித்தவன் ஆன்பம் ஆச்வஸித்தகாதே மோர்க் குழம்பு குடித்தான், தரித்தான், கண் விழித்தான், வார்த்தை சொன்னான் என்பார்களிறே ; அது போலே காணும் என்று.

(4—7—5. அப்பனே யடலாழியானே.)

133. [ஏழையேன் நோக்குவனே.] ஆழ்வான் பணித்த வாநாஜஸ்தவத்திலே ஒரு ச்லோகத்தைக் கேட்டு எம்பெருமானார் ' இப்பாகைக் கேட்டால் பெருமான் இக்காலம யில்லை ; ஆழ்வான் ! உன்முகத்தைக் காட்டிக் காணாய் ' என்று பார்த்தருளிஞர்.

(4—7—8. கண்டு கொண்டென் கைகளாந்.)

134. [நின் திருப்பாதங்கள் மேல்].....* ததூதவங்கஜவநிமு உபநதஜநூ லவயாலாடி—தவத்பாத பங்கஜ பரிக்காஹதந்யஜந்மா பூயாஸம் * என்கிறதுக்கு ஆளவந்தார் —“ வார்த்தையழகிது, வருத்த விஷயத்திலேயாகப் பெற்றல்லோம் ” என்றருளிச் செய்தார். (தவத்பாதேத்யாதி ச்லோகம் பவபூதிகவியின் மாலதி மாதவியத்திலுள்ளது.)

(4—8—2. மணிமாமை குறைவில்லா.)

135. [அணிமானத்தடவரைத்தோள்].....ஆபரணத்துக்கு ஆபரணமான தோள் என்று ஜீயர் அருளிச் செய்வார். அணிமென்று அழகாய், மானமென்று பெருமையாய், அணிபெருகியதோள் என்று ஒரு தமிழன்.

136. (அவ்விடத்திலேயே. [பணிமானம் பிழையாமே அடியேனைப் பணி கொண்ட].....இங்கே அருளிச் செய்யும் வார்த்தை ; எழுந்தருளியிருக்கிற மடத்திலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அமுது செய்யா நிற்க, ஆச்சான் தண்ணீரமுது பரிமாறுகிறவர் ஒருகே சாய நின்று பரிமாறினார் ; அதை உடையவர் கண்டு ஓடிவந்து முதனிலே மோதி, நேரே நின்றன்றோவுடோ பரிமாறுவது ' என்றார் ; என்ன, ஆச்சான் “ பணிமானம் பிழையாமே அடியேனைப் பணிகொண்ட ” என்று பணித்தான்.

(4—8—8. வர்வளையால் குறைவில்லா.)

137.....[பூங்கொள் இதயாதி.] ஸ்ரீ ஜகந்நாஜன் தீருமகளுக்கும் ருக்மிணிப் பிராட் டிக்கு முண்டான விடாய் தனக்கொருத்திக்கு முண்டாகையாலே, அவர்களிருவரும் பெற்ற பேற்றை நானொருத்தியும் ஒருகாலே பெறவேணு மென்கிறான். “இது பட்டர் அருளிச் செய்ய நான் கேட்டேன்” என்று பிள்ளையருளிச் செய்வார். (மேலும் நடு ஸேஷிக்க.)

(4-9. நண்ணுதார்—ப்ரவேசம்.)

138.....எம்பார் “உன்னைப் பிரிந்திருந்து படுகிற க்லேசத்தினளவல்ல உன்னை யொழியப் புறம்பே பேறுமிழுமாயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் நடுவே யிருக்கிற இருப்பால் படுகிற க்லேசம்; இத்தைத் தவிர்த்தருளவேணு மென்கிருர் என்றருளிச் செய்வார்.

139. (அவ்விடத்திலேயே).....ஆழ்வான் அங்கனன்றிக்கே.....(நடு ஸேவிக்க.)— அவ்விடத்திலேயே—ஆழ்வான்தான் ஓரிடத்தே வழிபோகாநிற்க, ஒரு ஸர்ப்பம் தவணையைப் பிடித்துக் கூப்பிடா நிற்க, ‘இது ஆர் அறியக் கூப்பிடுகிறது!’ என்று மோஹித்தானாம். இவ் வாழ்வான் ப்ரக்ருதிக்குச் சேருமே இவர் நிர்வாஹமும்.

(4-9-2. சாமாறுங் கேமோறும்.)

140. [கேமோறும்] ஒருத்தனை ராஜத்ரோஹியென்று கையையும் காலையும் தறிக்க, இவனை வினவப் புகுந்தவர்கள் ‘இப்படிப் பட்டதாகாதே’ என்ன, “ஆயிரம் ஐந்துநென்று சில காச தா என்னாதே இவ்வளவோடே போயிற்று உங்களதுக்ரஹமிதே” என்றானாம்.

141. (அவ்விடத்திலேயே) [எமாரிக் கிடந்தலற்றும்].....பிள்ளையமுதனார் பணிப்பர் [நடு ஸேவிக்க.]

(4-9-3. கோண்டாட்டும் குலம்புனைவும்.)

142. சிற்றாள் கொண்டார் “இவர்க்காகில் இது சேர்க்கைப்பல்லிபோலே பணியன்றோ என்றிருக்கவொண்ணாது” என்றாராம்.

(4-9-8. காட்டி நீ கரந்தமிழும்.)

143. [கூட்டரிய திருவடிக்கள் எஞ்ஞான்று கூட்டுதியே.].....பிள்ளை திருநறை யூரையர் ‘ஒரு குருவி பிணைத்த பிணை ஒருவராலவிழ்க்கவொண்கிறதில்லை; ஒரு ஸர்வசக்தி கர்மாநுகூலமாகப் பிணைத்த பிணையை அவனைக் காற்கட்டாதே இவ்வெலியெலுப்பான ஸம்ஸாரியால் அவிழ்த்துக்கொள்ளப்போமோ?’ என்று பணிப்பர்.

(4-10. ஒன்றுந்தேவும்—ப்ரவேசம்.)

144. எம்பார் ஸகல வேதசாஸ்த்ரங்களையும் அதிகரித்துவைத்து பரதத்வமின்ன தென்ற அறுதியிடமாட்டாதே சேப்புக்குக் கூராச் சிற்றரிவாளுண்டோமென்று கண்ட லிடமெங்கும் புக்குத் தலை சாய்த்துத் தடுமாறித் திரியா நிற்க, எப்பெருமானார் தர்சனஸ்தரில் எத்தனையேனும் கல்வியில்வாத ஸ்திரீப்ராயரும் தேவதாந்த்ரங்களை அடுப்பிடுகல்லோபாதியாக நினைத்திருக்கிறது இவ்வொன்றுந்தேவும் இப்பகூத்திலேயுண்டாகையிதே என்றருளிச் செய்வார்.

(4-10-2. நாடி நீர் வணங்கும்.)

145. அவன் மேவியுறை கோயில்.).....‘பாமபதத்திலும் ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேசத்தையநுஸந்தித்துத் திருவுள்ளத்தில் வெதுப்போடேயாயிற்று எழுந்தருளியிருப்பது’ என்று பட்டாருளிச் செய்ய, ஆச்சானும் பிள்ளையாழ்வானுமித்தைக் கேட்டு “பாமபதத் திலே ஆனந்த நிர்ப்பாஸாயிருக்கிற விருப்பிலே திருவுள்ளத்திலே ஒரு வ்யஸநத்தோடே யிருந் தானென்கை உசிதமோ என்றார்கள்” என்று பண்டிதரென்கிறவர் வந்து கிண்ணப்பஞ் செய்ய, * வ்யஸநேஷு மநுஷ்யானாம் ப்ருசம் பவதி து:க்கித: * என்றது குணப்ரகாணத்தி லேயோ? தோஷ ப்ரகாணத்திலேயோ வென்று கேட்கமாட்டிற்றிளிரோ? இது குணமாகில் குறைமென்று பேர்பெற்றவற்றில் அங்கில்லாததொன்றுண்டோவென்று அருளிச்செய்தார்.

20-8

சங்கதி பத்மநிதி தொடக்கமானவற்றைக் கொடுவந்து கொடுத்துச் செய்யாதனவில்கை; பின்னையும் முடிவிலே வந்தவாறே இப்படியேயாயிருந்தது; நம்முடைய பகவத் ஸமாச்சரணத்துக்கும் பலம் அங்ஙனே யாகிறதோவென்று அஞ்சியிருந்தோம்' என்ன, 'அங்ஙனாகாது அஞ்சவேண்டா, அவர்கள் 'இவன் எந்தோழன், மைத்துனன்' என்று தேஹ ஸம்பந்தத்தைக் கொண்டு விரும்புகையாலே அவர்களுக்கு தேஹாவதியாய்விட்டது; நாம் ஸ்வரூப ஜ்ஞானத்தாலே நித்யனான ஆக்மாவுக்கு வகுத்தபேறு பெறவேணுமென்று பற்றுக்கையாலே பேறும் யாவதாத்ம வாகியாயிருக்கும்' என்றருளிச் செய்தார்.

ஐந்தாம்பத்து.

(5—1—1 கையார் சக்கரத்து)

150. [காப்பாரார்].....*மித்ரபாவே ந* என்கிற ச்லோகத்தில், எம்பார், ஸர்வஜ்ஞனுக்கு ஒரு அஜ்ஞானமும் வின்மருதியும், ஸர்வசக்திக்கு ஒரு அசக்தியுமுண்டு என்றருளிச் செய்வார். ஒருவன் தன்னை யாச்சரித்தான், முன்பு புத்தியூர்வம் பண்ணின குற்றத்திலே வின்மருதிபண்ணி, ஜ்ஞானம் பிறந்தால் ப்ரமாநிகமாய் வருமவற்றிலே அஜ்ஞானம்; அவனை விடவேண்டி வருமளவிலே அசக்தி; இப்படி இருக்கைக்கு அடி ஸ்வரூபானிகமான குடல் துடக்கு.

(5-1-4. என்கொள்வனுண்ணைவிட்டு.)

151. அவதாரிகையில், பட்டர் நிர்வாஹமும் நிர்வாஹாந்தரமும் ஈடு ஸேவித்துணர்க.

(5—1—7. அம்மானாழிப்பிரான்.)

152. [அவனைவ்விடத்தான் யானார்] பின்னையமுதலார் 'அம்மானாழிப்பிரான்' என்று மேலே காட்டி 'யானார்' என்று குறையச்சொல்லிக்காட்டுவர்.

(5—1—9. ஆவாரார் துணையென்று)

153. ஆளவந்தாரருளிச்செய்ததாகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி; (திருச்சக்கரம் சங்கிடுனெடும் அடியேனெடுமானான் என்று.) கையிலாழ்வார்களோடு பொருந்தி னாற்போலே என்னோடேவந்து கலந்தானென்கிறார் என்று. அதை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, இங்ஙனையாக வடுக்கும்—*கூராராழி வெண்சங்கேந்தி வராய்* என்றுயிற்று இவர் ஆசைப்பட்டிடுப்பது; ஆசைப்பட்டபடியே திவ்யாயுதங்களோடே வந்து கலந்தானென்கிறார் என்று அருளிச்செய்தருளும்படி.

(5—2. பொலிக பொலிக.—ப்ரவேசம்.)

154. இத்திருவாய்மொழியை ஆளவந்தார்பணித்ததாகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயைக் காண்கைக்காக நித்யஸூரிகள் இக்கேவர, அவர்களைக் கண்டு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறாரென்று.*நண்ணாதார் முறுவலிப்பவிலே ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்வேசத்தை யநுஸந்தித்து அதுக்குப் பரிஹாரமாக *ஒன்றுந்தேவிலே பகவத்பரத்வத்தை உபபாதித்துத்திருத்த, அந்தாலே திருந்தி ஸம்ஸாரபரப்பத விபாகமற்று அங் குள்ளாரும் இங்கே வரும்படியிருக்கிற விருப்பைக்கண்டு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார் என்று, இங்குள்ளார் பக்கலிலே ப்ராதாந்யம்தோற்ற எம்பெருமானார் அருளிச் செய்யும்படி.

(5—2—1. போலிக் போலிக் போலிக்.)

155.முற்பட பகவத் ஸம்ருத்திக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணி பின்னை பாகவத ஸம்ருத்திக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணவேண்டாலோ பெரியாழ்வாரைப்போலே என்ன; அப்படியேயன்றோ செய்தது; * வீற்றிருந்தேழுலகிலே பகவத் ஸம்ருத்திக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணினார் கண்டிரே; பின்னை இதிலே பாகவதஸம்ருத்திக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார் என்று ஜீயர் அருளிச் செய்தார்.

(5—2—3. திரியுங்கலியுகம் நீங்கி.)

156. [பெரிய கதையுதம்பற்றி.] கலிகாலாதிகளால் வயலவறிதமல்லாத ஒரு போதியான க்ருதயுகத்தையுடைத்தாய். அன்றிக்கே, ஆப்பான் “ஆதிஸ்ருஷ்டியில் க்ருதயுகத்தைக்காண் சொல்லுகிறது” என்பாராம்.

(5—2—4. இடங்கோள் சமயத்தை.)

157. [நாடகஞ்செய்கின்றனவே.] இவர்கள் வியாபாரம் இவர்க்கு வல்லாராடினும் போலேயிருக்கை, எப்பெருமானுடைமா ஸ்திதிகமச்சயாதிகளை நாம் கொண்டாடுமா போலேயும், ஆளவந்தார் நடையை ராஜா கொண்டாடினும்போலேயும் இவர் கொண்டாடுகிறபடி என்றருளிச் செய்வார்.

(5—3. மாசுது னேதி. ப்ரவேசம்.)

158. (மடலெடுக்க) வீகாக்காயிருப்பார் செய்குத மொன்றல்ல; இவர்தம் வைரூபத்தோடும் சேராத; ஜஞாநாதிகராயிருப்பார் செய்குத மொன்றல்ல; ஆனால் இது இருந்த படியென்? என்னில்; இவற்றுக் கெல்லாம் பரிஹாரம், பட்டர் திருமடலருளிச் செய்து போது அருளிச் செய்தருளினார். (சுடு மேலே ஸேகிக்க.)

(அவ்விடத்திலேயே, மேலே)

159. “ராவணன் மாயாசிரஸ்ஸைக் கரட்டினபோது இதரஸ்தீகள் அஹ்ருதயமாக அழுமாபோலே தன்னாற்றாமையாலே கூப்பிட்டு, இவ்வார்த்தை கேட்டபோதே முடியா திருப்பானென்?” என்று பட்டரைச் சிலர்கேட்க, “ஜஞாநாஜ்ஞாநங்களன்னு ஜீவகிமித்தம்; அத்தகையில் ஸத்தையாபிற்று; அதுக்கு அழிவில்லாமையாலே யிருந்தான்” என்றருளிச் செய்தார்.

(5—3—2. என்செய்யுழாவர்கவ்வை.)

160. [முன்செய்யுமாமையிழந்து இதய-தி] இதுக்கு என்னுபடியாக அருளிச் செய்தருளுவர். (சுடு ஸேகிக்க.)

(5—3—5 கடியன் கொடபன்.)

161. [அவனென்றே கிடக்கும்] இதுக்குப் பின்னான் பணக்கும்படி; இத்தோஷங்கள் அவளினவன்றோ என்று. அவன் கடியனென்றால் அவன் கடுமை இப்போதே காணவேணும்; கொடியனென்றால் அவன் கொடுமை இப்போதே காணவேணும்; அவன் துஷ்ப்ராபனென்றால் அவன் துஷ்ப்ராபனானபடியை இப்போதே காணவேணும்; அவன் ஸர்வஸ்வாபஹாரியென்றால் அவன் ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ண நான் இமந்திருக்கக் காணவேணும்; அவன் தர்ஜ்ஞேயனென்றால் அவன் தர்ஜ்ஞேயனாக இப்போதேயறியவேணும்மென்றும்; அன்றிக்கே, [அவனென்றே கிடக்கும்] என்னெஞ்சுக்கு மாயாவாத ருசியுண்டாகிறதுமேயேன்; அதாவது, விசேஷணம்சத்தில் தாத்பர்யமின்றிக்கே விசேஷ்யத்துக்கு அவ்வுருகு அறிகிறதில்லை. இத்தால் அவன்குண சிபந்தனமன்று அவனோட்டை ஸம்பந்தம்; வித்தாபத்தமென்றாக.

(5—3—6. அன்னையென் செய்யிலேன்.)

162. [மணிவண்ணன் வாசுதேவன் வலையுளே.] ஆழ்வார் திருவாங்கப்பெருமா ளரையர் வலையாக அபிநயித்துப்பாடாநிற்க, திருக்கண்களைக் காட்டியருளிஞர் எப்பெருமா ளர். * கமலக்கண்ணென்னும் நெடுங்கயிறு * என்னக் கடவதிறே.

(5—3—7. வலையுளகப்படுத்து.)

163. [தலையில் வணங்கவுமாங்கோலோ தையலார் முன்பே] இத்திருவாய்மொழியை ஆழ்வான் ராஜேந்தர்சோழனில் ஸந்த்யாஸ தஸ்ஸிலே நிர்வஹியாநிற்க, ஆமருவிநினைமேய்த் தான் நம்பியார் என்று நூறு வயஸ்ஸு போந்திருப்பாரொருவர் நடுங்க நடுங்க எழுந்திருந்து நின்று "ஆழ்வான்! தலைமகள் தலையாலே வணங்கப்பெறுமோ?" என்ன; பெறும், சிஷ்டா சாரமுண்டுகொணும், ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் அநுஷ்டித்தாள் காணும் *பரிசுவா ஶாவிவா ஶய —சிரஸா சாபிவாதய.*.....

(5—3—11. இரைக்குங் கருங்கடல்)

164. [இரைக்குங் கருங்கடல் வண்ணன்] அனந்தாழ்வான் பணித்தானாக நஞ்சியர் வந்து பட்டருக்கு, * ஶாவநாதய—சாபமாநய * என்றபோது கடல் கீழ்மண்கொண்டு மேல்மண்கொண்டிறந்தாற்போலேயாயிற்று இவன் மடலூர்வன் என்ற துணியைக் கேட்டு அவன் தன் ஸர்வாதிகதவம் கலங்கினபடி என்றருளிச்செய்தார்.

(5—3—6. பின்னின்ற காதல் நோய்.)

165. [இந்நின்ற நீளாலி காப்பாரார்]இத்தை முடித்து நம்மை நோக்குவார் ஆர்! என்கிறதென்று இப்படி முறுகச் சொன்னது தன்னை ஒரு தமிழன் இச் சப்தத்துக்குத் தாத்பர்யமாக இட்டு வைக்கிறான்—பிரிவிலும் முடியாத என்னுயிர்ப்பகையை நீக்கி என்னை நோக்குவாரார்? என்று.

(5—3—7. காப்பாராரிவ்விடத்து)

166. [செல்கின்ற கங்குல்வாய்] தமிழாசாரியன் என்று தமிழர்க்கு அகஸ்த்யனோ பாதியாயிருப்பானொருவன் "செல்கின்ற காளகத்து" என்று வ்யாக்யானம் பண்ணிவைத் தான்.

(5—5—1. எங்ஙனையோ வன்னைநீர்காள்.)

167. கூரத்தாழ்வார் ஓரளவிலே நங்கையார் திருவடிச்சாரந்தவாறே இன்னமு மொரு விவாஹம் பண்ணுவோமோவென்று விசாரித்து இதுதான் க்ரமத்தாலே வந்த ஆழ் வானுக்கு விரோதமாய்த் தலைக்கட்டும்; இனித்தான் * அநாசரம் ந ஸந்திஷ்டேத் * என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லாநின்றது; இச்சாஸ்த்ரார்த்தத்தை யநுஷ்டிப்போமோ? பாசுவதபரிசர்யை பண்ணுவோமோ? என்று விமர்சியா, அந்த ஸாமான்ய தர்மத்திற்காட்டில் இந்த விசேஷ தர்மமே ப்ரபலம் என்று தவிர்ந்தார்.

(5—5—7. நிறைந்தவன்பழி.)

168. [நிறைந்தவியாதி.] ஆண்டாள் ஒருநாள் பட்டரையும் சீராமப்பிள்ளையையும் காட்டி 'இவர்கள் விவாஹப்ராப்தானார்கள், பேசாதே இருக்கிறதென்?' என்ன, 'ஆகில் நாளைப் பெருமாள் பாடே போனவாறே வாக்காட்டு' என்ன, அவர்களையுங் கொண்டு திரு முன்பே நிற்கச்செய்தே பெருமாள் அருளப்பாடிட்டு 'ஒன்று சொல்லுவாய் போலேயிருந் தாயி!' என்று திருவுள்ளமாக, 'இவர்கள் விவாஹப்ராப்தானார்களென்று சொல்லாநின்றார்கள்' என்ன, நாமே ஸத்ருசமான விடத்தில் ஸம்பந்தித்துத் தருகிறோம் என்றருளிச்செய்து,

பிறைநாள் மன்னியைக்கொண்டு வந்து நீர்வார்த்தார்கள். ஆக, அத்தலையாலே வரும் தொழிய தாந்தாம் ஒன்றை ஆசைப்படுகையுங்கூட பழியென்றிருக்குங் குடிகாணும்.

(5—6—7. உற்றார்களெனக்கில்லை.)

169. [உற்றார்களையழிப்பேனும்] அவர்களுக்கு பாயோஜனந்தாங்களிலே ருசியுண்டானால் அந்த பாயோஜனங்களைக் கொடுத்து என் பக்கவில் நின்றுமகற்றுவேன் நானென்னும். அன்றிக்கே, ஆண்டான் பணித்தானாக இளைப்பெருமான் 'அவர்களை ஸௌந்தர்யாதிகளாலே அழிப்பேனும் நானென்னுமின்றான்' என்றருளிச்செய்வார்.

(5—6—9. கோடியவினையாதும்.)

170. [கோடியானிலங்கை சேற்றேனேயென்னும்] இவ்விடத்தில் கோடியானென்கிற விடம் திருத்தாயார் வார்த்தைகாண் என்றருளிச்செய்வார் ஜீயர். எதிரிகளை இவன் ஒன்றாக மதித்திருந்தானாகாமைக்கு; அவனாலே ஆவிஷ்டையிறே இவன்.

(5—6—10. கோலங்கோள் தவர்க்குமும்.)

171. கோலங்கோள் இத்யாதி.].....நாகத்தோடொத்திருக்கச் செய்தே வாசலிலே கழஞ்சு செம்மண் பூசியிருக்கும் போலேகாண் என்றருளிச்செய்வார்.

(5—7—2. அங்குற்றேனல்லேன்)

172. [உன்னையித்யாதி.].....உன்னைக் காணவேனுமென்றாசையாலே பலதீரணயத் தளர்ந்து இனி உபாயாதுஷ்டாநகாமனல்லேன்; இது பூர்வர்கள் தீர்வாறும்..... (மேலே 80 னேவிக்க.)

(5—7—7. வந்தருளியென்னெஞ்சிடம்.)

173. வந்தருளி இத்யாதிக்கு—பட்டர் ஸ்ரீ புஷ்பயாகமணித்தானவாறே நஞ்சியரைப் பலகாலும் இயல்கேட்டருளுவர்; ஒரு கோடையிலே திருவிதியிலே நீராவிட்டு எழுந்தருளியிருந்து இப்பாட்டை இயல் சொல்லுமென்று ஜீயசையருளிச் செய்து தாம் இத்தை பருஸந்தித்திருந்து அகந்தாதே தாமுமிப்பாட்டை இயல்சொல்லி யமகியமாகிராமத்தாலே யெஜியவஸ்துவை மறநம் பண்ணிப் புறம்புள்ள பாக்கையறுத்து அருஸந்திக்கப்புக்காலும் சுக்கான் பால்போலே யிருக்கக்கடவ நெஞ்சுகள் பதஞ்செய்யும்படி தார்மிகாரயிருப்பார் இவை சில நாச் சொற்களைப் பொகட்டுப்போவதே, என்றருளிச் செய்தார். நஞ்சியர் இவ்வார்த்தையை உருத்தோறுமருளிச்செய்வவென்று அருளிச் செய்வார்.

(அவ்விடத்திலேயே, மேலே)

174. ஆப்பான் திருவழுந்தூரையர் கையிலே தாளத்தை வாங்கி 'வந்தருளி, வந்தருளி' என்று மேல் போகமாட்டாதே படுவராம்.

(5—7—10. ஆறெனக்கு நிற்பாதமே.)

175. [ஆறெனக்கு இத்யாதி.].....உபாயோபேயங்களிண்டும் உன் திருவடிகளே யாம்படி பண்ணித்தந்தாயே என்று பிள்ளான் பணிக்கும். இவையிண்டாலும் உபாயத்தையே சொல்லுகிறதென்று பட்டர் அருளிச் செய்வார். (மேலே 80 னேவிக்க.)

(அவ்விடத்திலேயே, மேலே)

176. [நிற்பாதமே—எனதாயுமுனதே] என்று நிற்பாதமேயென்கிறவிடத்தை இங்கே அந்வித்த சபதமாக்கி தீர்வஹிப்பர் ஆப்பான் திருவழுந்தூரையர்.

(5-8-1. ஆராவமுதேயடியேனுடலம்.)

177. [ஆராவமுதே].....உத்தாபூமியிலே லோகஸாரங்க மஹாமுனிகள் வர்த்தியா நிற்க இங்குத்தையானொருவன் அங்கேறச் செல்ல, பிள்ளாய்! தகடிணபூமியில் விசேஷமென்? என்று கேட்க, திருவாய்மொழியென்றொரு ப்ரபந்தமவதரித்து சிஷ்டர்கள் பரிசுரஹித்து போரக் கொண்டாடிக் கொடு போராநின்றார்கள் என்ன; அதிலே உனக்குப் போவதொரு சந்தைசொல்லிக்காணாய் என்ன; * ஆராவமுதே * என்கிற வித்தனையும் எனக்குப்போம் என்ன; நாராயணாதி நாமங்கள்கிடக்க, இங்கனையுமொரு கிர்தேசமுண்டாவதே! என்று அத்ருப்தராய் இச்சொல்லு நடையாடுகிற தேசத்தேறப் போவோம் என்று அப்போதே புறப்பட்டுப்போந்தார்.

(5-8-4. செலக்காண்கிற்பார்)

178. [ஆகாசத்தைநோக்கி] என்னுடைய கிராலம்பகதையைப் பார்த்து என்று ஆண்டான்வார்த்தை.

(5-8-9. இசைவித்தேன்னை.)

179. [சேழுமாமணிகள் சேருந்திருக்குடந்தை] ஆராவமுதாழ்வார் திருமழிசைப்பிரான் போல்வார் புருஷாத்நங்கள் சேரும் திருக்குடந்தை என்று நிர்வஹிப்பார்கள்.

(5-9. மானேய்நோக்கு, ப்ரவேசம்)

180.இதுதான் நான் அனுபவித்தேனென்று ஜீயர் அருளிச்செய்வர். பட்டர் திருவடிகளை யாச்ரயித்தபின்பு ஒருகால் மேல்நாட்டுக்கெழுந்தருளி மீண்டு பெரியத்வரை யோடே திருநாளுக்குதவவேனுமென்று வர, திருக்காம்பன் துறையளவிலே வந்தவாறே அசுந்திதமாக ஆறு பெருகிக்கிடக்க, இரத்திருநாளெழுந்தருளி இங்குண்டான ஸம்ப்ரமங்க ளெல்லாம் செவிப்படுவது, வந்து புராப்பெறுதொழிவதாய்க்கொண்டு போர நோவுபட் டோமென்று அருளிச்செய்வர்.

(5-9-1. மானேய் நோக்குநல்லீர்.)

181. [மானேய் நோக்கு நல்லீர்] நான் திருவல்லவாழிலே போய்ப்புகும்படி உங்கள் கண்ணாலே குளிரநோக்கி ப்ராஸாதிக்க வேனுமென்கிறுளென்று பிள்ளான் பணிக்கும்,

(அவ்விடத்திலேயே, மேலே)

182. ஜநநாத ப்ரஹ்மராயர் திருமுடிக்குறையிலே ஒரு மாம் வெட்டப்புக, அத்தை எம்பார் கேட்டு 'அல்லான்பெருமானே! ஈச்வர விபூதியை அழிக்கப்பார்த்தாயோ? என்ன, இவர் சொல்லும் வார்த்தை கேட்கைக்காக 'ஈச்வாவிபூதியல்லாத விடமுண்டோ?' என்ன, 'அவைபோலன்றுகாண் இவை; ஸார்வபௌமனான ராஜ்யும் மஹிஷியுமாக முற்றாட்டாகக் குடநீர்வார்த்து ஆக்குப்.சோலைபோலே பெருமானும் பெரியபிராட்டியாருங்கூடக் கை தொட்டு ஆக்குமவைகாண்' என்றருளிச் செய்தார்.

(அவ்விடத்திலேயே, மேலே)

183. நல்லான் பட்டர் ஸ்ரீபாதத்தையாச்ரயித்து நெடுங்காலம் னேவித்து பின்பு அந் திமதசையிலே பட்டரெழுந்தருளி 'என் வினைத்திருந்தாய்' என்ன, ஒரு ஸர்வசக்தி உபகரிக்கும் போது இங்கனே கனக்கவாகாதே உபகரிக்குமது என்று வினைத்திருந்தேனென்ன; அது வென்? உந்தேசத்தைவிட்டு பந்துக்களைவிட்டு நெடுந்தாரம்போந்து இங்கனே நோவுபட்டுத் திருவடிசோக் கிடந்தாயாகில் இங்கு உபகாரமென்? என்ன, தேசாந்தரத்திலேயிருந்து அப்ர வித்தனாய் விழுந்துபோகக்கடவ வென்னை இவ்வளவும் அழைப்பித்து உம்முடைய திருவடி களை யாச்ரயிக்கப்பண்ணி ருசியை விளைப்பித்து இத்தேசத்திலே உம்முடைய கண்வட்டத்

திலே சரீர வியோகமுண்டாம்படி பண்ணினானே என்ன; ஆனாலும் தானாக அபிமானித்த சரீரம் போகாதற்க நீ இங்ஙன்கினைத்திருந்த தென்கொண்டு? என்ன; ப்ரமாணங்கொண்டு கினைத்திருந்தேன் என்றான்.

(5—9—3. குமேலர்க்குழலீர்.)

184. [குமேலர்க்குழலீர்] உங்களைச் குமேலர்க்குழலாராக நான் காண்பதென்றே? என்று பின்னான். அதாவது, இவள் பூவுக்கு இரய்க்க, அவர்கள் பூச்சுடியிரார்களிறே என்றாயிற்று அபிப்ராயம். அங்ஙனன்றிக்கே, அவன்தான்வந்து இவள் பக்கல் பாவபந்த முறைக்கவுறைக்கக் கொண்டாவது இவர்களையாகையாலே, பெரிய திருநாள் ஸேவித்தார் இரட்டைகள் அழுக்கானாலும் மடிசூலையாமே வைக்குமாபோலே இவர்களும் அவன் கொடுத்த மாலையில் செவ்வியழிந்ததேயாகிலும் மாருதேவைத்துக் கொண்டிருப்பார்களிறே....

(5-9-4. நிச்சலுந்தோழிமீர்காள்.)

185.[நிச்சலுந்தோழிமீர்த்யாதி.] * மாசறு சோதி தொடங்கி இவ்வளவும் வர ஹிதஞ்சொல்லுகிற நீங்கள் என்ன ப்ரயோஜனம் பெற்றீர்களா? என்று பின்னான்.

(அவ்விடத்திலேயே, மேலே)

186. [பச்சிலைள்கமுகம் பலவும் தேங்கும் வாழைகளும்].....பச்சிலைகள் என் கிறத்தை அவற்றிலேயும் உய்ந்தபிள்ளை கூட்டுப்படி காணும் என்று ஸ்ரீயர் அருளிச் செய்வார்.

(5-9-10. தோல்லருள் நல்வினையால்)

187. [நல்வினையால்].....நா ரீரற்றிருக்கை பாபபலமிறே; நா ரீருண்டாய்த் திரு நாமம் சொல்லவல்லோமே என்கிறாள் என்று அம்மங்கியம்மாள் வாக்யார்த்தமாகச் சொல் லும் என்றருளிச் செய்வார்.

(5—10. பிறந்தவாரும் ப்ரவேசம்.)

188. ஆழ்வார்களெல்லாரும் க்ருஷ்ணாவதாரமென்றவாறே போரமண்டியிருப்பார்கள்; இதுக்கு ஹேதுவென்? என்று பட்டரைக் கேட்க, ஒருவனுக்கு துக்கம் சிலநாள்கழிந்தால் பொறுக்கலாம்; அணித்தானால் ஆறியிருக்கப் போகாதிறே; அப்படியே அவ்வாத அவதாரங் களைப் போலன்றிக்கே ஸமகாலமாகையாலே ஒரு செவ்வாய்க்கிழமை முற்படப்பெற்றி லோம்; பாலியேன்! பல்லிலேபட்டுத் தெறிப்பதே! என்னுமிழுவாலே வயிறெரித்தலையாயிருக் கும் என்றருளிச்செய்தார். இனித்தான் ராமாவதாரத்தில் தமப்பன் சம்பராந்தகனாய் கை விரையிருப்பானெருவன்; பிள்ளைகள் தாங்கள் ஆண்டுகள்; குடிதானே என்னியமறத் திருப்பதொரு குடி; இவையெல்லாம் மிகையாம்படி குணத்தாலே நாட்டியெல்லாம் ஒரு மார்வெழுத்தாக்கிக்கொண்டிருப்பார்கள்; ஆகையால் எதிரிகள் என்ற சப்தமில்லை; இக்கு அங்ஙனன்றிக்கே தமப்பன் ஒரு ஸாது வருத்தன்; பிறந்தது கம்மன் சிறைக்கூடத்திலே; வளர்ந்ததும் அவனகத்தருகே. ஸ்ரீபுருந்தாவனத்திலே எழும் பூண்டுகளகப்பட அஸூர மயமாயிருக்கும். ரக்ஷகரானவர்கள் ஓடி தாழ நிற்கில் பாப்பின் வாயிலே விழும்படியா யிற்று இவன்தன்படிகள் ருப்பது; அப்படியானால் வயிறெரியாதே செய்வதென் இவர்கள்? அக்காலத்திலே உணர்ந்து நோக்கப்பெற்றிலர்கள். அவ்விழவுக்கு இன்றிருந்து கோவுபடுகி ரார்கள்.

(அவ்விடத்திலேயே, மேலே)

189. "இவர் அவனுடைய அவதாரங்களையும் ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களையும் *தாயர்மகிழ்வொன்றார் தளரத் தளர் நடை நடந்த *என்கிறபடியே ஆச்ரிதரை வாழ்விக்கவும் அநாச்ரிதரை அழியச் செய்வவும் அடியிட்டு அப்படி உளர்ந்தருளின க்ருஷ்ணாவதாரத்தையும்

அநுஸந்தித்து மிகவும் சிதிரானவிவர், தரித்து நின்று உன்னையநுஸந்திக்க வல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணுமென்று அவனை சுணம் புகுகுரர் என்று ஆழ்வான் பணிக்கும். அன்றையே, விசுலேஷமயத்திலே உன் குணங்கள் புத்திஸ்தமாய்க்கொண்டு மிகவும் நலிய, அதாலே நெருக்குண்டு நோவுபடுகை தவிர்ந்து உன் திருவடிகளிலே வந்து சேர்ந்து உன்னைக் கிட்டியநுபவிக்கும்படி பண்ணியருளவேணுமென்று அவனைக்குறித்து அருளிச் செய்குரர் என்று எம்பாரருளிச்செய்யும்படி. ஆங்குனன்றிக்கே ஸர்வேச்வரன் க்ருஷ்ணனாய் வந்து திருவவதாரம் பண்ணித் திருவாய்ப்பாடியிலே வளர்ந்தருளாநின்றான் என்று கேட்டு அங்கே யதாமநோதம் நமக்குக் கலந்து பரிபாறலாமென்று தெற்குத் திருவாசலாலே சென்றுபுக, இப்போது இங்குனே வடக்குத் திருவாசலாலே புறப்பட்டுத் தன்னுடைச் சோதியேற வெழுந்தருளிநுன்னென்று கேட்டு விழுந்து கிடந்து கூப்பிடுகிறுமென்று பிள்ளன் பணிக்கும் என்றருளிச் செய்வார்.

(5—10—2. வதுவை வளர்த்ததையுள்.)

190. [அதுவிதுவுது இத்யாதி.] இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று—இப்பாட்டில் மூன்றர்த்தம் சொல்லாநின்றது; அதாவது—அதுகூல ஸர்ச்சுலேஷமும் பாதிகூல நிளநமும் பத்யஸ்தாஷணமுமான இவற்றை அதுவிதுவுது என்கிறது என்னும் பிள்ளன்.

(5—10—4. கள்ளவேடத்தை.)

191.பல்கு ஒரு ராஜா ருத்ரதத்வயே பாதத்வம் என்றெழுதி எழுத்திட்டுத் தாருக்கோள் என்ன, அப்படி பலரும் எழுதி எழுத்திடா கிற்கச்செய்தே ஒருவர் 'வாராய், நீ இவ்வோலைகெடாமே நோக்கிவைத்தாலிறே இவனுடைய பாத்வம் ஸாதிக்கலாவது, நீ நினைக்கிற தேவதைக்குண்டான உச்சராயங்கள் ஸர்வேச்வரனாலே யென்று ப்மாணங்கள் சொல்லாநின்றன, ஆனபின்பு இன்று நீ சொல்ல நான் எழுத்திட்டுப்போகிறேன்; நானே ஒரு விவக்ஷிதன் தோன்றி 'இவன் அங்குனையிருந்தானி' என்னக் கேட்பதில் இன்று நீ நினைத்தத் தைச் செய்துகொள்ளமாட்டாயோ? என்றார்.

(அவ்விடத்திலேயே, மேலே)

192. [வேள்ளார் இத்யாதி.] இதுக்கு ஆளவந்தாரருளிச் செய்ததாசத் திருமாலையான் டான் பணிக்கும்படி—ப்ரஹ்மருதார்கள் நடுவே நின்றதொரு முகல் களவுண்டு, அதைச் சொல்லுகிறது என்றாயிற்று. அதாவது ருத்ரனையும் தன்னையும் ஸமமாகச் சொல்லொப்படி தரிமூர்த்தி மத்யஸ்திதியைச் சொல்லுகிறதென்று; இதை எப்பெருமானார் கேட்டருளி "அழகிது, ஆகிலும் அத்தனைதாம் கேடிப்போகவேணுமோ? இவன் தன் விஷயத்திலே முன்பு பண்ணின உபகாரத்துக்கு ஓரளவுண்டோ? இதுதானே அமையாதோவென்று அருளிச்செய்தார்.

(5—10—6. நின்றவாறு மிருந்தவாறும்,)

193. [நின்றவித்யாதி.].....வடக்குநின்றம் போர்ப்பாட வல்லராயிருப்பாரொருத்தர் பெருமானைத் திருவடித்தொழுவேணுமென்றுவா, ஆழ்வார் திருவாங்கப்பெருமானையர் தீர்த்தத்தினன்றிராத் திருமாலையைப் பாடிச்சமைந்து பெருமானை மத்தகஜங்களை யேத்துமா போலே யேத்தி வசமாக்கிக் கணிசக்கொண்டு 'நாயன்தே! தேவர் திருவடிகளுக்குப்போர நல்லரொருத்தன் எழுதூற்றுக்காதமாறுண்டு தேவரைத்திருவடித் தொழுவேணுமென்று வருகிறது; இவனையழைத்துக்கொண்டு ஸம்பாவனை பண்ணியருளவேணும் என்ன; பெருமானும் அப்படியே செய்கிறோம் என்று திருவுள்ளமாய் அருளப்பாடிட்டு, திருப்புனைக் கீழ் நின்றம் அவர் நின்றவிடத்தளவுஞ் செல்ல, நாலுகோல்தரை திருக்கைத்தலத்திலே வெழுந்தருளி விண்ணப்பஞ் செய்வார்களை யெல்லாம் அருளப்பாடிட்டு, வாரிகோள்! இவன்

எந்த தூரத்துக்கெல்லாம் போருமோ நாம் இவனுக்குச் செய்த தாம் என்று திருவுள்ள மானார். இப்படியேயிறே நம்மிழவுகளும் திருவுள்ளத்திலே பட்டு அவையெல்லாம் ஆறும் படிக்கீடாக முகம் தந்தருளவல்லபடியும்.

194. ஒருகாள் ஸ்ரீவைஷ்ணவவண்ணத்தான் திருப்பரிவட்டங்களை அழகிதாக வாட்டி எம்பெருமானார்க்குக் கொண்டுவந்து காட்ட, போர்த்ருப்தராய் இவனையுங்கூடக் கொண்டு பெருமாள்பாடேபுக்கு 'நாயன்தே, இவன் திருவணைக்கீடாம்படி இவற்றைத் தொட்டபடி பார்த்தருளவேணும்' என்று காட்ட, கண்டு போரவுகந்தருளி எம்பெருமானாரை யருள்பா டிட்டு 'இவனுக்காகக் கம்ஸனுடைய ஈங்கொள்ளி நம் திறத்திற்பண்ணின குற்றம் பொறுத் தோம்' என்று திருவுள்ளமானார்.....

195. "கின்றவாறுமிருந்தவாறுங் கிடந்தவாறும்" என்று ஆழ்வார் பாடாநிற்க, "இவையெல்லாம் தொட்டிலிலே" என்றருளிச் செய்தாரெம்பெருமானார். தொட்டிற் கையெப்பிடித்துக்கொண்டு நிற்கும்படியும், தரித்து நிற்கமாட்டாமை விழுந்திருக்கும்படி யும், அதுதான் பொறுக்கமாட்டாமை சாய்ந்துகிடக்குப்படியுஞ் சொல்லுகிறது.....

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம். நம்மீள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஆ ரு ம் ப த் து .

(6-1-வைகல் ப்ரவேசம்)

196. உருத்தோறும் இத் திருவாய்மொழியருளிச்செய்யப்படுக்கவாறே ஜீயர் அரு ளிச்செய்யும் வார்த்தை—பாண்டவர்கள் கார்யத்துக்காகத் தன்னையோக்கி அவர்கள் கழுத் தைக் கட்டிக்கொண்டு கூடத் திரியச் செய்தேயும் அவர்கள் பட்ட வ்யஸநமெல்லாம் படுகி டுந் காணுமிவரும்; அவர்கள்தான் ஒரு தர்மாபாஸமுண்டு என்றிருக்கையாலே வ்யஸநப்படு கிறார்கள்; இவர்க்கு அதுவுமின்றிக்கேயிருக்க என்செய்யப்படுகிறார் என்று அருளிச் செய்வார்.

(6-1-1 வைகல்பூங்கழிவாய்)

197. (வந்துமேயுமித்யாதி) மண்டை முதலிகள் பத்தாம் பாட்டிலே ப்ரணயபோஷை தாற்றச் சொல்லுகிறாள் என்று கிர்வஷிப்பார்கள்; பாட்டுத்தோறும் கிலாந்தோற்றச் சொல் லுகிறாள் என்று பட்டாருளிச்செய்யும்படி.

(6-1-2 காதுல்மென்பெடையோடு)

198. (பாதம் கைதொழுது) உண்ணாநிற்க மிடற்றைப்பிடித்தாற்போலே யிருப்ப தொன்றிறே தொழுதவைத்து விழாதே யொழியுமது என்று பூருவர்கள் கிர்வஷிக்கும்படி; மதித்தானொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஸ்ரீபாசத்தேதகைபடத் தெண்டனிட்டவன்று எனக்கு உண்டு படுகெட்டாப்போலேயிருக்கும் என்றருளிச்செய்வார் ஜீயர். அன்றிக்கே கிலாந்தோற்றும் படி அவர் திருவடிகளிலே கைசென்று தாக்குப்படி விழுந்து கிடவுங்கோள், தீர்க்க ப்ரணாமம் பண்ணுங்கோளென்றபடி.

(6-1-6 போற்றியானிரந்தேன்)

199. (புன்னைமேல்) பிள்ளையமுதனார் திருவிருந்தவரைமார்பனை இப்பதத்துக்கு பட்டாருளிச் செய்ததென்? என்றுகேட்க, தன்னூர்த்தி அவற்றின் செவியிலே படும்படி.

உயர்ச் சொல்லுகிறான் என்றருளிச்செய்தார் என்ன; நெய்தல் கிலத்தில் புன்னை படர்ந்தன்கூடுப்பது; இங்ஙனே சொல்லக்கூடுமோ என்ன; அவன் பட்டர்பாடேவந்து இங்ஙனே பணித்தார் என்ன; இவ்வர்த்தத்துக்கு கிருஷ்ணகம் இசையாயிற்று; அது போற்றி பென்று உயர்ச்சொல்லியிருக்குமோ தாழ்ச்சொல்லியிருக்குமோ என்றருளிச்செய்தார்.

(6-1-10 வேறுகொண்மீமை அவதாரிகை)

200. சில வண்டுகளைக்குறித்து—அவர் இத்தலையில் ஸத்தையுமில்லை பென்றிருப்பர்; அவனுமுள்ளென்று சொல்லுங்கோளென்கிறான் என்று ஆளவந்தாராருளிச்செய்வார்; இத்தலையிலையாகில் அத்தலையுண்டாகக் கூடாது, பெண்பிறந்தார் காரியமெல்லாம் செய்தோம் என்று க்ருதக்ருத்யராயிருக்கிறவர்க்கு ரக்ஷயவர்க்கத்திலே நானுமொருத்தியுண்டென்று சொல்லுங்கோளென்கிறான் என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்வார்.

(பாகர வியாக்கியானம்)

201. (என்னையுமுள்ளென்மின்களே) இன்னமும் நோவுபடுகிறாண்டென்று சொல்லுங்கோள். ஆளவந்தாராருளிச்செய்ததாகத் திருமாளையாண்டான் பணிக்கும்படி—இத்தலையைப் பிரிந்தாரில் இருப்பாரில்லை. என்றிருக்கையாலே வாராதொழிந்தாரத்தனை; இத்தலையில் ஸத்தையுள்ளமையை யறியுங்கோள் என்று; இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி; அழகிது; ஆகிலும் இன்றியமையாமை என்று தமிழாசொருபாவாதமுண்டு; அதாகிறது—ஒருதலையுண்டானு லொருகலையின்றிக்கேயிராது; இரண்டு தலையுமுண்டாதல், இரண்டுதலையின்றிக்கே யொழிதலித்தனையாயிற்று; அதில் தாமுளாகையாலே இத்தலையுமுண்டென்கை கிச்சிதம்; ஆனபின்பு பாதிகூலித்தாரைக் கிழங்கெடுத்துப்போகட்டு அறுகூலித்தார் தலையிலே முடியவைத்து க்ருதக்ருத்யராய் இலிக் கர்த்தவ்ய சேஷமிக்கையென்றிருக்கிற வர்க்கு இன்னமும் ரக்ஷயவர்க்க மொன்றுண்டென்று சொல்லுங்கோள் என்று.

(6-2 மின்னிலை மடவார் ப்ரவேசம்)

202. இனி இத்திருவாய்மொழிதன்னை பூர்வாசார்யர்கள் பகவத் விஷயத்திலுள்ள பத்க்யம்தோற்ற வார்த்தை சொல்லுகை சேஷத்வலக்ஷணமன்று; வளவேமுலகிற்படியாலே அயோக்யதாநுஸந்தானம் பண்ணுகிறார் என்று கிர்வஹிப்பார்கள்; இத்தை பட்டர்கேட்டு என்சொன்னாரானார்கள்! இவர்க்கு பகவத் விஷயத்திலுண்டான ருசிக்குப் ப்ராசகம் இத்திருவாய்மொழியாயிருக்கும்; இதுக்கு வேறேயொரு வழியிருவதே! ஆனபின்பு இதுவே பொருளாமித்தனை என்றருளிச்செய்தார்.

(6-2-1 மின்னிலை மடவார்கள்)

203. (மாமகா: பாண்டவாச் சைவ) என்கிறவிடத்துக்குச் சிறியாத்தான் சொல்லும்படி; என்னுடையவர்களென்றும் பாண்டவர்களென்றும் பிரித்தான்; அதயிறே கிநாச பர்யந்தமாக்கி விட்டது என்று.

(நம்பீ) கண்டகாட்சி புல்லெழுந்து போனபடியிறே இவள் இங்ஙன் சொல்லுகிறது என்று பெரிய முதலியார் வார்த்தை.

(6-2-2 போகுநம்பீ அவதாரிகை)

204. * இன்னமென்கையகத்திற்கொருநாள் வருதியேலென்சினப் திர்வன்னானே* என்று இத்தை உய்ந்த பிள்ளைபாடாடிற்கச்செய்தே—காலாலே உதைப்பது கையாலே தள்ளுவதாய் அபிநயித்துக்காட்டினார். இத்தை எப்பார்கேட்டருளி அங்ஙனன்று; அது பிள்ளை

பெற்றானாகில் அவன் நெடுநான் பார்த்தித்துக் கிடந்ததன்றோ; ஆனபின்பு அதன்று பொருள் என்று, முகத்தைத் திரியவைத்துக்காட்டினார்; நீயகலமின்று பண்ணினவை பெல்லாம் உன் ஸந்தியிலே உன்னைப்பண்ணுவேன் என்கிறான் என்று அருளிச்செய்தார். எம்பார்தாம் பாஹ்ய விஷயங்களில் ருசியில்லாமையாலே பதார்த்தஞ்ஞானமின்றிக்கேயிருப்பார்; இப்படி யிருக்கையாலே ஸ்த்ரீகளுக்கு அஸாதாரணமான சிற்றங்கள் எங்ஙனே இருக்கும்படி என்று சிங்கப்பிராணக்கேட்டருளினார் என்று பாஸித்தமாயிருக்கும். இப்படி யிருக்கிறவர்தாம் மின்னியை மடவார் அருளிச்செய்யப்படுக்கால் இந்த ஸந்நயாஸி பிரட்டுப்பாடத்தொடங்கினார் என்பாரம் பின்னையுறங்கா கில்லிதாஸர். இவருடைய பகவத் விஷயத்தில் அவகாஹநயிருக் கும்படி, எம்பார், நசுவரன் முன்னே வந்து நின்றாலும் வா என்பாரையும் கிடையாத ஸம் ஸாரத்திலே அவன் அல்பம் தாழ்த்தானென்னு, போ என்பாரைப் பெறுவதே! என்பார்.

(6-2-6 குழகியெங்கள்)

205. (கழகமேறேஸ் நம்பி) இவ்விடத்தே பட்டாருளிச்செய்வதொரு வார்த்தை யுண்டு—ஸமஸ்த கல்யாண குணம்மகனாய் உபய விபூதியுத்தனாய் ஸர்வாதிகனாய் ஸர்வ நியந்தாவாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன் நாலிடைப் பெண்களிருந்தவிடத்தே புக்கல்லது நிற்க மாட்டாத செல்லாமை விளைய, அவர்கள் நீயிங்குப் புரூராதேகொன் என்ன, விலங்கிட் டாப்போலே பேரவும் திரியவும் மாட்டாதே தடுமாறி சின்றுஇன்னகிற ஜெனசீஸ்யம் தங்கனையு மிவர்கனையுமொழிய ஆற்றித்து கொண்டாட வ்யாஸாதிகளெழுதியீட்டு வைத்துப் போனார்களோ என்றருளிச்செய்வார்.

(6-2-7 கன்மமன்று எங்கள் கையில்)

206. (எம்மை நீ வினையாடுதி) இவன் சொன்ன மர்மம் எது? என்று எம்பாரைச் சிலர் கேட்க, மயர்வற மதிகல மருளப்பெற்றவர் பாசாமிடமாட்டாமல் வன்மம் என்னு சின்றுர்; என்னைப் பாசாமிடச்சொல்லுகிறகோனோ என்றருளிச்செய்தார்.

(6-2 பிணக்கியாவையும் அவதாரிகை)

207. இப்பாட்டை ஜீயாருளிச்செய்யா நிற்கச்செய்தே ஆப்பாளிருந்தவர் இவர் களிவனைக்கடந்து போனார்களாகிற் செய்வதென்? என்று கேட்க, அது ஆர்கார்யம்? பின்னை இரண்டத்தொன்று ஸித்திக்கும் என்றன்றோ அவன்தான் கிடந்தது என்றருளிச் செய்தார்.

(6-3 நஸ்தூரவும் பாவேசம்)

208. “இப்படி தாழ நின்றவன் ஸர்வேச்வரன் என்கிறார்” என்று பின்னான் பணிக்கும் என்றருளிச்செய்வார்; அதாகிறது (யாவையும் யாவரும் பிழையாமல்-பிணக்கி) என்று ஜீமே ப்ரஸ்துதமான ஸர்வேச்வரத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் என்று. இதிலே ஒரு வாகிதோற்ற பட்டாருளிச்செய்வார் என்று ஜீயாருளிச்செய்வார்; அதாவது, சேரோம் என்ற அபிஸந்தியைக்குலைத்தத் தம்மைச் சோனட்டுக்கொண்ட ஆச்சர்யத்தைக்கண்டு விஸ்மிதாசுகிருரென்று.

(6-3-2 கண்டலின்பம் துன்பம்)

209. (கண்டுகொள்தற்கரிய) நல்லாரும் நம்பி ஸ்ரீ ஸேநாபதிதாஸருங் கூடத் திருமலைக்குப் போகா நிற்க, ஸ்ரீ ஸேநாபதிதாஸர் தண்டையிட்டுத் துற்றையடிக்க, நல்லார் அர்த்தகாம நிமித்தமான த்வேஷம் இத்தோடின்றிக்கே யிருக்க நிர்दिபந்தனமாக நசுவா விபூதியை நலிவதே! என்ற வார்த்தையை நினைப்பது.

(6-3-9 என்னப்பனெனக்காய்)

210. (தன்னொப்பாரில்லப்பன்) இதுக்கு ஜ்யாருளிச்செய்யும்படி— மின்னிடையிடவாரிலே அவன்வந்து மேல்விழ நீ எனக்கு வேண்டா என்று நான் தள்ளத்தள்ள, நீ உனக்கு ஹிதமறிந்தாயோ? நான் உனக்கு வேணுங்காண் என்று தன்னை எனக்குத் தந்தவன் என்று.

(6-4-4 நோவ ஆய்ச்சி)

211. (நோவ ஆய்ச்சி உரலோடார்க்க இரங்கிற்று) ஜ்யர் இப்பாட்டை இயலருளிச் செய்யப்படுக்கால் நோவ என்றருளிச்செய்யுமழுகாணும்; நோவவென்கிருர்காணும் ஆழ்வார்தம் திருமேனியிலே கயிறு உறுத்தினாப்போலே.

(6-4-5 வேண்டித்தேவிரக்க)

212. (பிறந்ததும் வீங்கிருள்வாய்) இருளாலேயிறே நாம் பிழைத்தது! இனி இவ்விருளைச் சாணம்புகுமித்தனையிறே என்று பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸர் பணிப்பாராம்.

(6-4-8 நீணிலத்தோடு வான்வியப்ப)

213. (அப்பன்தன் மாயங்ளனே காணும் நெஞ்சுடையேன்) * முடியானேயிற்றாணங்களைபுடைய ஆழ்வாராகையாலே நெஞ்சுநானே நினைக்கவும்வற்றாய்க் காணவும் வற்றாபிருக்கும் என்று பிள்ளான் பணிக்கும் என்றருளிச் செய்வார். அதவா, கட்கண் என்றும் உட்கண் என்றும் சொல்லுகிறபடியே நெஞ்சுதன்னையும் கண்ணாகச் சொல்லக்கடவதிறே, அதாகவுமாம்.

(6-4-9 கலக்கவேழகடல்)

214. (வலக்கையித்யாதி) இவ்விடத்தை பட்டாருளிச்செய்யாநிற்கச்செய்தே வண் துவரைப்பெருமானிருந்தவர், மால்வண்ணனை மலக்கு நாவுடையேன் என்ன வமையாதோ? *வலக்கையாழியிடக்கைச்சங்க மிவையுடைய* என்கிற விதுக்குத் தரத்பர்யமென்? என்ன; சோளேந்தாசிங்கனை யுளுக்காகப் பண்ணுகிறேன் என்கிருர்காண்! என்றருளிச்செய்தார்.

(6-4-10 மண்மிசைப்பெரும்பாரம்)

215. (கிண்மிசைத்தனகாமமேபுக) ஒரு தீர்த்தத்தினன்று நாயிறுபாடு ஆண்டாணம் எம்பாரும் தங்களிலே சந்தித்து அஹங்கார மமகார துவிதராயிருப்பார் பத்துக்கோடி பேர் நடுவே அதிசுருமாசமான திருமேனியைக்கொண்டு பத்துநாளேழுந்தருளி நிரபாயமாகப் புக்கருளப்பெற்றபடி கண்டதே! என்று ஒருவரை யொருவர் தெண்டலிட்டுத் தழுவிக்கொள்ளாநிற்கக் கண்டேன் என்றருளிச்செய்வார் ஜ்யர்.

(6-5 துவளில் மாமணிமாடம் ப்ரவேசம்)

216. இத்திருவாய்மொழி ஆழ்வார் ப்ரக்ருதி சொல்லுகிறது என்று நம்முதலிகளெல்லாரும் போர விரும்பியிருப்பார்கள்.

— பாகர வியாக்கியானம் —

217. (நின்ற நின்ற குழிறமே) ராஜகோஷடியிலே 'உரும் இறம்' என்று சிவர் பொருள்சொல்ல, கிகாமசிங்கனென்பானொருவன் அங்கனல்ல; கன்றைக்கடக்கக்கட்டி வைத்தால் முலைக்கண்கடுத்துப் பசு அலமந்து படுமாபோலே உள்ளேடுகிறக்கேசம் வாய் விடமாட்டாதே நோவுபடுகிற விவஸுக்கு இதுவாச்சுத்தையே பிள்ளான்.

(6-5-5 குழையும்வாண்முகத்தேழையை)

218. (மகழபெய்தாலொக்கும் கண்ணகீரினெடு) ஆளவந்தார் மணக்கால்நம்பி பக்கலிலே எம்பெருமானைக் கேட்டவநந்தாம் உபாயம் இதுக்குமேலில்லை, இவ்விஷயத்தை இப்போதே ஸாஷாத்கரிக்க விரகில்லையோ என்றாராம்.

(6-5-7 அன்னையர் அணிமாமயில்)

219. (இவன் வாயனகள் திருந்தவே) பட்டர் அழகிய மணலாளப் பெருமான்! என்றால் திருநாமம் நிறம்பெறுமா போலேயும், சோமாசியாண்டான் எம்பெருமானார்! என்றால் திருநாமம் நிறம்பெறுமாபோலேயும், அனந்தாழ்வான் திருவேங்கடமுடையான்! என்றால் திருநாமம் நிறம்பெறுமாபோலேயும்.

(6-5-9 இரங்கி நாடொறும்)

220. (மரங்களுமிரங்கும் வகை) எம்பாரை மரங்களுநிரங்கக்கூடுமோ? என்று கேட்க, இது அருளிச்செய்த அன்று தொடங்கி எத்தனை ஹவசத்தியில்லாதார் வாயிலே புக்கதென்று தெரியாது; இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தே யமநியமாதிக்கமத்தாலே பதஞ்செய் யப்பார்த்தாலும் சுக்கான் பருக்கைபோலே நெகிழாதேயிருக்கிற நெஞ்சுகளும் இன்று அழுகிறபடி கண்டால் ஸமகாலத்தில் மரங்கள் இரங்கச்சொல்லவேணுமோ? என்றருளிச்செய்தார்.

(6-7 உண்ணுஞ்சோறு ப்ரவேசம்)

221. ஆளவந்தார் கோஷ்டியிலே *உண்ணுஞ்சோறுநிற்ப் போய்விடுவோ * கள்வன் கொல்லிற் பிராட்டிக்கோ அஞ்சவேண்டுவது? என்றுகேட்க, இருவராய்ப்போனவர்களுக்கு வயிறெறியவேணுமோ? தனிவழியே போனவளுக்கன்றோ வயிறெறியவேண்டுவது — என்று இருந்த முதலிகள் சொல்ல; அங்ஙனன்று காணுங்கோள், இருவராய்ப்போனவர்களாகையாலே இருவர்க்கும் அஞ்சவேணும்; தனியேபோனவளுக்கொரு பயமுண்டோ என்றருளிச்செய்தார்.

— பாகர வியாக்கியானம் —

222. (கண்களகீர்மல்கி) நஞ்சீயர், “பிள்ளை திருநறைபூரையோடே மூன்று திரு வாய்மொழிகேட்டேன், அதில் எனக்கொரு வார்த்தைகளும் போகாது; ஒரு திருவாய் மொழியை ப்ரஸ்தானியா அவர் கிடிலராய்க் கண்ணுங் கண்ணீருமாய் இருக்குமிருப்பை நினைத்திருப்பன்” என்று அருளிச்செய்தார்.

(ஸதா த்ரஷ்டவ்ய:) ஸதாதர்சனம் பண்ணுகைக்கு ஒரு தேசகிசேஷம் தேடிப்போக வேண்டாமோ? அனந்தாழ்வான் சோழகுலாந்தகனிலே க்ருஷிபலம்விரிநுக்கிருநெரு ப்ரீ ஸவண்ணவனைக்கண்டு உர்முடைய ஊர் எது? என்று கேட்க; என் ஊர் திருக்கோனூர் என்ன, அங்கு கின்றும் போந்ததென்? என்ன, தேஹ யாத்ரை கடவாமே போந்தேன் என்ன; அவ்வூரில் கழுதையை மேய்த்து ஜீவிக்கமாட்டிற்றிலையோ? கிலேசின்ற ஜீவனத்தை கிட்டுப்போந்தாயாகாதோ என்றானும்.

(புகழார்) எம்பெருமானார் தெற்கே எழுந்தருளாநிற்க, எதிரே வருகிறான் ஒரு பெண் பிள்ளையைக்கண்டு எங்கு கின்றும்? என்ன; திருக்கோனூரில் கின்றும் என்ன; அவ்வூரில் புக்க பெண்களும் போகக் கடவாயிருப்பார்களோ? என்றருளிச்செய்தார்.

(6-7-3 பூவை பைங்கிளிகள்)

223. (பூவையித்யாதி) *ஊரும் நாடுமூலகமும் தன்னைப்போல்* என்கிறபடியே இவைதாம் திருநாமத்தைச் சொல்லிற்றாலும்காதோ என்று பெற்றி நம்பிள்ளையைக்கேட்க;

அதுக்கு வ்யபிசாரமுண்டு; பந்து தூதை என்கிறெனிடத்தே தட்டுப்பிறக்கும் என்ன; அங்
கனையிறே யென்று இசைந்துபோனார்.

(6-7-5 மேலிணைந்துணைந்து)

224. (கண்டு) பிள்ளை திருநறையூரையரும் பட்டருமாக உள்ளே பாதகநீணம்
பண்ணுநிற்க, இட்ட அடி மாதிரிடமாட்டாதே கண்களாலே பருகுவாளைப்போலே பார்த்து
வாழ்ந்துகொண்டு போகிறபடியைப் பிள்ளை நின்று கண்டதுபலித்தேன் என்று நஞ்ஜியர்
அருளிச்செய்தார்.

ஆச்சானும் ஆண்டானுமாகக் கிழக்கே நடக்கிறபோது திருப்பேருக்குக் கிழக்கு
போகவும் மாட்டாதே ஏறித்திருவடி தொழவும் மாட்டாதே திருப்பேர் நகரன் கோயிலைப்
பார்த்துக்கொண்டு இருந்தார்களாம்.

225. (ஆவியுள்ளுளிர) இவ்விடத்தை பட்டர் அருளிச் செய்யாநிற்கச்செய்தே மே
லெழ அருளிச்செய்தாராய், சீரமப்பிள்ளை யிருந்தவர், ஜீயா! எம்பார் அருளிச்செய்யும்போது
ஆவியு (3) ளுளிர என்று முகந்துகொண்டருளிச்செய்யுப்படி கேட்டறிகையிலையோ என்
றருளிச்செய்தார்.

(6-7-9 காரியம் நல்லனகள்)

226. (நடந்தான்) ஒருநான் நம்பிள்ளையை ஜீயர் கோஷ்டியிலே வைத்தப்போரக்
கொண்டாடியருளி, தன் சிஷ்யனைத்தான் கொண்டாடாநின்றான் என்றிராதே கிடசோள்;
கணபுரங்கைதொழும் பிள்ளையைப் பிள்ளைபென்றெண்ணப் பெறுவதே என்று பண்டு
சொன்னாரும் உண்டுகிடிகோள் என்றருளிச்செய்தார். அம்மணியாழ்வான் தன் சிஷ்யனைத்
தான் தெண்டனிடாநிற்குமாய்; இதுவேன்? என்றுகேட்க, அல்லாத வைஷ்ணவர்களை வருத்
தத்தாலே அறியவேணும்; இவர்கள் நானறிய வைஷ்ணவர்கள் என்று ஆதரிப்பன் என்றானும்.

(6-8 பொன்னுலகுப்பாவேசம்)

227. செல்வவைத்தனளே என்றது செல்லுகையிலே யொருப்பட்டாளென்றதாய்
முட்டப்போகாமல் கிடந்து ஐகாஸ்யம் பற்றாசாகத் தூதுவிடுகிறாள் என்று பட்டர். பல
பாட்டுக்களிலும் "இதுவோதக்கவாறு" என்கையாலே ஆந்ருபாய்யம் பற்றாசாகத் தூது
விடுகிறாள் என்று பிள்ளான் பணிக்குப்படி.

"புஞ்ஜாநா மாநுஷாந் போகாந் ஸர்வகாமஸம்ருத்திகீ, ஸமா த்வாதச தத்ராஹம்" என்கிறபடியே
பன்னிரண்டாண்டு தண்ணீர்த் துருப்பறக்கலந்து பிரிந்த பிராட்டியைப்போலே அங்கே
நெடுங்காலம் அவனையதுபலித்துப்பிரிந்து தூதுவிடுகிறாள் என்று பிள்ளான். புறப்பட்ட
வள் முடியப்போகமாட்டாதே நகரோபவனத்திலே கிடந்து தூதுவிடுகிறாள் என்று பட்டர்
அருளிச்செய்யும்படி.

— பாகர வியாக்கியணம் —

228. [பொன்னுலகாளிரோ, புவளிமுழுதாளிரோ] அருளாளப்பெருமானேப்பெருமானார்
நோவிலே பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸரைக்கொண்டு ஆழ்வான்புக, ஆழ்வான்பண்ணின
நெஞ்சாறல் ஆறுவது ஆளவந்தார் ஸ்ரீ பாதத்தேறப் போனானிறே என்ற வார்த்தையை நினைப்
பது. (அதாவது ஆழ்வான் பெருமாள் திருவடிகளிலே ஒரு வார்த்தை விண்ணப்பஞ் செய்
தாராகில் அபிமதவித்தியாம் என்கை) (ஆஸீரோ) இவள்தான் உபய கிபூதியும்; கொடாநின்று
ளாகில் அவன் வந்தால் தானும் அவனும் எங்கேயிருப்பது? என்ன, இக்குருவிகாட்டின
விடத்தே என்று அனந்தாழ்வான் வார்த்தை. (நன்னலப்புள்ளினங்காள்) உங்கள் தாத்
தகரு அது ஓரமரும் தாளிப்பூவுமிறே என்பாரம் பிள்ளையமுதனார்.

பாண்டவர்களுக்குத்தூதுபோன க்ருஷ்ணனையும் ஆளவந்தார்க்குப் பச்சையிட்ட
மணக்கால் நம்பியையும் போலே யிருந்ததீயுங்கள்படி.

(6-8-2 மெய்யமர்வாணேடுங்கண்)

229. (மெய்யமர்காதல்) "தம்பைப்போலே பொய்யுமாய் நிலைநில்லாத காதலன்று எங்களது என்று சொல்லுங்கோள்" என்று பிள்ளான் பணிக்கும். அன்றிக்கே மெய்யமர் காதல்-ஆத்மாநுபந்தியான காதல்; மெய்யென்று ஆத்மாவாய், ஆத்மாவோடே பொருந்தின காதல் என்றுமாம்.

(6-8-3 ஓடிவந்தேன் குழல்மேல்)

230. (என்குழல்மேல்) பிராட்டியைக் கண்ட ஹர்ஷம் நடுவில் மதுவநமன்றாகில் ஈஜபுதர்கள் முதுகோடே போம் என்று பட்டாருளிச் செய்வார்.

(6-8-6 என்மின்னுநூல்மார்வன்)

231. (கிம்புகர் மத்வீதோ ஜந:) என்றவிடத்துக்குச் சொல்லுவதொரு வார்த்தையுண்டிதே; அருளாளப்பெருமானேப்பெருமானாருடைய அந்திமதசையிலே திருவுள்ளத்திலேனாடு கிறதென்? என்ன, ஒரு பகைப்பெருமானாருடைய திருவுள்ளத்தைப் புண்படுத்தினபடியென்! என்று கிடந்தேன் என்றார் என்று. இதுக்குக் கருத்தாகப் பிள்ளை யருளிச்செய்யும் வார்த்தை—நாம் பண்ணின சாளுகதியாகையாலே பலத்தோடு அவ்யவிசாரியாகமாட்டாது; இனி சாண்யன் நீர் வாயிலேற்றத்தாலே நமக்கு ஒரு குறையில்லையென்கிறது என்று.

(பெருமானைப் புண்படுத்தக்கையாவது பூரி விபீஷணுழ்வாலை சாலேஷுத்தய நந்தாதிலே கைக்கொள்ளாமல் 'வந்ததாம்' என்று அல்பம் தாமஸம் பிறக்கையாலே கபோதத்தோ பாதி நாம் உகதிக்கப்பெற்றதிலேயே என்றிருக்கை)

(கன்மின்களென்றும்வாயான் கற்பியாவைத்த) நம்முதலிகள் ஓரோஸத்தானங்களாக சிறியார் பெரியார் என்கூறாத தவயத்தை யப்பலிப்பித்து வைக்குமாபோலே.

(6-8-8 பாசறவெய்தியின்னே)

232. (மதுநோக்கிலன்) தமிழர் வினையெச்சமாய்க் கிடக்கிறது என்று சொல்லுவார்கள்; அதாவது (மதுநோக்கிலன்பேர்த்துமற்று என்று சொல்லுங்கோள்) என்று இத்தனையு மிட்டுச் சொல்லவேண்டுகை.

(6-8-10 வந்திருந்தும்முடைய)

233. (என்னை) இப்படி தார்க்கதையானான் இவ்வேன்று இவ்வன்வைவரண்யத்தைத் தம்முடம்பிலே காட்டவும் வற்றுகாதே இவை என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வார்.

(6-9-3 ஞாலத்துடேநடந்துநின்றும்)

234. (ஞாலத்துடே நடந்தும்) வடதேசத்திலின்றும் போப்பாடவல்லாயிருப்பாரொருத்தர் பெருமானைத் திருவடி தொழவேணும் என்றுவா, ஆழ்வார் திருவாங்கப்பெருமானையார் ஒரு தீர்த்தத்தினன்று திருமாலையைப் பாடிச்சமைத்து பெருமானையொரு பத்த கஜத்தைக் கைவசப்படுத்துமாபோலே ஏத்தி வசம க்கிக் கணிசங்கொண்டு, நாயன்தே! தேவரீர் திருவடிகளுக்குப்போய் நல்லானொருவன் தேவரைத் திருவடிதொழ நெடுந்தா முண்டு வந்திருக்கிறது; இவ்வேயழைத்துக்கொண்டு எம்பாவனை பண்ணியருளவேணும் என்ன; அவரைப்பெருமாள் அருளப்பாடிட்டு, திருப்புள்ளைச்சீழினின்றும் அவர் நின்ற விடத்தேறத் திருக்கைத்தலத்தே எழுந்தருளி விண்ணப்பஞ்செய்வார்களை மருளப்பாடிட்டு, "வாரிகோள்! நாம் இவன் வந்ததூத்துக்கெல்லாம் போருமோ செய்ததாம்" என்று திருவுள்ளமானார். அப்படியிறே கம்மிழவுகளார் திருவுள்ளத்தே பட்டு அவையெல்லாம் ஆறும் புடி முகம் தந்தருளும்படியும்.

(6-9-9 ஆவி திகைக்க)

235. (தடந்தாமரைகட்கே) பிள்ளா னுடைய அந்திம தசையிலே நஞ்சீயர் நோவறி யப்புக்கிருக்க, *கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங்குறுகாதோ* என்று பலகால் சொல்ல,

இத்தைக்கேட்டு ஜீயர் அழ; ஜீயரே! நீர்கிடந்தழுகிறதென்? அங்குப்போய்ப்பெறப் புகுகிற பேறு இதிலும் தண்ணிது என்று தோன்றியிருந்ததோ? என்று பணித்தான்.

(6-10-4 ஆவாவென்னுது அவதாரிகை)

236. நம்பிள்ளை ஜீயரை ஒருநாள் பஞ்சமோபாயமென்று கொண்டு ஒன்றுண்டு என்று சொல்லாவின்றார்கள்; நாட்டிலேயும் அவ்வளவு விருப்பத்தொன்றுண்டோ? என்று கேட்டருள, நான் அறிகிறேன்; இனி சதூர்த்தோபாயந்தான் பகவானையாவிருக்கப்போமோ? வ்யோமாதீதஞ்சொல்லுவாணாப்போலே அவனுக்கும் அவ்வருகே யொன்றுண்டு என்கையிறே; அதுநான் கேட்டறியேன் என்றருளிச்செய்தார். ஆனால் ஆவாவென்கிற பாட்டு அருளிச்செய்யும்போது எனக்குத் தனியே ஒரு ஸாதனங்கண்டு தாவேனுமென்கிறார் என்று அருளிச்செய்கையாவிருக்குமே என்ன; அதுவோ? அது உன் ப்ரதிபத்தியில் குற்றங்காண்; அதுக்கு இங்ஙனேகாண் பொருள்; நீயும் உனையாவிருக்க, நான் இங்ஙனே யிழப்பதே பென்கிறார்காண் என்று அருளிச் செய்தார்.

நஞ்சீயர் ஸ்ரீபாதத்திலே ஆசாயித்தானொருவன் எம்பெருமானே உபாயமாகில் ப்ரபத்திகொண்டு இங்குச்செய்கிறது ஒன்றுங் கண்டிலேன் என்ன; செவியைப்புகைத்து நாதமுனிகள் தொடங்கி இவ்வளவும்வா நம் ஆசார்யர்கள் பரமரஹஸ்யமாக உபதேசித்து ஓரான் வழியாய்க் கொண்டு போந்த இதின் சீர்மையறியாத உனக்கு மஹாபாபியேன்! இத்தை வெளியிலெதே! என்று திருமுடியிலே அடித்துக்கொண்டு திருப்பள்ளியறையிலே புக்கருளினார்.

— பாகரவியாக்கியானம் —

237. (ஆவாவென்னுது) நஞ்சீயர் ஒருவனுக்குப் பராகர்த்தம் அஸத்யமாயிருந்ததாகில் நமக்கு பகவத் ஸம்பந்தமுண்டு ஏன்று அறுதியிடலாம்; அது ப்ராப்தம் என்று இருந்தானாகில் நமக்கு பகவத்ஸம்பத்தமில்லையென்று தனக்கேற கைவாங்கவமையும் என்றருளிச் செய்தார்.

(6-10-7 அடியேன்மேலி)

238. (திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே) பட்டர் நியத்திலே அழுது செய்யப்பண்ணும்போது ஸ்தோத்ரத்தை விண்ணப்பஞ் செய்வது என்ன; என்னஸ்தோத்ரத்தை விண்ணப்பஞ்செய்வதென்ன; * அடியேன் யேசியமர்கின்றவமுதே * பச்சைமாமலைபோல்மேலி* என்கிறபாட்டுக்கள்போலே யிருக்குமவற்றை விண்ணப்பஞ்செய்வது என்றருளிச்செய்தார்.

(6-10-8 நோலாதாற்றேன்)

239. (நோலாது இப்பாதி) (ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவஸ்ஸேந்த்ர:) இங்ஙனையிருக்கச் செய்தேயும் அஹிர்புத்நயஸம்ஹிதையிலே இவர்களுடைய வாக்யங்களை ப்ரமாணமாகக் கொண்டு போராநின்றோமேயென்னில்; ஸத்த்வம் தலையெடுத்தபோது சொல்லுமவையெல்லாம் கொள்ளக்கடவோம்; இவைகைக்கொண்டோமென்னு இவர்கள் தாங்கள் உத்தேச்யாகார்கள்; “காக்கைவாயிலுங் கட்டுரை கொள்ளார்” எனதுண்டே என்று பட்டாருளிச்செய்வார்.

(6-10-10 அகலகில்லேன்)

240. (உறைமார்பா) ஒருநாள் பட்டர் பிள்ளையழகியமணவாள வரையர்க்கு தவயமருளிச்செய்கைக்காக எல்லாரும் போங்கோள் என்ன; நஞ்சீயரும் எழுந்திருந்துபோய் நம்மையிராய் என்றருளிச் செய்திலர் என்று வெறுத்திருக்க, அப்போதே ஜீயர் எங்குற்றார்? என்று தேடியழைத்துக் கூடவைத்துக்கொண்டிருந்து தவயத்தை அருளிச்செய்யா நிற்கச் செய்தே அப்போது அருளிச்செய்தவார்த்தை என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வார். (மேலே 80 னேவிப்பது.)

— ஆரம்பத்து முற்றிற்று —

திருவாய்மொழி ௧௫ ஏழாப்பத்தின் ஐதிஹயநிர்வாஹங்கள்.

(7-1 உண்ணிலாவிய ப்ரவேசம்)

241. பிள்ளை திருநறையூரையர், “இப்பாட்டுக்களில் பூர்வார்த்தமடைய புலியின் வாயிலேயகப்பட்ட ப்ரஜை தாய்முகத்திலே விழித்துக்கொண்டு புலியின் வாயிலே கிடந்து நோவுபடுமொபோலேயாயிருக்கிறது” என்று பணிப்பர்.

— பாசுர வியாக்கியானம் —

242. (எண்ணிலாப்பெருமாயனே) “அஸ்மாந் மாயீ ஸ்ருஜதே விச்வமேதத்” என்றும் “மம மாயா தூத்யயா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே எண்ணிறந்த செயல்களைச் செய்யவற்றாய். நீ வேண்டாததனைச் சிறையிட்டு நலியக்கடவதான ப்ரக்ருதியைப் பரிகாமாகவுடையவனே! என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி.

(7-2 கங்குலும் பகலும் ப்ரவேசம்)

243. பட்டர் இத்திருவாய்மொழி யருளிச்செய்யும்போதெல்லாம் “ஆழ்வார்க்கு இடுகிறதசையறியாதே இவருடைய மாவவ்ருத்தியுமின்றிக்கே யிருக்கிற நாம் என்சொல்லுகிறோம்” என்று திருமுடியிலே கையை வைத்துக்கொண்டிருப்பர்.

.....ஆண்டாள் ஒருநாள் ஆழ்வானுக்கு ‘பிள்ளைகள் விவாஹப்ராப்தாராணர்கள், இவ்விடையாட்டமொன்றும் ஆராயாதிருக்கிறதென்?’ என்ன; ‘பகவத்குடும்பத்துக்கு என்னை இன்றிருந்து கையைச்சொல்லுகிறாயோ? நாளை நான் வாசித்துச் சமைப்பக்கொள்ள அங்கே வாக்காட்டு’ என்ன, பட்டரையும் சீராமப்பிள்ளையையும் கொடுத்துப்போகவிட, வாசித்துச் சமைந்து பெருமாள் திருவடிகளிலே நிற்க, ஒன்று சொல்லுவாய் போலேயிருந்தாய்! என்று திருவுள்ளமாக, இவர்கள் விவாஹப்ராப்தாராணர்களென்னுந்நினுர்கள்’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, எல்லாம் செய்கிறோம் என்று திருவுள்ளமானார்; பிறற்றநாளே மன்னியைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தார்கள்.

அகனங்கப்ரம்மராயர் அடையவனைந்தான்’ செய்யாநிற்கச் செய்தே மதின்போக்கு கைக்காக இனையாழ்வானகத்தை வாங்கப்புக, பட்டர் அத்நைக்கேட்டருளி ‘வாரீர்பிள்ளாய்! நீர்செய்கிற மதிள் பெருமாளுக்கு ரக்ஷகமென்றிராதே கொள்ளீர்; இங்குக்கிடக்கிற நானு குடியுங்காணும் பெருமாளுக்கு ரக்ஷை; ஆனபின்பு நீர்செய்கிறவை யெல்லாம் அழகிது; இவையெல்லாம் நாம் செய்கிறோமென்றிராதே பெருமாள் செய்கிக்கிருரென்றீர், உமக்கு கல்வழிபோக வுடனாக்காணும் என்றருளிச்செய்தார்.

(7-2-3 வட்கிலளிறையும்)

244. (வட்கிலள் இறையும்) இதுக்கு ஜீயர் அருளிச்செய்வது—இவள் முடிந்தாள் என்று. (வட்கென்று லஜை) லஜையையயிட்டிறே ஸ்திரீத்வத்தை அறிவது; ஸ்வரூபத்தைப் பற்றி வரும் குணம்போனால் ஸ்வரூபமும் போயிற்றமத்தனையிறே. நிரூபகத்தை யொழிய நிரூபயஸித்தியில்லையே.

(7-2-5 சிந்திக்கும் திசைக்கும்)

245. (தேறும்) உய்ந்தபிள்ளை பாடும்போது, கெட்டேன்! இவள் ‘தேறும்’ என்பதே! என்று ஜீயாருளிச்செய்வாராம். (திருவரங்கத்தள்ளாயென்னும்) பெருமானே யென்னும் என்று ஜீயர்.

(7-2-7 பாலதுன்பங்கள் அவதாரிகை)

246. “ஆச்ரிதரை வாழ்விக்கையும் அநாச்ரிதரை நலிகையுமன்றிக்கே இப்போது விபரீதமாயிற்றே உம்முடையபடி என்கிறான்” என்று பிள்ளான்.

(7-2-7 பாலதுன்பங்கள்)

247. (என்னுடைக்கோமளக் கொழுந்தே) தசைமுறுகினால் வைத்யர் கண்முகம் பாரதாப்போலே மகளவஸ்தையைக்கண்டு தளர்ந்து பெரியபெருமான் முகம்பாராதே வார்த்தை சொல்லுகிறான் என்றருளிச்செய்வார்.

(கொழுந்து) இப்பாட்டிலொருதலைக்கட்டின்றிக்கே யிருக்குமிதக்குக் கருத்து—பரிஹரிக்குமெல்லைகழிந்தாள்; நாம் இவர்க்குச்சொல்லுவதென்? என்று தன்னிலே நோவுபடுகிறான் என்று வங்கிப்புரத்து நம்பி பணிக்கும்.

(7-2-9 என் திருமகள்சேர்)

248. (என் திருமகள்சேர்மார்பனே யென்னும்) அனந்தாழ்வான் தன் பெண்பிள்ளையை என் திருமகள் என்று திருநாமஞ் சாத்தினான். பட்டர் பெருமானுக்கு அடியேனை ஸ்திரீ தனமாகப்பிராட்டிக்கு வந்தவன் என்று திருவுள்ளம்பற்றவுர், நானும் இவர் எங்கள் நாய்ச்சியார்க்கு நல்லர் என்று அவ்வழியே அழகிபமணவாளப்பெருமான் என்று கினைத்திருக்கவுமாகவேணும் என்று வேண்டிக்கொண்டார்.

(சேர்மார்பனே) பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்யுமவை கேட்கைக்காக நஞ்சி யரையழைத்தருளித் தாம் அமுதுசெய்யாநிற்கச்செய்தே இத்திருவாய்மொழி இயலைக்கேட்டருளாநிற்க, இப்பாட்டளவிலே வந்தவரே ‘என் திருமகள் சேர்மார்பனேயென்னுமென்னுடையாகியே யென்னும்’ என்று இயலைச்சேர்த்தருளிச்செய்ய, அத்தைக்கேட்டு கையை யுதறி ஸ்ரீரங்கநாத! என்று அணையிலே சாய்ந்தருளினார் பட்டர்—என்று அருளிச்செய்வார். அப்போது திருமேனியிலே பிறந்த விக்ருதியைக்கண்டு இவர்க்கு பகவத்ப்ராப்தி அணித்தாகிறதோ என்று அஞ்சியிருந்தேன் என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வார்.

(7-2-10 முடிவிவள்தனத்து)

249. (முவுலகு இத்யாதி) முவுலகானியே! கடிகமழ்கொன்றைச் சடையனே! நான்முகக்கடவுளே! என்னும் வடிவுடைவானோர்க்குத் தலைவனே என்னும்—என்று திருமாலையாண்டான் வையதிகாண்யமாக்கி நிர்வஹிக்குர்; என்னும் என்னுமது என்னுமவறாய். எம்பெருமானார் கேட்டருளி ஸாமாநாடி காண்யத்தாலே அருளிச்செய்தருளினார். தரை ஸோக்யத்துக்கும் கடவனான இந்தானுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று அவனுடைய அதிகாரத்தை நிர்வஹிக்கிறவனே! என்றும், பரிமளத்தையுடைய கொன்றையை ஜடையிலேயுடைய ருத்ரானுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று அவனுடைய பதத்தை நிர்வஹிக்கிறவனே என்றும் அவர்களோடு இவ்வருளுள்ளாரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் நிர்வஹகனாயிருக்கிற சதர்முகனாகிறதேவதைக்கு அந்தர்யாமியானவனே! என்றும்.

(அடியுடையாதானித்யாதி) ஜீவிப்பாரைப்போலேயிருந்து கடுகமுடிந்த கொடுகின் றான் என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு; அப்போது மேல்பரபந்தம் நடவாதாகையாலே, திருவடி களைக் கிட்டாதாரைப்போலே யிருந்து காமத்திலே கிட்டிக்கொடு நின்றான் என்று அருளிச் செய்யும்படி.

(7-2-11 முகில்வண்ணனடியை)

250. (முகில் இதயாதி) பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே திருவாய்மொழியாயிர முஞ் சொல்லிற்று; *திருமோகூர்க்கீத்தபந்து *திருவேங்கடத்துக்கிவைபத்து* என்று பிரித்துக்கொடுத்த வித்தனை; பெருமாள் திருப்பலகையில் அமுதபடியிலே மற்றைத் திருப்பதிகள் நாயன்மார்க்கும் அளந்துகொடுக்குமாபோலே என்று பிள்ளையருளிச்செய்வார்.

(7-3 வேள்கைச்சரிசங்கு ப்ரவேசம்)

251. அங்கனன்றிக்கே பிள்ளான் பணிக்குப்படி (முகில்வண்ணனடியே-இவ ளனுபடைந்தனள் என்றதாய்கையாலே) *ஸமா த்வாதச தத்ராஹம்* என்கிறபடியே பெரிய பெருமானோடே சிரகாலம் உம்மளந்தகாஸமான ஸம்ச்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாய் பிரித்து கூடா விடில் இரண்டு தலைக்கும் அழிவுவருமளவாச்சுதாய் இளியெல்லாவளவிலும் ஒரு நீராகக் கலக்கிறது தர்மியிரண்டும் கூடியிறே; ஆகையாலே பிரியாவிடில் தர்மிலோபபர்ப்பத்தமாகப் புக இவ்வளவில் நாயகனான இவன் இரண்டு தலையும் ஜீனிக்கப்பார்ப்பானொருவனாகையாலே பிரிவை ப்ரஸங்கிக்க; இவனும் விச்லேஷத்தில் வாஸனையில்லாதானொருத்தியாகையாலே இதுதானும் கலவியிலே யொருவகையோ என்று கொண்டு அநாமதிபண்ண; அவனும் அவ் வேட்டைநிமித்தமாகப் புறப்பட இவனும் திருவணுக்கன் திருவாசலளவும் ஒருப்படுத்தி மீள; எல்லா வளவிலும் பிரிவு தன்காரியம் செய்தன்றி தில்லாதிறே அநந்தாம் இவள் நோவுபட இதைக்கண்ட தோழிமாறும் தாய்மாறும் உனக்கோடுகிறதென்? என்றுகேட்க; ஸ்ரீ ஜநக ராஜன் திருமகள் காட்டிலே கூடப்போய் அவ்விருந்தலிடம் நின்றலிடம் உலாவினலிடம் தோறும் கூடவிருந்து அநுபவித்தாப்போலே நானும் அவ்விருந்தலிடத்தேபோய்ப் புக்கல் வது நில்லேன் என்ன; உனக்கு இது தலைமைக்குப் போராத; நீ சொல்லுகிறவை வார்த்தை யன்ற என்ன; அவர்களை நீங்கள் நிரோதிக்கிறதால் பெற்றதென்? நான் போகை தவிரேன் நீங்களே என்னைக் கொடுபோய் விடுங்கோள் என்ன; அவர்கள் அதுக்கு நாங்கள் வழிப் பட்டோம் என்ன; ஆகில் நானேயாகிலும் போகை தவிரே னென்கிறான் என்று.

(7-3-1 வேள்கைச்சரிசங்கு)

252. (தாமரைக்கண்ணன்) கண்களோடே தீவ்யாயுதங்களைக் கூட்டுகிறது அழகுக்கு. இவ்விடத்தே நிலாத்துக்குறிபசுவர் வார்த்தையை யருளிச்செய்வார் ஜீயர்.

(நெஞ்சினாடே) நஞ்சியர் கோயிலுக்கொழந்தருளாநிற்க வழியிலே பிள்ளைக்கண்டு *சுவரனுக்கு ஸ்வரூப வ்யாப்தியேயோ? விக்ரஹ வ்யாப்தியும் உண்டோ? என்று கேட்க; பாஷ்யகாரர் தோற்றவருளிச்செய்து கொண்டுபோந்தது ஸ்வரூப வ்யாப்தியாயிருக்கும்; ஆகிலும் எப்பார் ஒருநாள் உபாஸகா நுகர்ஹராதமாக ஆச்ரிதருடைய நெஞ்சிலே விக்ரஹத் தோடே வ்யாபித்திருக்குமென்று அருளிச்செய்யக்கேட்டேன் என்று பணித்தான்.

(7-3-2 நானக்கருங்குழல்)

253. (நானக்கருங்குழல்) ஒரு தமிழன் நானமென்று குழலுக்கு விசேஷணமாகையாலே நாகிபோன்ற குழல் என்றான்.

(7-3-7 பேரேயில் குழகடல்)

254. (வந்து வீற்றிருந்த) *திபோ நேத்ராதுஸ்யேவ ப்ரதிகூலாஸி மே த்ருடம்* இதுக்கு ஆளவந்தாரருளிச்செய்யும்படி; நேத்ரதோஷத்தால் வந்ததுபோக்கி திபதோஷத்தால் வந்ததன்று என்று.

(7-4 ஆழியேழ ப்ரவேசம்)

255. (தேவகுமாரரூபம்) இவனாயே நீதான் காடேறப்போக என்கிறது? "இவர்க்கு மவ்வளவேயோ?" என்று சிறியாத்தான்கேட்க; கண்ணெச்சிலாம் என்று தம்போராதானை ஒப்பாகச்சொல்லி ருஷி கரிபூசுகிறான் என்றார்.

(7-4-1 ஆழியேழ)

256. (ஆழியேழ) பின்னையுறங்காவில்லிதாஸர் மஹாமதி: என்னது "ம்திகேடென் கிறபடியோ? என்றார்; பின்னே தாம் பெருமானெழுந்தருளும்போது எங்கேனுமொரு சலனம் பிறக்கில் நம் ப்ராணனை விடுமத்தனை என்று சொட்டையை யுருவிப் பிடித்துக்கொண்டு ஸேவிப்பாராம்; நம்முதலிகள் அதைக்கண்டு இவரை மஹாமதிகள் என்றழைப்பார்கள்; அறிவுண்டாகையாவது பகவத் விஷயத்திலே மதிகெடுகையிறே.

(7-4-4 நாளுமேழ)

257. (அப்பனுளியேழ) ஓரோசேஷாபங்களுண்டானால் நம்முடைய அடையவனைத் தானுக்கு உள்ளே புறும்போது திருவாசலில் பிறக்கும் ஆரவாய்ப்போலே திருவயிற்றிற் புகுகிறபோது ப்ராணிகளுக்கு உண்டான வம்பரமத்வதிகள் கிளர. அன்றியே இவற்றை யறிஞ்சுகிற போதைத்வதிகாண் என்று அம்மான் பணிக்கும்படி. என்றருளிச்செய்வார்.

(7-5-3 கேட்பார்கள்)

258. (தன்மையறவாரையறிந்துப்) ஆளவந்தார் சிகபாலன் பெற்றறின்காண் என்று அருளிச்செய்வார்; அதுவென் என்னில், இதுக்கு அடியாகச் சொல்லலாவதொரு ஸாதகம் இவன்கையிலில்லாமையாலே. நாட்டை நலியாமைக்குக் கொற்றவன் வாசலுக் குள்ளே சுழற்றியெறிந்தானத்தனைகாண் என்று அருளிச்செய்வார்.

(7-5-11 தெளிவுற்று வீவின்றி)

259. (தெளிவுற்றித்யாதி) அர்ஜுனன் தான் எம்பெருமானைப் பெற்றருளே இவ் லையோ என்று நம்பிள்ளை ஜீயரைக் கேட்க; உமக்கு அதுகொண்டு கார்யமென்; இது சொன் னவன் ஸர்வஸாதாரணனாகில் பகவதுக்தியென்னுமிடம் நிச்சிதமாகில் தந்தாமுடைய கார் யாநுகூலமாகவும் ருச்யநுகூலமாகவும் பெறுகிறார்கள்; பெற்றவர்களை ஆராய்ந்துபார்த்து அத்தாலேயன்றே நாம்பற்றப் பார்க்கிறது என்று அருளிச்செய்தார்.

(7-6 பாமருழுவலகம் ப்ரவேசம்)

260. அம்மங்கியம்மாள் இத்திருவாய்மொழி பாடக்கேட்டு அதுபலித்தப் போரு மிதுக்குமேற்பட இதிலோடுகிற ஆர்த்திக்கு நம்மாற் பாசுமிட்டுச் சொல்லப்போகாது என்று பணிக்கும் என்றருளிச்செய்வார்.

(7-6-10 ஏற்றரும் வைகுந்தத்தை)

261. (கூற்றியங்கஞ்சனைக்கொன்று) *விகளத் கிரீட மவதீதலே பாதயாமாஸ* ராஜ த்ரோஹிகளைக் கொல்லும்போது ராஜசிஹநங்களை வாங்கிக் கொல்லுவாமைப்போலே காண் என்று அம்மாள்.

(7-7-2 ஆட்டியும் தூற்றியும்)

262. (வவ்விளக்கின் சுடராய்) ஏற்றிய பெருவிளக்கு என்று ஒருதமிழன் இட்டு வைத்தான் என்று அருளிச்செய்வார்.

(7-7-6 உய்விடமேழையர்க்கும்)

263. (உய்விடமித்யாதி) அபலைகளை கஸ்டமாபோலே அஸுராசஷஸர்களுக்கும் ஸ்நேஹத்தை விளைத்து ஸாயகமாகாநின்றது என்று ஒரு தமிழன் இட்டுவைத்தான். என்றத்தை ஜீயர்கேட்டருளி இப்பொருள் அழகிது ஆனாலும் அபக்ததர்மம்; அஸுராசஷஸர்களுக்கும் ஸாயகமாகாநின்றதென்று இப்போது இது சொல்லுகை தேட்டமன்றிறே; ஆனபின்பு அதவேண்டா என்று அருளிச்செய்தாராம்.

(7-8-2 அங்கண்மலர்)

264. (அங்கண்மலரித்யாதி) கீழிறற்றுவாய்மொழியிலே *விள்கின்றபூந்தண்டுழாய் வினாநாறவந்து* என்று சொன்னத்தை ஸ்மரிக்கிறார் என்று பிள்ளான் பணிக்கும்.

(7-8-4 கள்ளவிழ்தாமரைக்கண்)

265. (கள்ளவிழித்யாதி) கீழில்திருவாய்மொழியிலே *சூழவுந்தாமரை நான்மலர் போவ்வந்துதோன்றும் என்றத்தை ஸ்மரிக்கிறார் என்று பிள்ளான் பணிக்கும்; அதை ஜீயர்கேட்டருளி கீழேடுகிற ரீதியின்படியே இதுவுமாகப் பெற்றதாகில் அழகிது; அங்ஙனன்றிக்கே இது ஸாந்தரமாய் அறிவுண்டானபின்பு புகாரணத்தோடு பொருந்தமாட்டாது என்று அருளிச்செய்தாராம்.

(7-8-7 துயரங்கள் செய்யம்)

266. (சுடர்நீண்முடியாய்) *முற்றவிற்புழவுலகும் விரிகின்ற சுடர்முடிக்கே யொற்றுமைக்கொண்டது* என்றது பின்னாட்டுகிறது என்று பிள்ளான்.

(7-9-1 என்றைக்குமென்னை)

267. (என்சொல்லி கிற்பனே) க்ருஷ்ண வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபுர். கோஹ்யநய புண்டரீகாசுரத் மஹாபாரதக்ருத் பவேத். என்றும்போலேயிருக்கிற தாயிற்று. இதுக்கு ஆளவந்தாரருளிச்செய்யப்பட்டது; ஸர்வேச்வரன் செய்யப்படுக்கால் அரியதும் ஒன்றுண்டோ என்றும். அங்ஙனன்றிக்கே எப்பெருமானார்; இவர்தாம் சொன்னாலும் ஒரு படியாகக் சொல்லித் தலைக்கட்டுவர்; அவனுர் தானே சொன்னானாகில் நிவத்யமாகத் தலைக்கட்டும்; சிறு பாஷை யெழுத்திடப் புகுக்கால்தானே வசேனம் ஒருபடியிட்டுத் தலைக்கட்டும்; இதவாதல் உபாத்யாயனாதல் இடப்படுக்கால் தானே எழுத்தாயிருக்கும்; அங்ஙனன்றிக்கே இவன் கையைப்பிடித்து இடுவிக்கப்படுக்கவாறே இவன் ஓர்டத்தேயிழுக்க அவன் ஓர்டத்தே யிழுக்கக் குதளிக்கொட்டியாய் ரூபமழிந்து கிதறிப்பேம்; அப்படியே என்னை உபகாரணமாகக்கொண்டு கஸ்டமாபாநிற்கச் செய்தேயும் என்னால் வரும் தோஷம் தன்பக்கல் ஸ்பாநியாதபடி பாடுவித்தான் என்கிறார் என்று.

(7-9-2 என்சொல்லுகிற்பன்)

268. (என்முன் சொல்லும்) நப்பி திருவழுதிநாடுதான் ஸ்ரீ கீதைபோவானெருவன் ஸந்த்யாஸதஸ்ஸிலே வந்து கண்டால் பின்னையிவனுக்கு உழக்கரிசியைக் கொடுப்பித்துவிடு மித்தனைபோக்கி அங்கு அவர்கள் உள்ளிடங் கொடார்கள்; திருவாய்மொழியப்பயஸித்தான் ஒரு விண்ணப்பஞ் செய்வான் சென்றால் ஸர்வேச்வரனும் காமத்திலுள்ளாரும் புறப்பட்டு எதிர்கொண்டு தங்களிருப்பிடத்தை யொழித்து அவனுக்குக் கொடுத்து ஆதரியாநிற்பார்கள் என்று ப்ரஸாதிப்பார்.

(7-9-3 ஆமுதல்வனிவனென்று)

269. (ஆமுதல்வனிவனென்று தன்தேற்றி) இங்கே அருளிச்செய்யும் வார்த்தை; திருப்புற்றுக்குக்கிழக்கே கரியமாணிக்காழ்வார் திருமுன்பின் ஸோபாநத்திலே ஆனவந்தார் எழுந்தருளியிருக்க உடையவர் திருப்புற்றுக்குக்கிழக்காக எழுந்தருளிற்கிறவரைக்கண்டு ஆமுதல்வனிவன் என்று அருளிச்செய்தாராம் என்று.

(7-9-4 அப்பனை என்றுமறப்பன்)

270. (என்னாகியே) இவ்விடத்துக்கு எம்பராருளிச்செய்யும்படி—தான் பாடினானில் நிரவத்யமாய்த் தலைக்கட்டும்; நான் பாடினானாகிலும் வருந்தியொருபடி தலைக்கட்டும்; என்னையுபகாணமாகக் கொண்டு கவிபாடாநிற்கச்செய்தேயும். என்னோட்டை ஸ்பர்சத்தால் வந்ததோஷம் தட்டாதபடி கவிபாடித் தலைக்கட்டினான் என்று.

(7-9-9 திறத்துக்கேதுப்பரவாம்)

271. (தன்னை உறப்பல இன்கவிசொன்ன) என்றதுக்கு ஜீயாருளிச்செய்யும்படி (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே) என்று வேதங்கள் மீண்ட விஷயத்தை மறுபாடுருவச்சொன்ன என்று. அன்றிக்கே பின்னான் பணிக்கும்படி “ஸர்வேச்வரணக்குச் சாலஹற்றதென்கிரா” என்று.

(7-10-4 வாய்க்குங்கோல் கிச்சலும்)

272. (மனத்தி னுக்கு சினைக்கப்பெற) முற்காலத்திலே இடையாற்றுக்குடியாகிய யென்பாரொருவருண்டு; அவர் திருநாட்கள் தோறும் பெருமானை வந்து ஸேவித்தப் போனால் மறித்துத் திருநாள் வருந்தனையும் இதுதன்னையே போதுபோக்காக ஸ்மரித்துக் கொண்டிருப்பாயிற்று; ஒருநாள் ஒரு திருநாளில் வருத்தாந்தம் அநுஸந்தியாநிற்கச்செய்தே அமுதுசெய்கைக்குப் போதுவைகிற்று என்றார்களாய், ஆகில் வருகிற திருநாள் அணித் தாகிறது என்றாராம். அவர் நூறு வயஸ்ஸும் புகுகையாலே ஸலஹாகிபிறந்த திருமுனைத் திருநாளில் பெருமான் புறப்பட்டருளுகைக்கு உதவவந்த புகுப்பெற்றிலர்; பெருமானும் தேடியருளிக்காணுமை நம் இடையாற்றுக்குடியான் வந்திலன், நங்கண்ணாமல்லவோ? என்று திருவுள்ளமானாராம். அவர்தாம் ஆளுந்திருநாளிலே ஸேவித்திருக்கச்செய்தே நாம் உனக்குச் செய்யவேண்டுவதென்? என்று கேட்டருள, தேவரீர் தந்தருளின சரீரத்தைக் கொண்டு போர்க்காரியங்கொண்டேன்; இனிப் போக்குவரத்துக்கு யோக்யமாகாதபடி போஜித்தது என்ன; வாராய்! மெய்யே இளைத்தாயாகில் இங்ஙனையிரு—என்றருளிச் செய்தார். பெருமான் சுகிற்றிருவாசனுக்கு அவ்வருகே யெழுந்தருளுங்காட்டில் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார்.

(7-10-5. மலரடிப்போதுகள்)

273. (பலாடியார்முன்பருளிய) கிழக்குத்தை ராஜாக்கள் பால்லாங்காளே இங்கே நல்லி பிறக்குமளகிற் செய்வதென்? என்று எம்பெருமானார் அதை அநுஸந்தித் தருளி, இத்தேசத்தை விடாநிகே நோக்கிக்கொண்டு கிடங்கோம்; இவ்விடத்துக்கும் அழிவு வரும்படி ஆணுவார்க்கம் மேலிடாநின்றது; மேல்செய்யவடுப்பதென்? என்று பெரிநம்பிக்கு அறிவிக்க, நான் பெருமானுடைய திருவெல்லையிலே ஒரு பிரதாஷினம் வரும்படியாக உம் சிஷ்யர்களிலே ஒருவரைப் போரகிடுவது என்ன; அதுக்காவாரார்? என்ன; என்பின்னே போராநின்றால் ஒருவன் பின்னே போகா நின்றேன் என்று தன்னெஞ்சிற்படாதே சாயப் போலே என்னைப் பின்செல்வானொருவனாகவேணும் என்ன; அதுக்காவார்? ஆர் என்ன; ஆழ்வானைப்போகவிடவாகாதோ என்றாராம்.

(8-5-2. காணவாராயென்றென்று)

281. (நன்னாடு) பின்னான் எம்பெருமானைப்பெற்று அநுபவிக்கும் நாடுகாண் என்னுமாம்; இல்லையாகில் கூட்டோர்களோ என்று.

(8-5-5. சொல்லமாட்டேனடியேன்)

282. (அல்லல் இதயாதி) உன்னைக்காட்டாதே அருமைப்படுத்தப்பார்த்தாயாகில் நாட்டார் தண்ணிது என்கிற அஜ்ஞாநம் வருவதோருபாயம் ஏதோ! என்றருளிச்செய்வர்பட்டர்; இப்போது மறந்து பிழைக்கலாமென்னுமத்தாலே. திருவடிகள் என் ற்றுதயத்திலே பாகாசியாதிற்க து:காத்மகமாம் அஜ்ஞாநம் வருகைக்கு உபாயமுண்டோ என்னும் அம்மான்; உண்டாகில் உண்டுடுத்துத்திரியலாமே நாட்டாரோபாதி.

(8-6-11. சோலைத்திருக்கடித்தானம்)

283. (சடகோபன்சொல்) பாலென்கிறது சோலைத்திருக்கடித்தானத்தறை திருமலை; அமுதென்கிறது சடகோபன் சொல்லென்கிற வாசகத்தை. இது ஆளவந்தார் தீர்வாஹம்.

(8-7-1. இருத்தும்வியந்து)

284. (அழைத்தேற்கு) இவன் ப்ரணயித்வத்தை யறியாதே தாழ்த்தானாகவும் நாம் அஹிநிலிஷ்டராகவும் நினைத்துக்கூப்பிட்டு என்னகார்த்தம் செய்தோமென்கிறார்களா என்னும் பின்னான்.

(8-7-3. அருள்தானினி)

285. (இதுவல்லால் இதயாதி) இதுக்குத்திருமாலையாண்டான் பணிக்குப்படி = நாட்டார் ஐச்வர்யத்தில் தலையாகச்சொல்லுவது தரையோக்கையச்வர்யத்தையிறே; அதவும் எனக்கு ஒரு சாக்கல்லவென்கிறார் என்று. எம்பெருமானார் அருளிச்செய்யும்படி = என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பொழிய வீற்றிருந்தேழலகுந் தனிக்கோல் செல்ல இருக்குமிருப்பையும் தனக்கு ஐச்வர்யமாக நினைத்திருக்குமோவென்று பார்த்தால் அதவும் ஒரு சாக்காக நினைத்திருக்கிறவன் என்று. இதுவே ப்ரகாணத்துக்குச் சேருவது.

(8-7-9 வயிற்றிற் கொண்டு)

286. (மதியாலே) “இவன்படியை அறிந்துகொண்டேனென்கிறார்” என்னும் அம்மான். அன்றிக்கே, (மதி: அநுமதி:” என்றாக்கி அநுமதிமாதாத்தாலே என்பர் பட்டர். அதாவது அவன் புகுருகிறகிடத்தில் சிலக்கிற்திலென்கை.

(8-8-2. அடியேனுள்ளான்)

287. (அடியேனுள்ளான்) திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸ்ரீபாதக்கிலே ஆறுமாலம் ஆழ்வான் ஸேவித்து நின்று போர்ப்புக்கவாரே, “ஆழ்வான்! ஆழ்வார் ‘அடியேனுள்ளான்’ என்றபடி கண்டாயே” என்ன, க்ருதார்த்தனானேன் என்று போந்தானாம்.

(8-8-5. நின்றவொன்றை அவதாரிகை)

288. ‘எம்பெம்மாளேடு’ என்கிற பாட்டளவும் கேவல ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. என்று எம்பார் அருளிச்செய்யும்படி; ஆண்டான் ப்ரகாரமான வேஷத்திலே சொல்லுகிறது என்னும்.

(8-8-8. எய்த்தாரெய்த்தார்)

289. (தல்துறைப்பு) ஆண்டான் பணிக்கும்படி—நின்றவொன்றை யுணர்ந்தேனுக்கு என்னும் பாட்டுத்தொடக்கி நிஷ்க்ருஷ்டாத்மா நுஸந்தானமாத்ரேயன்றிக்கே பகவச்சே

ஷத்வபர்யந்தமாக அநுஸந்திக்கிறது; இப்பாட்டில் *எம்பெம்மாஜேடொத்தே சென்றங் குள்ளங்கூடக்கூடிற்றுகில் என்கிற அந்திமஸம்ருதியும் எம்பெருமான் தனக்கு சேஷமாக இவ்வாத்மாவஸ்துவை நினைத்திருக்குமாபோலே இவனும் அவனோடொத்து அவன் நினைவோ டொத்து அத்தசையிலே சேஷத்வாநுஸந்தானம் கூடுமுகில் நல்ல வாய்ப்பு என்று.

(8-9. கருமாணிக்கமலைப்ரவேசம்.)

290. "ப்ரீதியில் அந்யாபதேசமுள்ளது இத்திருவாய்மொழியொன்றமே" என்று ஆழ்வான் கிர்வலிக்குப்படி.

(8-9-3 புகழும்வள்)

291. (புகழும் பொருபடையான செழுங்கதிராழிமுதல் ஏந்தி) "சத்ரோ: ப்ரக்யாத லிர்யஸ்ய ரஞ்ஜயஸ்ய கிக்ரமை:" என்கிறபடியே 'கையும் ஆயுதமுமாய்ப்பொருத்தமிருந்தபடி யென்?' என்று சத்ருக்கள் புகழும்படியைச் சொல்லுகிறது" என்று எம்பெருமானார் அருளிச் செயற்படி.

(8-9-9. பரவாளிவள்)

292. (புவார் கழனிகள்சூழ்) பட்டர் "அவ்வூரில் ப்ராம்மணர் இறுத்துமாய்கிருர் கள், இவ்விருக்குச் சிறப்புச்சொல்லிப்போருகிருரிதே" என்றருளிச் செய்வார்.

(8-10. நெடுமொற்கடிமைப்ரவேசம்)

293. அம்முணியாழ்வான் போசன, ராஜ்யத்தினின்றும் வந்தநாளிலே பட்டர் கண்டருளி நீ ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப் போச அடிமைசெய்து போந்தாய் என்று கேட்டோர்; உன் ப்ரக்ருதிக்குச் சேர நெடுமொற்கடிமையைக்கேள் என்று அருளிச் செய்தாராம்.

(8-10-3. உறுமோபாவியேனுக்கு)

294. (சிறுமாமனிசாராய்) சிறுமை பெருமையாகிற விருத்த தர்மத்வயத்துக்கு ஏக தர்மியில் ஸமாவேசம் கூடினபடி எங்ஙனே, என்று பட்டர் பால்யத்திலே ஆழ்வானைக்கேட்க நம்மோடொக்க அந்நபாநாதிகள் தாமாக என்னலாய் பகவத்க்ஷயத்திலவகாஹரம் பார்த் தால் மித்யஸூரிகளோடொப்பர்கள் என்னலாயிருக்கிற ஆண்டான் அருளாளப்பெருமான் ஸ்ரீகோகிர்தப்பெருமாள் இவர்கள்காண் சிறுமாமனிசாராகிருர்கள் என்று பணித்தான்.

(8-10-11. நல்லகோட்பாடு)

295. (கொண்ட இதயாதி) திருவனந்தபூத்துக்குச் சாத்தாகப் போகாநிற்கச் செப்தே திருக்கோட்டியூரிலே செல்வநம்பி திருமாளிகையிலே போய்ப்புக்கார்களாய் நம்பி தாம் அஸந்திதராயிருக்க நங்கையார் நூறுகித்தக் கோட்டைகிடக்க அவற்றைக்குத்தி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அழுதுசெய்யப்பண்ணிவிட பிறற்றநாள் நம்பிவந்து அவை செய்ததென் னென்ன பரமபதத்திலே வினைவதாக வித்தினேன் என்றாளாம்.

எட்டாம்பத்து முற்றிற்று.

திருவாய்மொழி ஒன்பதாம்பத்து

(9-1. கொண்டபெண்டிர் ப்ரவேசம்)

296. ஆப்பான் திருவழுந்தூரையர் ஆச்சாபித்ததும் திருவாய்மொழி கேட்டதும் ஆழ்வானோடேயிதே. *சயமே அடிமை தலைகின்றார் என்றது ஸ்ரீபாதாழ்வான் போல்வாலை;

* நீக்கமில்லாவடியார் என்றது இனையபெருமாள் போல்வாரை; * கோதிலடியார் என்றது ஸ்ரீ சத்ருக்நாழ்வான் போல்வாரைக்காணும் என்று ஆழ்வான் பணித்தானாகப்பணிப்பார்.

(9-1-3. பொருள்கையுண்டாய்)

297. (என்னே பென்பாருமில்லை) பின்னே திருநறையூரையர் ஒருவனுக்கிட்டொருவன் வெறுவியனாவது; அவனாலே ஸம்ருத்தனானவன் இவனை என் என்னுதல் இவன் க்ருஹத்திலே வந்தொருநாள் கால்கழுவிப்போதல் செய்ய அவ்வளவாலே இன்னான் இன்னானுக்கு பந்துவாகாதே என்று இவ்வளவுகொண்டு ஜீவிக்கவாயிருந்தால் அவ்வளவுஞ் செய்வாரில்லையென்று பணிப்பார்.

(9-1-8. வாழ்தல்கண்டிர்)

298. (மாயவனித்யாதி) இந்த மாயவனடிபாவுகை சூது சதாங்கத்தோபாதி காலசேஷபமாக்குகிற புன்மையில்லாதவர்கள் என்று பட்டர்.

(9-2-1. பண்டைநாளாலே)

299. (நின்கோயில்செய்தது) திருக்கண்ணமன்னகயாண்டான் அங்கே ஒரு திருமதிமுடியிலேயிருந்து சருகைத் திருவலகிடாதிற் கடவாசித்து நாஸ்திகனாயிருப்பானொருவன் பகவான் உபாயம் நாம் அநந்யபாயோஜனா இப்போது இந்த க்லேசத்துக்குப் பலமென்னன்ன; திருவலகிட்ட இடத்தையும் இடாத விடத்தையும் காட்டி இவ்விடமும் அங்கிட்டுமிருந்தபடி கண்டாய்க்கு ஒரு பலமில்லை என்று தோற்றியிருந்ததோ என்றான்.

300. (உன் தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்) பின்னே தேவப்பெருமானையர் உன் தாமரைக்கண்களால் நோக்காய் நோக்காய் என்று பலகாலுஞ் சொல்ல ஆழ்வாரெழுந்திருந்து, பின்னாய்! நீ இங்கனே திருவுள்ளம் புண்படுப்படி பலகாலும் கிர்ப்பந்திக்கிறதென்; அழகிய மிடற்றைத் தந்தாராகில் நல்லபாட்டைத் தந்தாராகில் பின்னேகளையும் ஐச்வர்யத்தையும் தந்தாராகில் என்செய்யாதாராக நீர் இங்கனே கிடந்து படுகிறது என்றருளிச் செய்தாராம்.

(9-2-4. புளிங்குடிக்கிடந்து)

301. (புளிங்குடி இதயாதி) பட்டர் திருநாராயணபுரத்தில் வெறுப்பினே தேவாஸ்வாதந்தர்ய மெல்லாங்காட்டினாலும் பின்னையும் பண்ணின கிச்வாஸத்தில் குலைதலின் றிக்கே யிருக்கும்படி எலும்பு உரமுடைய எப்பெருபானார் போல்வார் பக்கல் செய்யுமத்தை எல்லியலும்பான அடியேன் பக்கலிலும் செய்வதோ? மஹா கிச்வாஸ பூர்வகம் என்கிற படியே ஏதேனும் ஒன்று வந்தாலும் இங்குத்தைச் சூ ஒன்று வருவதாய் வந்ததன்று, இங்கு கடி நம்முடைய பாபம் என்று பண்ணின கிச்வாஸம் குலையாதார் விஷயத்திலே செய்மத்தை இதுதானே ஹேதுவாக நெஞ்சு நெகிழும்படி இனநெஞ்சர் பக்கலிலும் அதைச் செய்யக்கடவதோ என்றாராம்.

(நீ காணவாராயே) பின்னே அழகியமணவாளவரையரைப் பெருமாள் ஒருநாள் அருளப்பாடிட்டு நாம் இங்கனே நடக்கிறோம், நீ அதக்கீடாக ஆடிக்காண் என்ன தம்பிரானே என்னால் அந்த நடைக்கீடாக ஆடப்போமோ! [கானகம்படியுலாவியுலாகி இதயாதி;] தேவருடைய குழலோசையைக் கேட்டவாறே பாடல் தவிரந்தார்கள், தேவருடைய ஸ்வாபாவிகமான நடைக்குத் தங்களுடைய சிஷ்யபலத்தாலுண்டான ஆடல் தவிரந்தார்கள்; குரக்குக்கைகொடு கூழ்தழாவி அடியேன் தேவர் திருமுன்னே ஆடவல்லேனோ என்றாராம்.

(9-2-8. எங்கள் கண்முகப்பே)

302. (தமது சொல்வலத்தால்) வங்கிப்புரத்து நம்பி விஜயஸ்வ என்ன ஆண்டான் சொன்னவார்த்தையை நினைப்பது.

(9-2-9. வீற்றிடங்கோண்டு)

303. (இதனும் இருந்திடாய்) நமக்கு இவையெல்லாம் இங்கே காணலாமிறே. சாய்த்தருளின அழகு பெரியபெருமான் பக்கலிலே காணலாம்; நின்றருளினவழகு நம்பெருமான் பக்கலிலே காணலாம், இருப்பிலுண்டான வழகு பெரியபிராட்டியார் பக்கலிலே காணலாம் என்று பட்டர் அருளிச்செய்வார்.

(9-3. ஓராயிரமாய் ப்ரவேசம்)

304. ப்ரணவார்த்தமும் நமச்சப்தார்த்தமும் வ்யாபகத்வமும் அவ்யாபகத்வமும் அல்லாத வ்யாபகமந்தாங்களிலுமுண்டு; அதில் தாம் ஆதரித்தருளிற்றுத் திருவஷ்டாசுரமென் னுமிடத்தை ஓராயிரத்தாலே அருளிச் செய்கிறார். இதுநடுவில் திருவிதிப்பிள்ளை யருளிச் செய் வம்படி.

(9-3-1. பாகர வ்யாக்யானம்.)

305. (ஆயிரங்கொண்டதோர் பீடுடையன்) கோயிலாத்தான் புத்ர வியோகத்திலே பட்டர் ப்ரீபாதத்திலே வந்து தன் சோகபெல்லாந்தோற்ற விழுந்துகிடக்க அவர் அருளிச் செய்த வார்த்தையை நினைப்பது.

(9-3-5. மனமே உன்னை)

(இரந்து கனமே சொல்லினைன்) இரந்து சொல்லுகைக்கு மணக்காந்நம்பியோ டொப்பர்.

306. (புனமித்யாதி) ஒரு திருமுனைத் திருகளினன்றாக இப்பாட்டையருளிச் செய்து முன்னுள் கையார் சக்காத்துக்குப் புறப்பட்டருளினபடி திருவுள்ளத்திலே கிடந்து புனமேயிய பூந்தண்டுழையலக்கல் இனமேதுமிலானாகையாவது நேற்றுப்புறப்பட்டருளின படியிறே என்று அருளிச்செய்தார்.

(9-3-9. தோழுதுமாமலர் அவதாரிகை)

307. இப்படி ஸுலபனான உன் திருவடிகளிலே கிட்டப்பெற்றாலும் ஆசாயணத்தில் ஆய்முக்யத்திர் வந்துஷ்டனும் உன் சீலவத்தையை யறுஸந்தித்து ஒரு ப்ரவ்ருத்தி பண்ண சுகமனுகிற்றேன் என்கிறார். அன்றிக்கே இங்ஙனே ஒரு மூன்றுபாட்டு தம்முடைய அயோக் யத்தைச் சொல்லுகிறார் என்பாருமுண்டு. அது இல்லையிறே கண்கள் சிவந்துக்குப்பின்பு இவர்க்கு. இத்தனையாலே யொன்றை யார்த்தித்துப் பெறுகை மிகையாம்படியிருக்கிறவனு டைய உபாய பாவத்தைச் சொல்லுகிறார் என்பாருமுண்டு. இவையெல்லாமல்ல; அவன் ஸந்தியில் காமத்தில் பரிமாறவொண்ணாதபடி யழிக்கும் அவனுடைய சீலகுணத்தைச் சொல்லுகிறது என்று நம்முடையவர்கள் கிர்வஹிக்கும்படி.

(9-4-2. கண்ணேயுன்னை)

308. (ண்ணுதொழியேன்) அவனைக்கிட்டாதொழியில் நான் தரியேன். இது ஆத் தான் கிர்வாஹம். ண்ணுதொழியேன் என்றவிடம் மஹாவிச்வாஸஞ் சொல்லுகிறது.

(9-4-3. அழைக்கின்றவடிநாயேன்)

309. (பிழைக்கின்றதருளென்றுபேதுறுவனே) வரையாதேகூத்த மஹாகுணம் எனக்கு மதவாமையாலே இழக்கப்புகாநின்றாய் என்று பேசணியாகின்றேன் என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி. அதை எம்பெருமானார் கேட்டருளி இதுபொருளழகிது ஆனால் இப்போது இவர்க்கு ஓடுகிற தசைக்குச் சோரது ஆனபின்பு பசுக்களும் இடையரும் வர்ஷத்திலே நோவுபடாதபடி மலையைபெடுத்து மறித்த இம்மஹாகுணத்துக்கு நான் புறம்பாகிறேனே என்று பேதுரு நின்றேன் என்று.

(9-4-6. கருத்தேயுன்னை)

310. (தேவர்கட்கெல்லாம் விருத்தா) தலைமகனையும் தலைமகளையும் கிழவனும் கிழத்திரும் என்று தமிழர் சொல்லக்கடவர்களிறே.

(9-4-10. அடியானிவனென்று)

311. (எனக்காராளுச்செய்யும் நெடியாலை) பிள்ளையகளங்கப்பாம்பாயர் பட்டனா ஸமாதானம் பண்ணவேணும் என்று இருகைமதவாரணம் என்கிறவனை வாக்காட்டினாய் அவனைத் திருவுள்ளத்திலே விஷயீகரித்திருப்பர் என்னுமத்தைப்பற்றி அவனும்வந்து சிலவார்த்தைகளை விண்ணப்பஞ்செய்து திருவுள்ளமும் பாணநாயிராக்கிறவனவிலே இவனுடைய லைஷணவத்வமிருக்கும்படி திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கையுண்டே என்றாக்கனாய் சொல்லவேணுமோ? கர்ப்பநாஸர்களன்றோ என்றது தொடக்கமாக இப்பாட்டையருளிச்செய்தார்.

(9-5-3. அவன்கையதே)

312. (தவஞ்செய்தில்லா) அவனைப்போலே பிரிவுக்குச் சிவையாதபடி பாக்கயத்தைப் பண்ணப்பெற்றிலேன் என்று பிள்ளான் பணிக்கும்.

(9-5-10. எழநண்ணிநாமும்)

313. (தழைக்கல்லகியாதி) தாந்தாம் முடியகிளைப்பார் காடுவாழ்க என்பாளைப் போலே சொல்லுகிறாள் என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹர். நான் பட்டபாடு நாடுபடாதோழியவேணும் என்று எம்பெருமானார். நான்முடிய என்னுரத்திகண்டு நோவுபடாதே லோகமடங்கப்பிழைக்குமாகாதே என்று பட்டர்.

(9-6-1. உருதுமால் பாவேசம்)

314. கடலைத் தரைகாண்பாரைப்போலே * இருத்தும் வியந்தில் அனாபவத்தை இதிலே கொண்டுவந்து சேர்ப்பதே நம்முதலிகள் என்று வித்தாயருளிச்செய்வர். அடாப் தியுங்கிடக்கச்செய்தே சிலகுணாநுஸந்தானத்தாலே சிதிலாகிறாய்த்து. அப்பீடு கர்ப்பகுணாநுஸந்தானம் என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யுஞ் சந்தை இதுக்கு.

(9-6-2. நினைதோறும்)

315. (உனக்கு) நானுனக்காட்செய்யும் நீர்மை என்பானென்? நீயெனக்காட்செய்யும் நீர்மை என்னுமல் என்ன இச்சொலையுமிழப்பரோ பாகியார் என்று எம்பார்.

(9-6-6. என்கண்ணன்கள்வம்)

316. (எங்கண்ணன் கள்வமெனக்குச்செம்மாய்நிற்கும்) எனக்குச் செம்மாய்நிற்கும் என்றத்தை எனக்குச் சேமமாய்நிற்கும் என்று ஒரு தமிழன் நிர்வஹித்தான்.

சும் செயல் எத்திருக்கச் செய்தே இவர்களான வாசியிருந்தபடியென்! என்றிருந்தேன் என்றருளிச்செய்வார்.

(சேர்செருந்தி) பிள்ளைநாதப்ரஹ்மாயார் திருமுடிக்குறையிலே பாய்வேட்டுவியா திற்க எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தையை நினைப்பது.

ஆச்சான் திருவாலீநாடு தாஸர் நல்லன சிலசாவன் பாக்குகளை பட்டருக்குக் கொடு வந்து கொடுத்தாராய் அவற்றைக்கண்டு இவை இருந்தபடியென்! திருவருள் கமுகினின் தும் வந்தவையோ என்றருளிச்செய்தாராம்.

(10-2-5. புண்ணியஞ்செய்து)

328. (எந்தை நாமம்) ஜீயர் பட்டரை திருநாமம் சொல்லும்போது பாயதனாய்க் கொண்டு சொல்லவேணுமோ என்று கேட்க; கங்கையிலே முழுகப்போமவனுக்கு வேறொரு உவர்க்குழியிலே முழுகப்போகவேணுமோ; மேலுண்டான நன்மையைத் தருகிற இது அதி கார ஸர்பத்தியையும் தாமாட்டாதோ என்ற ருளிச்செய்தாராம்.

(இப்பிறப்பதற்கும்) ஒரு செட்டியை இவன் சமீபுக்குத் தேசிகனயிருக்கும் என்று பட்டருக்குக் காட்டினார்களாய் உனக்கு ஏகேனும் அபேசைஷயுண்டாகில் கேட்கலா காதேர என்ன; சிலர் காண்கிற தேஹத்துக்கு உவ்வருகு ஆத்மாவுறில்லை தர்மாதர்மங்களு றில்லை சத்வாஹில்லை என்றிராதின்றார்கள்; சிலர் இத்தேஹந்தான் அந்திரம் என்று இதின் சொஷத்தை தர்சித்து அவ்வருகே ஸ்திரமாயிருப்பதொன்றைப் பற்றவேணும் என்றிராதிந் தார்கள்; விஷயமொன்றாயிருக்க இவ்விரண்டு பரிமாற்றமும் நடக்கிறபடி யெங்ஙனே என்ன; *மமமாயாதாயயா* என்றும் *மாயாமேதாம் தாந்திதே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பாச்ய வான்களுக்கு இதினுடைய தோஷதர்சகத்தைப்பண்ணிக் கழித்துக்கொள்ளுதகக்கும் பாச்ய ஹீனர்க்கு இதிலேபோச்யதாபுத்தி பண்ணி உனர்த்தப்படுகைக்கும் உடலாம்படி கர் மாநுகுணமாக இத்தை இடையெடுத்துக்காணும் ஈசுவரன் பண்ணிற்று என்றருளிச்செய்தார்.

(10-2-8. கவினைகனையலாகும்)

329. (பாசம் இத்யாதி) திருவத்யயனம் பாடாநிற்க இத்தைக்கேட்டருளி ஆளவந் தார் உமக்கு ஆழ்வாரோடே ஒரு ஸம்பந்தமுண்டாகவேணும் என்று அப்போதே ஸ்ரீ பாதத் தையுடையாரைக் கூட்டிக்கொண்டெழுந்தருளினார்.

(10-2-9. நாமுமக்கநியச்சோன்ன)

330. (நாம் உமக்கு இத்யாதி) (ஜ்ஞாநாந்யவ்பிபன்ஷ்யந்தி) அவன்போனல் பின்னைக் கொள்வாரும் கொடுப்பாருமின்றிக்கே பரிமாற்றபுறும். இதுக்கு பட்டர் அருளிச்செய்ததாக பரிஞ்ஞயப்பர்—ஒரு மதிப்பன் தலையில் கிடவாதவன்று கொள்வார் கொடுப்பாரின்றியே எளி வினையனம்போம்.

(10-3-4. தோழுத்தையோம்தனிமையும்)

331. (துணைபிரிந்தார் துயரமும்) துணையென்றால் தவிஷ்டமாயன்றுகாணிநுப்பது என்னுமாச்சான்.

(விரும்பி) பிள்ளையமுதனார் ஒரு பசுவின் கா.3லே முள்பாய்க்தால் இடையன் தலைகாண்சிக்கொள்ளுவது என்பாராம்.

10-4-1. சார்வே தவநெறி ப்ரவேசம்)

332. (ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததாகத்திருமாயாண்டான் பணிப்பது—ப்ரபத்தி விஷயமாக வாய்த்து விடுமின்முற்றம்: உடையவரும் அப்படியே ப்ரபத்திவிஷயமாக அருளிச்செய்து கொடுப்போந்து பாஷ்யம் அருளிச்செய்தபின்பு ஹஸ்யோபாயத்தை வெளியிட வொண்ணாது என்று விடுமின்முற்றத்தையும் பக்திவிஷயமாக்கி அருளிச்செய்தார். ஆக முதல்திருவாய்மொழியில் சொன்ன ப்ராப்யஸ்வரூபத்தையும் ப்ராப்திபலமான கைங்கர்யத்தையும் கெடுமிடரிலே படமுடையரவில்பள்ளிபயின்றவன் என்றும் கடைத்தலையீக்கப்பெற்றால் என்றும் அருளிச்செய்து அக்கைங்கர்யத்தில் களைபறித்து *உன்தன் திருவுள்ளமிடர் கெடுத்தோறும் நாங்கள் வியக்க விற்புறுதும்* என்று உத்தாகண்டத்தில் நமச்சப்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்து கெடுமிடராலும் வேய்மருதோளினையாலும் முதல் திருவாய்மொழியை நிகழித்து; சார்வேதவநெறியாலும் கண்ணன் கழலினையாலும் விடுமின்முற்றத்திலும் பத்துடையடியவரிலும் சொன்ன பக்திப்ரபத்திகள் ஸ்வனார்த்தத்தோடே பொருந்தினபடியை அருளிச்செய்தார் என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததாகத் திருமாயாண்டான் பணிப்பது.

(10-6-1. அருள்பெறுவாராடியார்)

333. (அது நமது விதிவகையே) அது நம்முடைய பாக்யாநுருணமாகவிதே என்று இதுக்குப்பூர்வர்கள் நிர்வஹிக்கும்படி. இத்தகை எம்பெருமானார் கேட்டருளி இத்திருவாய்மொழியில் மேலோடுகிறாஸத்தோடு சேர்த்து; எம் விதித்தபடியே செய்வானாயிருந்தானென் னிருர் என்றருளிச்செய்வார்.

334. (நமது விதிவகையே) (ததாநுஜாநந்த முதாவிஷ்ணு:) இது பட்டர்தாமே அருளிச்செய்ய நான்கேட்டேனென்றருளிச்செய்தார்;—சேனைமுதலியார் சட்டையும் மயிர்க்கட்டும் கையும் பிரம்புமாய்வந்து புஞாப்புக்கவாநே நாய்ச்சிமாரும் தானுமாய் ஸ்வாமாக விருக்கிறவது தவிர்ந்து நாய்ச்சிமாரும் விர்வாஸகத்தில் ஒரு மூலைகளிலே யொதுங்க, தானும் ஸவிநயமாக இருக்குமாய்த்து வ்ருத்த ஸாமந்தைக் கண்ட ராஜாக்களைப்போலே, இவர்தாமும் இவ்விருப்புக்குத் தண்ணீர்த்துரும்பாகவொண்ணாதென்று ஐகத்திர்வாஹத்துக்கு வேண்டுமவற்றைப் பாசரப் பரப்பற விண்ணப்பஞ் செய்வாய்த்து. பிரட்டிமாரோடி ருக்குமதிலும் இனிதாயிருக்குமிதே அவனுக்கு இவர்தம்மைக்காண; * பூயணவிதே.

இன்னுனை ப்ரஹ்மாவாக்கவேணும், இன்னுனை மாற்றவேணும் என்று வேண்டு மவற்றைச் சுருங்க விண்ணப்பஞ்செய்வார்; ஐயர் யாதொன் சொல்லிற்று அவையெல்லா மப்படியே என்று கண்களாலே மேலேழுத்திட்டுக்கொடுக்கும். இவ்வார்த்தையருளிச் செய்தபோது கிடாம்பியாச்சானோடு அல்லாதாரோடு வாசியதக் குமிழ்நீருண்டது. ஆச்சான் தான் பட்டர்க்கு ஸ்நேஹித்திருக்குர்போ; இனையாழ்வான் ஆச்சானை பட்டர்தம்மையாச் சயித்தவர்களிற் காட்டிலும் தீர்தாழ அதுவர்த்திப்பானென் என்று கேட்க; நீ அன்றுகண் டிலைகாண்; எம்பெருமானார் பட்டர் கையிலே புன்தகத்தைக் கொடுத்துத் திருமுன்பே ஒரு ச்லோகத்தை விண்ணப்பம் செய்கித்துத் திருப்பிரப்புக்குப் புறப் பாகக்கொண்டு புறப்பட்டுச் சுற்றும் பார்த்தருளி நம்முடையாடங்கலும் நம்மை நினைத்திருக்குமாபோலே இவனை நினைத்திருங்கோள் என்றருளிச்செய்தார்.

(10-6-5. வானேறவழித்த)

335. (நாகத்தை நகுநெஞ்சே) பிள்ளையழகியமணவாளப் பெருமானையர் கார்தி யைப்பார்த்துச் சிரித்துச்சொன்னவார்த்தையை நினைப்பது.

(10-7-1. செஞ்சொற்கவிகாள்)

336. (ஆட்செய்மின்) ஆழங்காலிலேயிழிந்து அமிழ்வார் அவ்விடத்தே கொண் டைக்கோல் நாட்டுமாயேபோலே கொண்டைக்கோல் நாட்டுகொர் என்று சிறுஞன் கொண் டான். உடையவர் இன்னொருயிரென்னுமையாலே அவனுயிரைக் காத்தாட்செய்யுங்கோள் என் றருளிச்செய்வார்.

(10-7-5. நண்ணுவசார்)

337. (நண்ணுவசார்நவிவெய்த) அவ்யபதேச்யனுக்கு அனந்தத்தலைன் தயப்பல் செய்ததைக் கேட்டு 'இவன் என்செய்தானான்!' என்று கர்ஹித்தான். ஒருமதினை வாங் குங்காட்டில் அத்தர்பாநம் குலைத்ததே? திருவாய்மொழியென்றும் ஸ்ரீராமாயணமென்றும் வலியன இரண்டு மஹாப்ரபந்தங்களுண்டாயிருக்க—என்றனுய்த்து.

338. (யானுய்த்தன்னைத்தான்பாடி) நம்பி திருவழுதிநாடுதாஸர் ஸ்ரீ கீதையை யப்ப வரித்தானொருவன் ஸந்த்யாஸதஸ்ஸிலேசென்றால் பலருமாக நாழியரிசியைக் கொடுத்து விச்வஸித்தமாட்டாமையாலே புறந்திண்ணையிலே கிட என்பர்கள்; திருவாய்மொழிகற்றான் ஒரு கிண்ணப்பம் செய்வான் சென்றால் ஸர்வேச்வானகப்படப் புறப்பட்டெதிர்கொண்டு அதமொழித்துக்கொடுத்து அழுதுபடியுமெடுத்துவிட்டு ஸத்கரிப்பர்கள் என்றாரம்.

(10-8-3. பிடித்தேன் பிறலிகேடுத்தேன்)

349. (மடித்தேனித்யாதி) எம்பெருமானார் உலாவியருளுகிறவர் முடியப்போகாதே ரடுவேயிண்டருள, எம்பார் கதையொருச்சரித்து திருமாலிருஞ்சோகையாகாதே திருவின்னத் திலோடுகிறது என்ன ஆம் அப்படியே என்றருளிச்செய்தார்.

(10-8-9 இன்றென்னை)

340. (உணர்த்தலுற்றேனே) இதுக்கு ஈச்வான் சொன்ன உத்தாமென்? என்று ஈயர் பட்டரைக்கேட்க; இவர் தலையிலே ஒருபழியை ஏறிட்டு கெடுகா்ளிருந்த காம் சொல்லுவ தென் என்று லஜ்ஜாவிஷ்டனாய்க் காலாலே தறையைக்கீறி சிற்சுமித்தனை போக்கி வேறு உத்தாமுண்டோ என்றருளிச்செய்தார்.

(10-9-4. எதிரெதிரிமையவர்)

341. (எதிரெதிரித்யாதி) மிளகாழ்வான் படைவிட்டிலே அகாத்துக்குச்செல்ல, நீ ஆந்தாளிகள், உனக்குப் பங்கெல்லை என்ன; நன்மையில் குறையுண்டாய்ச் சொல்லுய்த கோளோ அன்றோ என்ன; நன்மையில் குறையில்கூ இதிதே லேறுது என்ன; கம்சொருகி இல்லையாகிலும் இவர்கள் வைஷ்ணவர்களென்று கைவிடப்பெற்றோமிறே என்று புலா சுவ யையமுடிந்து ஏறவிட்டுக் கூத்தாடினான்.

(10-10-7. கோலமலர்ப்பாவைக்கு)

342. (கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய என் அன்பேயோ) பட்டர் சாமதசையிலே யருளிச்செய்தவார்த்தை—ரஹஸ்யத்தின்படியா யிருந்தபடிகண்டதே; இப்பாட்டை ம் முடையார் தவயத்தோடே அதுஸந்திப்பது பெரியபிராட்டியாருக்கு ஸ்வேஹியாகையாலே அவள் பரிசுரஹமான நமக்கு அன்பனம் என்று அதுஸந்திப்பது என்று ஜீயனைக்குறித்தரு ளிச்செய்தார். (*)

பத்தாம்பத்து முற்றிற்று.

ஈட்டின் ஐதிஹயநிர்வாஹாத்நமஸு முற்றிற்று.